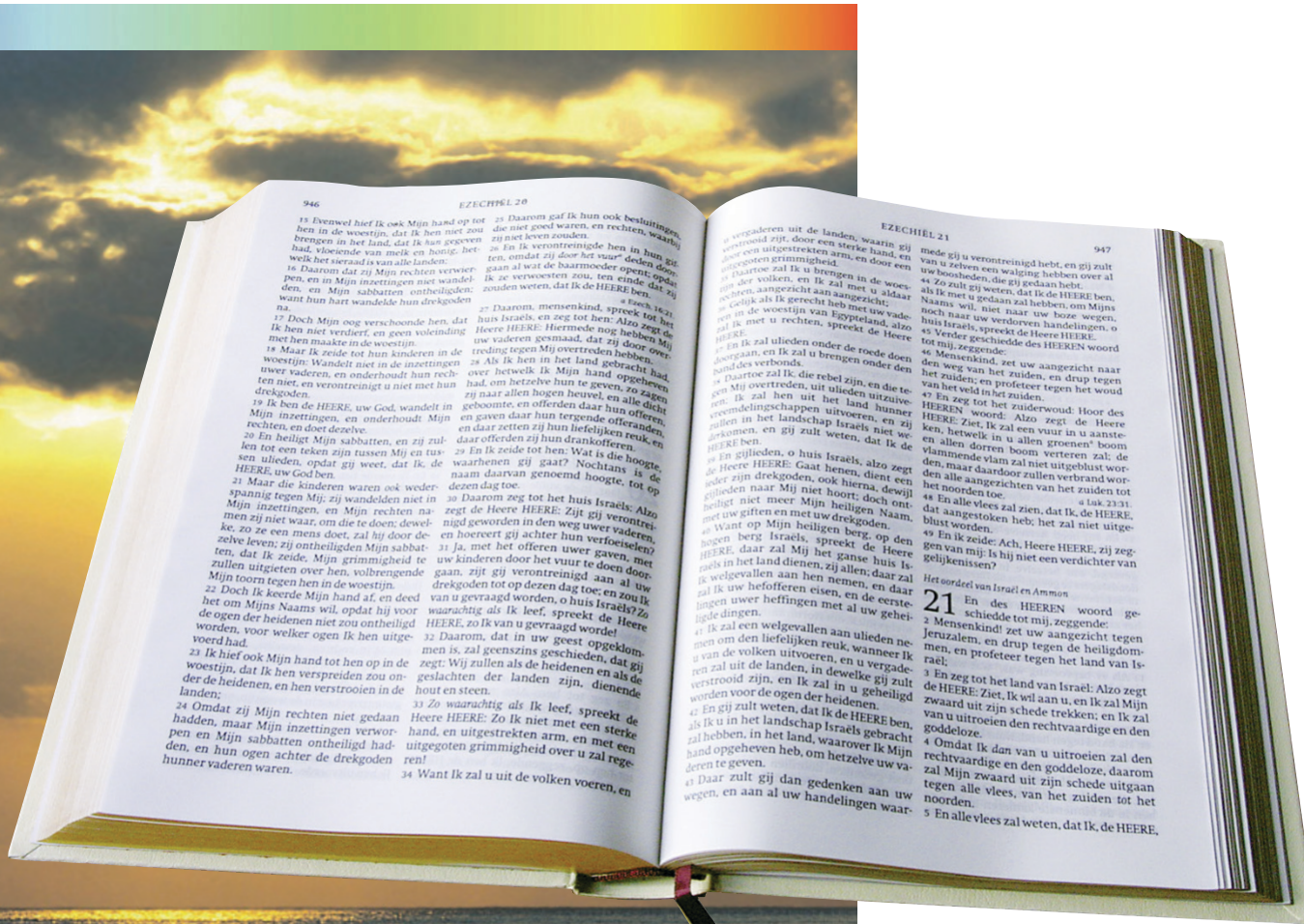

Thessalonicenzen

Heel de Schrift is door God ingegeven en is nuttig tot lering voor diegene die in de Rechtvaardigheid is.

Opdat de mens Gods volwassen zal zijn, toegerust tot elk goed werk.

(vrij naar 2 Timótheüs 3 : 16, 17)

nr. 88

Bijbelstudie

De gedachte is...

1 Thessalonicenzen 4 : 9 en 5 : 1

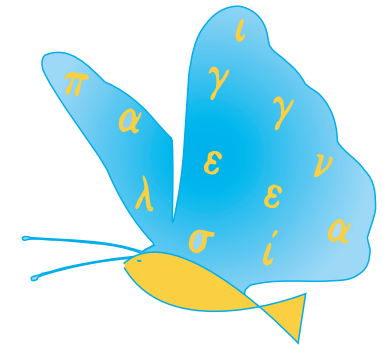
- 9 Van de broederlijke liefde nu **hebt gij niet van node, dat ik u schrijve**; want gij zelfen zijt van God geleerd om elkander lief te hebben.
- 1 Maar van de tijden en de gelegenheden, broeders! **hebt gij niet van node, dat men u schrijve**.

De apostel Paulus was kort voor het schrijven van deze twee Brieven bij de "broeders" (= *mede-erfgenamen in Christus*) te Thessalonica. Hij moet daar het Plan Gods, het praktische leven ("*broederlijke liefde*") van gelovigen, het staan blijven in Zijn Woord, en de toekomstverwachting van de gelovigen op weg naar heerlijkheid besproken hebben. Daarom schrijft de Apostel enkele malen dat "*niet van node*" is om over een bepaald onderwerp te spreken en te schrijven. En toch doet hij dat wel, zij het vaak kort, ter herinnering aan wat besproken was. Dat is voor alle gelovigen die deze brieven daarna gelezen en bestudeerd hebben tot nut. Er valt veel te leren uit deze Gemeentelijke Brieven van Paulus. Bijvoorbeeld wat het doel is van tot geloof komen in Christus: "*Want dit is de wil van God, uw heiligmaking ...*" (4 : 3) Dat is het eigenlijke onderwerp van de Brief.

Het meest bekend zijn de Brieven aan de Thessalonicenzen vanwege wat er geschreven wordt over "de toekomst van de Gemeente", specifiek over "de opname van de Gemeente". (4 : 17) De kwestie hoe het zit met "die levend overblijven tot de toekomst des Heeren" én degenen "die ontslapen zijn", komt aan de orde. Paulus schrijft dat hij niet wil dat zij - en wij dus ook niet - onwetend zijn over dit onderwerp. Hij legt in de laatste verzen van hoofdstuk 4 kort uit hoe het zit. Vervolgens blijkt in hoofdstuk 5 dat men het e.e.a. over "*de tijden en de gelegenheden*", met name die rondom "*de dag des Heeren*", blijkbaar al weet, omdat men juist níet in de "duisternis" verkeert. Zij wisten ervan, want van groot belang is dat een gelovige weet hoe de toekomst eruit ziet. Wat wij te verwachten hebben.

De gelovigen in Thessalonica blijken "verdrukt te worden", door "de verzoeker". Zij waren "verschrikt", "verleid", "*alsof de dag des Heeren al begonnen zou zijn*." De tegenstander heeft daar belang bij, zodat gelovigen niet "de opname van de Gemeente" verwachten. Ook dit onderwerp moet de Apostel tijdens zijn verblijf uitgelegd hebben. Het zou "*niet van node*" moeten zijn om dat alsnog te doen, maar hij doet het toch, al is het "in telegramstijl", zodat het niet meer vergeten zou worden. Paulus schrijft dat eerst de "*mens der zonde*" geopenbaard moet worden. Dat is toen - en nu - nog niet gebeurd. En dan schrijft Paulus: "*En wat hem nú wederhoudt weet gij*".

De in deze serie verschenen titels zijn door anderen bewerkte en op schrift gestelde uitgaven van opgenomen Bijbelstudies van Ab Klein Haneveld.

Stichting Vlichthus

Stichting Vlichthus
(KvK: 65348230)

heeft een ANBI-erkenning
(RSIN: 856075334)

en kan haar activiteiten uitvoeren
mede dankzij zeer gewaardeerde
financiële bijdragen.

U kunt ons steunen via:

NL92 RABO 0166 3657 18
t.n.v. Stichting Vlichthus.

Thessalonicenzen

1.	1 Thessalonicenzen 1	2
2.	1 Thessalonicenzen 2	8
3.	1 Thessalonicenzen 3	14
4.	1 Thessalonicenzen 4	18
5.	1 Thessalonicenzen 5	34
6.	2 Thessalonicenzen 1	45
7.	2 Thessalonicenzen 2	48
8.	2 Thessalonicenzen 3	58

1. 1 Thessalonicenzen 1

1 Thessalonicenzen 1 : 1-10 *

- 1 Paulus, en Silvánus, en Timotheüs, *zie zijlijn 1* aan de Gemeente der Thessalonicenzen, *welke is* in God den Vader, en den Heere Jezus Christus: genade zij u en vrede van God, onzen Vader, en den Heere Jezus Christus.
- 2 Wij danken God altijd over u allen, uwer gedachtig zijnde in onze gebeden;
- 3 Zonder ophouden gedenkende het werk uws geloofs, en den arbeid der liefde, en de verdraagzaamheid der hoop op onzen Heere Jezus Christus, voor onzen God en Vader;
- 4 Wetende, geliefde broeders, uw verkiezing van God;
- 5 Want ons Evangelie is onder u niet alleen in woorden geweest, maar ook in kracht, en in den Heiligen Geest, en in vele verzekerdheid; gelijk gij weet, hoedanigen wij onder u geweest zijn om uwentwil.
- 6 En gij zijt onze navolgers geworden, en des Heeren, het Woord aangenomen hebbende in vele verdrukking, met blijdschap des Heiligen Geestes;
- 7 Alzo dat gij voorbeelden geworden zijt al den gelovigen in Macedonië en Achaje.
- 8 Want van u is het Woord des Heeren luidbaar geworden niet alleen in Macedonië en Achaje; maar ook in alle plaatsen is uw geloof, dat *gij* op God *hebt*, uitgegaan, zodat wij niet van node hebben, iets *daarvan* te spreken.
- 9 Want zijzelf verkondigen van ons, hoedanigen ingang wij tot u hebben, en hoe gij tot God bekeerd zijt van de afgoden, om den levenden en waarachtigen God te dienen;
- 10 En Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten, Denwelken Hij uit de doden verwekt heeft, *namelijk* Jezus, Die ons verlost van den toekomstenden toorn.

Door de prediking van de apostel Paulus in Thessalonica is deze gemeente ontstaan. Nadat hij vanuit daar doorgereisd is, schrijft hij hen korte tijd later deze Brief. *Zie zijlijn 2* Hun reputatie heeft zich snel uitgebreid en de apostel refereert daar ook aan. Het woord des Heeren, het Evangelie, was van hen "*luidbaar geworden*", tot "*in alle plaatsen*", dus ook buiten Griekenland, in de hele toenmalige wereld. De apostel Paulus had daar kennelijk weet van en hij schrijft aan deze Thessalonicenzen hoe blij hij is met hen. Dat is natuurlijk niet de inhoud en het onderwerp van deze eerste Brief, maar het neemt niet weg dat van deze vijf hoofdstukken de eerste drie zich daarmee bezighouden.

In het laatste hoofdstuk, nr. 5, krijgen we de bekende vermaningen en hartelijke groeten. De werkelijke strekking en inhoud van de Brief vinden we pas in de tweede helft van hoofdstuk 4 en vervolgens in de eerste helft van hoofdstuk 5. In het algemeen is dat gedeelte het meest bekend. Boven hoofdstuk 4, vanaf vers 13, en het begin van hoofdstuk 5, staat in mijn Bijbel "*Over de wederkomst van Christus*". Waar de Brief echter over gaat, is niet zozeer Zijn wederkomst, maar over "de toekomst van de Gemeente", specifieker: over "ons gaan naar daar". Wat wij noemen "[de opname van de Gemeente](#)", is ontleend aan 1 Thessalonicenzen 4 : 17.

Voor ons leven als kinderen Gods, op dit moment, gaat het om de toekomst die ons beloofd is, die vast ligt in de Bijbelse belofte en daarmee in de Here Jezus Christus. Waar wij naar uitzien is Zijn wederkomst. Dát is bepalend voor het heden. De gedachte dat ons verleden bepalend zou zijn, komt uit de wereld. Die is wel te verdedigen, maar dan met de Bijbel dicht. Daarin wordt echter gezegd dat ons heden bepaald wordt door de toekomst die wij hebben. Dat is wat ons nou juist onderscheidt van niet wedergeboren mensen. We sukkelen niet zomaar wat voort vanuit een verleden en vanuit een achtergrond. Integendeel! Wij zijn op weg naar die toekomst, die God ons beloofd heeft en daar gaat de Brief over. Ons leven als Christenen hier, is wel degelijk bepalend voor de toekomst die wij na de opname van de Gemeente bij de Heer zullen hebben. Op een bepaald tijdstip zal die opname (onze verandering) plaatsvinden en dan begint die "toekomst".

In liederen kom ik tegen, dat we straks in de hemel allemaal gelijk zijn. Dan zou het socialistisch ideaal toch nog gerealiseerd worden... Maar dat is niet zo. Wij zijn daar niet allemaal gelijk. Godzijdank niet. Wat zou ik me vervelen, als u net zo was als ik. Ja, u andersom waarschijnlijk ook. We zijn hier verschillend en dat zullen we daar ook zijn. 1 Korinthe 12 en eventueel hoofdstuk 14 leert dat wij één Lichaam zijn, met veel verschillende leden, een ieder met een verschillende functie. Dat is niet eens zozeer t.b.v. onze tijd hier in het vlees. Nee, God is nog met ons bezig. Wij zijn onderweg. Wij worden nog opgevoed. Wij zouden nog toenemen in kennis, in geloven. Wij zouden opgroeien tot mannelijke rijpheid. Wat de hele Gemeente betreft zou dat pas voltooid zijn, en zal de definitieve bestemming en doel bereikt worden, ná en met ingang van de opname van de Gemeente.

De Apostel zet hier dus uiteen, dat als wij eenmaal opgenomen worden, de Heer tegemoet in de lucht, dit moment het begin van het verhaal is en niet het einde. Vóór dat begin er is, worden wij daartoe voorbereid.

* Tenzij anders vermeld, komen de aangehaalde Bijbelteksten uit de Statenvertaling.

Zijlijn 1

Voor zover wij weten is Silvánus gewoon Silas, want het waren Paulus, Silas en Timótheüs die alle drie betrokken waren in de prediking van het Evangelie in Thessalonica. Silvánus is de plechtige naam voor Silas. De betekenis is volkomen gelijk: "de uitverkorene", "de verkozene".

Zijlijn 2

Het is vrij zeker dat deze Brieven geschreven zijn in de dagen van Handelingen 18. Dus zeer kort nadat hij, met Silvánus en Timótheüs, Thessalonica had verlaten. (Handelingen 17 : 1-9) Die drie hadden gepredikt in Thessalonica, en zodra ze weer bij elkaar zijn, worden deze Brieven kort achter elkaar vanuit Korinthe geschreven. De lezers werden geacht alreeds veel te kennen van het profetisch woord. Dat het niet erg diep zat, is duidelijk en vandaar dat deze Brieven meteen geschreven werden.

Vervolg op pagina 3

Zijlijn 2 vervolg

De volgorde van de Brieven in de Bijbel is niet waarin ze geschreven zijn. Dat zou niet zo zinvol geweest zijn en geen enkele Brief heeft een datum. De Brieven zijn gerangschikt op volgorde van inhoud. De Thessalonicenzen-brieven staan achteraan in de reeks van Gemeentelijke Brieven van Paulus, omdat ze over de toekomst van de Gemeente gaan. Ik persoonlijk geloof dat 1 Thessalonicenzen in werkelijkheid de tweede Thessalonicenzen-brief is en andersom. Mogelijk zijn ze in deze volgorde gezet vanwege de uitdrukking in 4 : 13: *"Ik wil niet dat gij onwetend zijt ..."*, waaruit men concludeert dat ze daaromtrent onwetend waren. Maar een halve bladzijde verder staat: *"Want gij weet zelf zeer wel ..."*, in 5 : 2 Ik heb dan ook de indruk dat zij helemaal niet onwetend waren, maar dat ze dit aan het vergeten waren. Zoals dat in onze dagen ook voorkomt. Omdat de Apostel zeker wilde stellen dat ze het onthouden zouden, zet hij dit nog een keer zwart op wit.

Een heel sterk argument, dat 2 Thessalonicenzen toch de eerste Brief is, vinden we in 2 Thessalonicenzen 3 : 17: *"De groetenis met mijn hand, van Paulus; hetwelk is een teken in iederen zendbrief; alzo schrijf ik."* Hieruit concludeer ik dat ze zijn handschrift tot dat moment niet kenden, en dan moet dit zijn eerste Brief geweest zijn.

Vervolg op pagina 4

Daarom is deze Brief, die spreekt over de toekomst, van groot belang voor ons tegenwoordige leven. In dit verband haal ik vast aan wat er in hoofdstuk 4 : 3 staat.

1 Thessalonicenzen 4 : 3

3 Want dit is de wil van God, uw heiligmaking: ...

Uiteraard hebben we het daar nog over, maar voor dit moment gaat het er mij om dat onze toekomstige positie niet maar een vergaarbak is voor allen die geloven. Zo van: als je gelovig bent, dan ga je in de toekomst naar de hemel, einde van het verhaal. Volgens Jakobus, in Handelingen 15, verzamelt God Zich nu "een volk van eerstelingen, voor Zijn Naam". Een "Gemeente uit de heiligen". "Koningen en priesters". Logischerwijze heeft God daar het hoogste doel mee.

1 Thessalonicenzen 1 : 1

1 Paulus, en Silvánus, en Timotheüs, aan de Gemeente der Thessalonicenzen, welke is in God den Vader, en den Heere Jezus Christus: genade zij u en vrede van God, onzen Vader, en den Heere Jezus Christus.

Dat is een prachtige adressering. Het gaat niet zozeer om de Gemeente in Thessalonica, maar om "de Gemeente der Thessalonicenzen, in God de Vader en dus ook in de Here Jezus Christus". De positie van de Gemeente is niet primair hier op aarde, in de een of andere plaats, maar in Christus en daarom worden de Brieven ook heel zorgvuldig geadresseerd. Bijvoorbeeld in Efeze 1:

Efeze 1 : 1

1 Paulus, een apostel van Jezus Christus, door den wil van God, aan de heiligen, die te Efeze zijn, en gelovigen in Christus Jezus:

"In Christus Jezus" is onze tegenwoordige positie als leden van Zijn Lichaam en daarom vind je zo'n adressering hier ook.

En dan volgt in vers 1 de gebruikelijke groet: "genade zij u en vrede van God". Genade en vrede zijn de meest belangrijke kenmerken van het Nieuwe Verbond, waarvan Christus de Genade is. Tegenover het Oude Verbond der wet staat het Nieuwe Verbond der genade. Tegenover het Oude Verbond der wet, met alle strijd die daar het gevolg van is, staat de vrede van het Nieuwe Verbond.

1 Thessalonicenzen 1 : 2

2 Wij danken God altijd over u allen, uwer gedachtig zijnde in onze gebeden;

In dit hoofdstuk en ook in 2 en 3 beschrijft de Apostel uitgebreid zijn verbondenheid met die Thessalonicenzen. Dat doet hij vanuit de achtergrond dat de prediking van het Evangelie hem lang niet altijd in dank werd afgenomen en dus ook lang niet altijd vrucht droeg. Die prediking werd vaak afgewezen. Sterker nog, de apostel moest soms zelfs vluchten vanwege de vijandschap die hij met deze prediking opriep. Maar bij de Thessalonicenzen was dat kennelijk anders. Daar vond het Woord ingang en dat is een verademing natuurlijk voor de Apostel. Hij heeft goede herinneringen aan zijn verblijf in Thessalonica.

Het woord voor "gebeden" heeft de betekenis van "hardop spreken", met name tot iemand die hoger geplaatst is. Het betekent niet noodzakelijkerwijs dat Paulus aan de Heer allerlei gunsten of zegeningen vroeg voor de Thessalonicenzen, maar het betekent gewoon dat hij tot God sprak over de Thessalonicenzen. God wordt gedankt over hen. Hij was er blij mee en dankbaar voor wat hij doen mocht. Vooral omdat dat hier op aarde resultaat heeft.

1 Thessalonicenzen 1 : 3

3 Zonder ophouden gedenkende het werk uws geloofs, en den arbeid der liefde, en de verdraagzaamheid der hoop op onzen Heere Jezus Christus, voor onzen God en Vader;

Gebeden zonder ophouden, niet gedenkende het werk, of uw werk, maar "het werk uws geloofs en (of: namelijk) de arbeid der liefde en de verdraagzaamheid der hoop op onze Heere Jezus Christus voor onze God en Vader." Het Woord blijkt niet alleen ingang gevonden te hebben, maar draagt daar ook inderdaad vrucht. Men kwam niet alleen tot geloof, maar het had ook praktische uitwerking in hun levens en daarin zit ook de verbondenheid met de Thessalonicenzen.

Er worden drie dingen genoemd:

1. Het werk uw geloofs
2. De arbeid der liefde
3. De verdraagzaamheid der hoop

"Werk uws geloofs" en "arbeid der liefde" lijken sterk op elkaar, want tussen werk en arbeid is in de praktijk weinig. Het zijn synoniemen.

Geloof gaat niet zonder liefde en andersom: liefde gaat niet zonder vertrouwen, zonder geloof. Geloof en liefde horen nou eenmaal bij elkaar en is dus twee keer hetzelfde.

De zin kent een opklimmende reeks: eerst "werk", daarna "arbeid" (= zwaar werk) en dan logisch: "verdraagzaamheid". Dat is ook "zwaar werk". Het staat hier niet als reeks bij elkaar, om drie verschillende dingen aan te geven. Het is één: werk, arbeid, verdraagzaamheid. Het is bij elkaar activiteit die voortkomt uit geloof. Het zijn verschillende begrippen, maar in de praktijk zijn ze onlosmakelijk aan elkaar verbonden en overlappen ze elkaar. Deze stijlfiguur heeft tot doel te benadrukken waar het over gaat. Het gaat niet om geloof als zodanig, maar om een actief geloof, dat vrucht draagt in onze levens en dat tot uitdrukking zou komen in "werken des geloofs".

Hoe weet Paulus dat het zo goed gaat, wat het geloof betreft, met deze Thessalonicenzen? Uit hun werken. Jakobus zegt: en zo hoort het ook, zo blijkt duidelijk uit Jakobus 2. Iemand kan wel zeggen dat hij geloof heeft, maar als hij de werken niet heeft, zullen we dat in ieder geval niet zeker weten. Wat we wel zeker weten is, dat het, als hij inderdaad gelovig is, een dood geloof is. Een geloof dat compleet los staat van het gewone dagelijks praktische leven. De wereld is vol met religieuze mensen, die zeggen wat te geloven, maar in de praktijk van hun leven betekent het niks. Of ze dan echt gelovig zijn? Ja, dat kun je je afvragen, maar voor alle praktische doeleinden toch niet. En voor de rest laat ik dat maar aan de Heer over.

"Hoop", namelijk verwachting, is wat wij als gelovigen hebben. Dat onderscheidt ons van de rest van de wereld. God heeft ons beloften gedaan. Gewoonlijk denken wij bij "hoop" aan de toekomst. Hoop is dan de toekomstverwachting, maar dat is een misverstand. Hoop, verwachting, is ook bestemd voor het heden. Onze hoop op God zou niet maar alleen voor de toekomst zijn, in de zin van de wederkomst van Christus. In het algemeen is het onderwerp "heiligmaking" en dat richt onze hoop op de Heer op vandaag. Hoop is niet iets dat eerst een hele poos overslaat en dan terechtkomt bij de wederkomst van Christus. Hoop is hoop voor vandaag. Bovendien, ik denk aan de woorden van br. Klaas Rozendaal: als we het vandaag niet krijgen van de Heer, zullen we het in de toekomst ook niet krijgen. Als we straks bij de Heer zijn, zullen we van Hem niet meer ontvangen dan wat wij nu al gekregen hebben. Wij kunnen alleen toenemen in kennis van wat wij alreeds ontvangen hebben. Wij kunnen er meer deel aan hebben. Wij kunnen er meer gebruik van maken. Daarin zullen wij toenemen.

Maar als we straks bij de Heer zijn, na de opname van de Gemeente, ontvangen we niet iets wat we niet nu al hebben.

Maar we krijgen daar toch "een heerlijk lichaam"? Ik geloof in dat verband, naar Bijbelse maatstaven, dat wij dat heerlijke lichaam nu al hebben en dat het toeneemt en verandert. "*Van heerlijkheid tot heerlijkheid*". (2 Korinthe 3 : 18) Dat kun je niet zien, maar wij weten dat "*zo ons aardse huis dezès tabernakels gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben*". (2 Korinthe 5 : 1) Het enige "gebouw" dat we dan hebben is bij de Heer, maar dat hebben we nu ook, omdat we nu al bij de Heer Zijn. We zijn geplaatst in de hemel. (Efeze 2 : 6) We komen er later op terug, want als we het gaan hebben over de opname van de Gemeente, is één van de meest opmerkelijke dingen, dat in die Schriftgedeelten nergens wordt gezegd wáár we naartoe gaan. Om de eenvoudige reden dát we er ook niet naartoe gáán. Want wij zijn nu al in de hemel geplaatst, met Christus.

Of je nu merkt of niet, dat je zo'n hemels lichaam hebt, maakt niks uit. Ons nieuwe lichaam zal "heerlijkheid" zijn, een heerlijk lichaam, maar de Bijbel zegt dat we die heerlijkheid nu reeds ontvangen hebben en dus hebben we nu al zo'n heerlijk lichaam. Of is dat in aanbouw, in opbouw of in groei. De gedachte is, dat als wij sterven we niet naar de hemel gaan, maar hooguit van de aarde weg gaan. Paulus zegt in Filippenzen 1 : 23: "*hebbende begeerte, om ontbonden te worden en met Christus te zijn.*" Niet "gaan", maar "zijn". Het enige is dat je ontbonden wordt van de beperkingen die het aardse lichaam oplegt.

"Geloof, hoop en liefde" worden bij elkaar genoemd in vers 3. De Bijbel leert dat deze drie dingen blijven.

1 Korinthe 13 : 13

13 En nu blijft geloof, hoop en liefde, deze drie; doch de meeste van deze is de liefde.

Maar van "hoop" wordt gezegd: als waar je op hoopt eenmaal ontvangen is, dan is het geen hoop meer. (Romeinen 8 : 24) Wanneer zouden we hoop hebben? Nu, heel dit leven door, dag in dag uit. Het zal blijvend bij ons zijn. Het zal wonen, dat is blijven, in ons. Ook ten behoeve van elke dag en uitlopend op de climax in de toekomst, vanzelfsprekend.

1 Thessalonicenzen 1 : 4

4 Wetende, geliefde broeders, uw verkiezing van God;

Zijlijn 2 vervolg

Er vloeit overigens uit voort, dat in de korte tijd dat Paulus in Thessalonica geweest is, hij hen kennelijk niet alleen het Evangelie heeft gepredikt, maar ook verteld heeft op welke wijze onze bedeling eindigt en hoe de volgende begint. Dus niet alleen over dat de Here Jezus zal wederkomen, maar ook over de bijbehorende omstandigheden. Zoals het "openbaar worden van de mens der wetteloosheid", "de zoon des verderfs", "het aanbreken van de Dag des HEEREN", en het verloop van "de 70-ste week van Daniël". Daarvan zegt hij: "*Gij weet zelf zeer wel ...*" De gedachte is dat de Evangelieprediking niet alleen maar ging over het lijden, de dood en opstanding van Christus, maar wel degelijk ook over Zijn wederkomst. Daar zouden de gelovigen in de komende 2000 jaar naar uitzien, als levende hoop. Dat de apostelen in hun prediking en Brieven het steeds hebben over de wederkomst van Christus, wil niet zeggen dat ze dat elke dag verwachten, al deden ze dat misschien. Het speelt geen rol van enige betekenis. Het wil zeggen dat hun verwachting daarop gericht was. Dat was hun zalige hoop, namelijk: "*Verwachtende de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van den groten God en onzen Zaligmaker Jezus Christus.*" (Titus 2 : 13)

Zijlijn 3

Op grond van dat de Bijbel leert dat God de toekomst kent en dus ook bekend kan maken, zou je kunnen zeggen dat God weet wie er tot geloof zal komen en wie niet. Deze theorie wordt nogal eens gevolgd door dat men zegt, denkt, of er naar leeft, dat de Heer het toch wel weet en dus komt het wel goed. Want de volgende stap is dan, en daar ga je echt de grens over, als God het van tevoren weet, dan staat het dus van tevoren vast en kunnen wijer toch niks aan doen. Maar de Bijbel leert dat de verantwoordelijkheid voor onze zaligheid gelegen is bij onszelf. Die hangt niet af van of God het tevoren bepaald heeft. Hij heeft namelijk niet van tevoren bepaald of u en ik tot geloof zouden komen. God weet het wel, maar de conclusie dat het dan dus vast staat en dat wij er dus niks aan kunnen doen, is fout. Net als de conclusie van de alverzoeners, die menen dat, omdat het van tevoren vast staat, het dus vanzelf wel goed komt.

Van "verkiezing" zeg ik dat het heel simpel is. Dat vind ik altijd beter dan heel die leer uiteen te moeten zetten. Vooral hoe het niet is. De verkiezing van God heeft gewoon van doen met dat God ons in Christus heeft uitverkoren, al vóór de nederwerping der wereld. (Efeze 1 : 4) God heeft toen al Zijn keuze gemaakt. Niet op basis van zijn voorkennis, dat Hij wist dat wij al of niet tot geloof zouden komen, maar gewoon op grond dat iedereen die gelooft, van Godswege op voorhand uitverkoren is. We moeten die dingen dus niet mystificeren. ^{Zie zijlijn 3} God heeft gezegd dat Hij álle gelovigen eeuwig leven zou geven. God heeft Christus uitverkoren en Hij kiest gelovigen om deel te hebben aan de verkiezing van Christus en daarmee aan een Nieuwe Schepping. Als je graag deel wilt hebben aan deze uitverkiezing, dan moet je tot geloof komen. Voor zover wij in Christus zijn, zijn wij uitverkoren. Er is nooit iemand uitverkoren, ópdat hij in Christus zou zijn.

Dat God ons heeft verkozen, heeft weinig zin als het geen vervolg kent. We zijn ergens uit gekozen met een bepaald doel en dat wordt dikwijls, althans in commentaren in de theologie, gevat onder dat begrip "uitverkiezing". Maar dat is niet helemaal correct. Naar Bijbelse maatstaven wordt uitverkiezing gevolgd door "predestinatie". In de theologie worden die begrippen dikwijls door elkaar gegooid. Dat is niet echt noodlottig, omdat ze toch aan elkaar vastzitten, in elkaars verlengde liggen. Men zou beide aspecten kennen. Het doel is, volgens Efeze 1: "*heilig en onberispelijk zijn voor Hem ...*". In overeenstemming met: "*Want dit is de wil van God, uw heiligmaking.*"

Efeze 1 : 5

- 5 Die ons te voren verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen (= *aanstelling tot zonen, in de grondtekst*), door Jezus Christus, in Zichzelf, naar het welbehagen van Zijn wil.

Hier wordt gezegd wat het uiteindelijke doel is. "*Tevoren verordineerd heeft*" ligt rechtstreeks in het verlengde van uitverkiezing. Uitverkiezing gaat over het verleden, tot in het heden, maar predestinatie, want dat woord is het, gaat vanuit het heden naar de uiteindelijke toekomst. Zo zitten ze aan elkaar vast. Hij heeft tevoren onze eindbestemming bepaald. Hij heeft ons namelijk "tevoren verordineerd om tot zonen (= erfgenamen) te worden aangesteld". Als "kind van God", door geloof geworden, is men tevoren verordineerd om in de toekomst een "zoon van God" te zijn. Dat heeft te maken met heerlijkheid, erfenis, loon en is het resultaat van onze heiligmaking. In dat proces bevinden wij ons nu en daarom is onze hoop voor vandaag en voor de toekomst gericht op God.

Paulus wist van hun verkiezing en van hun positie als kinderen Gods en ook van de praktische uitwerking daarvan.

1 Thessalonicenzen 1 : 5

- 5 Want ons Evangelie is onder u niet alleen in woorden geweest, maar ook in kracht, en in den Heiligen Geest, en in vele verzekerdheid; gelijk gij weet, hoedanigen wij onder u geweest zijn om uwentwil.

Het Evangelie dat Paulus gepredikt heeft aan de Thessalonicenzen, kennen wij als "*mijn Evangelie*", d.w.z. als het Evangelie van Paulus. (Romeinen 2 : 16; 16 : 25; 2 Timótheüs 2 : 8) "*Ons Evangelie is onder u niet alleen in woorden geweest*", maar in veel meer. Het gaat niet alleen om woorden, een leer of boodschap of theorie, maar het gaat om de uitwerking. Het gaat om de betekenis, de praktische consequenties in de levens van degene die dat Woord aanvaardt. Als ik denk aan "kracht", in het bijzonder "de kracht van de Heilige Geest", dan denk ik aan wedergeboorte. Het is een groot wonder dat de mens niet alleen tot geloof komt, maar daarmee ook tot wedergeboorte en Nieuw Leven. Dat hij zo "kind van God" wordt, een Nieuw Schepsel in Christus, en bovendien gezet wordt in de hemel. (Efeze 2 : 6)

Deze woorden hadden een krachtige uitwerking in deze mensen, die het Woord aannamen. De Heilige Geest werd in hen actief. Er ontstond niet voor niets een oproer in de stad. Wat erbij hoort, is kracht, Heilige Geest, en dus verzekerdheid. De Heilige Geest plant het Woord van God in onze harten. De Heilige Geest is namelijk Christus, is het leven van Christus, het Woord Gods. Daarmee is dat Woord het onderpand van de toekomstige erfenis, omdat het Woord ons daarop voorbereidt.

"*Verzekerdheid*" wil gewoon zeggen dat men zeker is van. Dat is hoop, maar in het verband van het vers is het natuurlijk de beschrijving van wat uiterlijk gezien werd. Maar kracht op zichzelf kun je niet zien, dat is abstract. Heilige Geest kun je niet zien en verzekerdheid ook niet. Werk des geloofs, arbeid der liefde, verdraagzaamheid en hoop, kun je wel zien. Vers 5 is daarmee de diepere achtergrond van vers 3. Wat in vers 3 gezegd wordt, komt hieruit voort, aldus Paulus. Uit de werking namelijk van de Heilige Geest.

De Apostel wijst hier in vers 5 in de eerste plaats terug op de dagen dat hij zelf onder de Thessalonicenzen verkeerde. Hij beschrijft de achtergrond van die gebeurtenissen en zegt er ook bij "*gelijk gij weet hoedanigen wij onder u geweest zijn, om uwentwil*". Terugverwijzend

naar wat er gebeurd is en wat Apostel gedaan heeft, namelijk het Woord prediken. Het resultaat werd zichtbaar in degene die *"zijn woord gaarne aannamen"*. (Handelingen 2 : 41)

1 Thessalonicenzen 1 : 6

6 En gij zijt onze navolgers geworden, en des Heeren, het Woord aangenomen hebbende in vele verdrukking, met blijdschap des Heiligen Geestes;

Dat is wat het Woord doet. Wout van Beek, een bekende evangelist zei eens: "Ik denk dat de evangelisten de kracht van het Woord Gods ver onderschatten. Ze denken veel te veel dat hun woord het moet doen, hun activiteit. Ze laten het niet over aan het Woord van God. Men zou meer vertrouwen hebben in het Evangelie, dat *"kracht Gods is tot zaligheid."* (Romeinen 1 : 16) Men hoeft het allemaal niet zelf te doen, maar gewoon het Woord prediken, dát heeft uitwerking. Als het dat niet doet, is dat omdat het niet *"in goede aarde valt"*. (Mattheüs 13) Het Woord wordt overal gezaaid, en als het opkomt, is dat niet omdat de zaaier het zo goed gedaan heeft. Als de aarde niet goed is, dan kun je als zaaier nog zo goed je best doen, nog zo netjes de zaaies neerleggen, maar dat helpt niet. Het gaat om de kracht van het zaad, niet de kracht van de zaaier. Dat geldt ook voor de apostel Paulus.

Paulus was *"navolger des Heeren"*. Hij predikt het Woord van de Heer. Als men zijn woord aanvaardt, dan wordt men daarmee navolger van Paulus en *"des Heeren"*. Zowel de Heer als Paulus zijn de voorbeelden, ook in hun persoonlijke levenswandel, voor de gelovigen in onze tijd. *"Weest mijn navolgers, gelijkerwijs ook ik van Christus"*, zegt Paulus in 1 Korinthe 11 : 1. Paulus nam het Woord aan *"in vele verdrukking met blijdschap des Heiligen Geestes"*. De Here Jezus deed dat evenzo. Er staat: *"Die gehoorzaamheid geleerd heeft uit hetgeen Hij heeft geleden"*. (Hebreeën 5 : 8)

1 Thessalonicenzen 1 : 7

7 Alzo dat gij voorbeelden geworden zijt al den gelovigen in Macedonië en Achaje.

Jezus en Paulus zijn voorbeeld voor de gelovige Thessalonicenzen. Zij zijn op hun beurt weer voorbeelden voor al de gelovigen in Macedonië en Achaje. Dat is in de praktijk heel Griekenland. Macedonië is het noordelijke en Achaje het zuidelijke deel van Griekenland. Samen is het wat wij *"Griekenland"* noemen, maar als land bestond dat in die dagen niet.

1 Thessalonicenzen 1 : 8

8 Want van u is het Woord des Heeren luidbaar geworden niet alleen in Macedonië en Achaje; maar ook in alle plaatsen is uw geloof, dat *gij op God hebt*, uitgegaan, zodat wij niet van node hebben, iets *daarvan* te spreken.

De reputatie van de Gemeente in Thessalonica, hun geloof (vertrouwen) in God is uitgegaan, is *"luidbaar geworden"*. Niet alleen in Macedonië en Achaje, maar ook *"in alle plaatsen"*. Paulus was trots op hen. Wat hij voor hen heeft, is bemoediging, vertroosting en geen kritiek, dat onderscheidt de Thessalonicenzen van de Korinthiërs.

1 Thessalonicenzen 1 : 9

9 Want zijzelf verkondigen van ons, hoedanigen ingang wij tot u hebben, en hoe gij tot God bekeerd zijt van de afgoden, om den levenden en waarachtigen God te dienen;

De Apostel verkondigt volstrekt praktische waarheid. Hoewel deze mensen ooit tot bekering en geloof zijn gekomen, gaat het erom dat men ook daadwerkelijk niet meer de afgoden zou dienen in de praktijk van het leven. Men zou de levende en Ware God dienen, de God die de Waarheid is toegedaan. Ook wij als gelovigen zouden in alle waarachtigheid wandelen, of:

Efeze 4 : 15

15 Maar de waarheid betrachtende in liefde, alleszins zouden opwassen in Hem, Die het Hoofd is, *namelijk Christus*;

Het gaat om *"praktisch Christendom"*. Ik blijf dat herhalen, want daar gaan die Schriftgedeelten allemaal over. Het idee is niet dat het werk Gods voltooid wordt op het moment dat iemand tot geloof komt, maar dat Gods werk aan een gelovige begint op het moment dat hij tot geloof komt.

Filippenzen 1 : 6

6 Vertrouwende ditzelve, dat Hij, Die in u een goed werk begonnen heeft, *dat* voleindigen zal tot op den dag van Jezus Christus;

De bedoeling is dat God dit *"goed werk"*, waaraan Hij begonnen is, zou voleindigen *"tot op de dag van Christus"*. Op die manier dienen wij in de tegenwoordige tijd de Waarheid, oftewel dienen wij niet langer afgoden, maar nu *"den levenden en waarachtigen God"*.

1 Thessalonicenzen 1 : 10

10 En Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten, Denwelken Hij uit de doden verwekt heeft, *namelijk* Jezus, Die ons verlost van den toekomenden toorn.

Wij verwachten Gods Zoon uit de hemelen, Degene namelijk die "*Hij uit de doden verwekt heeft*". Wij hebben een prachtige Schriftplaats in de Brief aan Titus, waarin heel "*de tegenwoordige waarheid*" (2 Petrus 1 : 12) wordt samengevat.

Titus 2 : 11-14

- 11 Want de zaligmakende genade Gods is verschenen aan alle mensen.
- 12 En onderwijst ons, dat wij, de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden verzakende, matig en rechtvaardig, en godzalig leven zouden in deze tegenwoordige wereld;
- 13 Verwachtende de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van den groten God en onzen Zaligmaker Jezus Christus;
- 14 Die Zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid, en Zichzelf een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken.

In deze tegenwoordige tijd zouden wij "matig zijn", d.w.z. "met beperkingen". In vers 13 gaat het over de toekomst. Eerst zouden we het verleden "verzakende", wat hier genoemd wordt: "*goddeloosheid en wereldse begeerlijkheden*". Vervolgens zouden we in het heden "*matig en rechtvaardig, en godzalig leven*". Wat de toekomst betreft verwachten wij "*de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van de grote God en onze zaligmaker Jezus Christus*".

Die God en Zaligmaker, Jezus Christus, heeft "*Zichzelf voor ons gegeven*" opdat Hij ons nu in deze tijd zou verlossen van alle ongerechtigheid. Hij reinigt voor Zichzelf "*een eigen volk*". De Heer doet dus in de tegenwoordige tijd een werk aan ons, maar dan wel binnen het kader van "*verzakende wereldse begeerlijkheden*", het "matige en rechtvaardige leven" en het "verwachten van de zalige hoop, de verschijning van onze grote God en Zaligmaker". Wanneer komt Hij uit de hemel? Een datum weten wij niet, maar die vraag wordt heel simpel beantwoord aan het eind van de "70-ste week van Daniël", volgens nogal wat Schriftplaatsen die we voor dat doel wel met elkaar moeten vergelijken, zoals de apostel Petrus aangeeft. (2 Petrus 1 : 19) De gedachte is dat aan het eind van die 70-ste week de Heer Zijn voeten zal zetten op de Olijfberg. (Zacharia 14 : 4)

Maar wij verwachten toch de opname van de Gemeente? De Bijbelse gedachte is echter dat wij de wederkomst van Christus verwachten. Dat is "de verschijning der Heerlijkheid".

Kolossenzen 3 : 4

- 4 Wanneer *nu* Christus zal geopenbaard zijn, Die ons leven is, dan zult ook gij met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid.

Dit is onze echte toekomstverwachting. Die "gebeurtenis" vindt niet plaats niet bij de opname van de Gemeente, maar bij de wederkomst van Christus en dat is niet hetzelfde. Ons is beloofd dat wij met Christus "tot zonen gesteld" zullen worden en als zodanig, en dus in heerlijkheid, met Christus geopenbaard zullen worden in de openbaring van Zijn heerlijk Koninkrijk, dan wel van Zijn Heerschappij.

"Zijn Zoon", de opgewekte ("*uit de doden verwekt*") verlost ons "*van de toekomende toorn*". (Zie ook: Mattheüs 3 : 7 en Lukas 3 : 7) Wij zijn verlost en op grond daarvan hebben we met "*de toekomende toorn*" niets van doen, want:

1 Thessalonicenzen 5 : 9

- 9 Want God heeft ons niet gesteld tot toorn, maar tot verkrijging der zaligheid, door onzen Heere Jezus Christus;

Als die "toorn van God" komt in de toekomst, dan worden wij op een of andere wijze daarvan verlost. Op grond van onze positie in Christus komen wij niet onder de toorn. Dat staat ook in Johannes 3.

Johannes 3 : 17-19, 36

- 17 Want God heeft Zijn Zoon niet gezonden in de wereld, opdat Hij de wereld veroordelen zou, maar opdat de wereld door Hem zou behouden worden.
- 18 Die in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld, maar die niet gelooft, is alrede veroordeeld, dewijl hij niet heeft geloofd in den Naam des eniggeboren Zoons van God.
- 19 En dit is het oordeel, dat het licht in de wereld gekomen is, en de mensen hebben de duisternis liever gehad dan het licht; want hun werken waren boos.

- 36 Die in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven; maar die den Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem.

Het tegenwoordige oordeel bestaat er uit dat God Zich voor de wereld verbergt. Aan de wereld wordt sindsdien niks geopenbaard; alleen aan degenen die uit de wereld tot Christus gekomen zijn. Als er staat "wordt niet veroordeeld" (Vers 18) betekent dit dat de gelovige niet onder het oordeel leeft, waaronder, in verband met het heden, de ongelovige wel leeft. Wat in vers 17-19 "oordeel" heet, wordt hier in vers 36 "toorn" genoemd. Dat is de "passieve toorn Gods", in de zin van: God doet niks. In de toekomst komt de "actieve toorn Gods". Dat is de "toekomstige toorn", waar 1 Thessalonicenzen 1 : 10 over spreekt. Dan doet God wel wat!

In Romeinen hoofdstuk 5 wordt ook verteld dat de wereld nu onder de "toorn Gods" leeft.

Romeinen 5 : 9

9 Veel meer dan, zijnde nu gerechtvaardigd door Zijn bloed, zullen wij door Hem behouden worden van den toorn.

Welke toorn? De "tegenwoordige toorn" of de "toekomstige toorn", toorn, die in de toekomst over heel de aarde, over Israël en over al de volkeren zou komen? Dat maakt natuurlijk niks uit. Van allebei worden wij "door Hem behouden".

Romeinen 5 : 10

10 Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door den dood Zijns Zoons, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven.

Af en toe lees je dat "de beschermende hand van God" van Nederland afgetrokken is. Die beschermende hand is er nooit geweest. Heel de wereld ligt onder de toorn Gods, ook Nederland. Voor zover er een beschermende hand Gods is, ligt die over de gelovigen, over de Gemeente.

De levende Christus behoudt ons van de toorn. Een ander woord voor "behouder" is Heiland. "Behouder" ook in de zin van "Onderhouder". Hij onderhoudt ons. Hij zorgt voor ons. Hij zorgt voor Zijn Gemeente en dus ook voor de individuele Gemeentelieden. Dat is wat hier gezegd wordt: "... veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven". Door Zijn actieve leven, door wat Hij doet. Dat heet "het tegenwoordige werk van Christus".

2. 1 Thessalonicenzen 2

1 Thessalonicenzen 2 : 1-20

- 1 Want gij weet zelve, broeders, onzen ingang tot u, dat die niet ijdel is geweest;
- 2 Maar, hoewel wij te voren geleden hadden, en ook ons smaadheid aangedaan was, gelijk gij weet, te Filippi, zo hebben wij *nochtans* vrijmoedigheid gebruikt in onzen God, om het Evangelie van God tot u te spreken in veel strijds.
- 3 Want onze vermaning is niet geweest uit verleiding, noch uit onreinigheid, noch met bedrog;
- 4 Maar, gelijk wij van God beproefd zijn geweest, dat ons het Evangelie zou toebetrouwd worden, also spreken wij, niet als mensen behagende, maar Gode, Die onze harten beproeft.
- 5 Want wij hebben nooit met pluimstrijkende woorden omgegaan, gelijk gij weet, noch met *enig* bedeksel van gierigheid; God is getuige!
- 6 Noch zoekende eer uit mensen, noch van u, noch van anderen; hoewel wij u tot last konden zijn als Christus' apostelen;
- 7 Maar wij zijn vriendelijk geweest in het midden van u, gelijk als een voedster haar kinderen koestert;
- 8 Alzo wij, tot u zeer genegen zijnde, hebben u gaarne willen mededelen niet alleen het Evangelie van God, maar ook onze eigen zielen, daarom dat gij ons lief geworden waart.
- 9 Want gij gedenkt, broeders, onzen arbeid en moeite; want nacht en dag werkende, opdat wij niemand onder u zouden lastig zijn, hebben wij het Evangelie van God onder u gepredikt.
- 10 Gij zijt getuigen, en God, hoe heilig, en rechtvaardig, en onberispelijk wij u, die gelooft, geweest zijn.
- 11 Gelijk gij weet, hoe wij een ieder van u, als een vader zijn kinderen, vermaanden en vertroostten,
- 12 En betuigden, dat gij zoudt wandelen, waardiglijk Gode, Die u roept tot Zijn Koninkrijk en heerlijkheid.
- 13 Daarom danken wij ook God zonder ophouden, dat, als gij het Woord der prediking van God van ons ontvangen hebt, gij dat aangenomen hebt, niet *als* der mensen woord, maar (gelijk het waarlijk is) als Gods Woord, dat ook werkt in u, die gelooft.
- 14 Want gij, broeders, zijt navolgers geworden der Gemeenten Gods, die in Judéa zijn, in Christus Jezus; dewijl ook gij hetzelfde geleden hebt van uw eigen medeburgers, gelijk als zij van de Joden;

- 15 Welke ook gedood hebben den Heere Jezus, en hun eigen profeten; en ons hebben vervolgd, en Gode niet behagen, en allen mensen tegen zijn;
- 16 En verhinderen ons te spreken tot de heidenen, dat zij zalig mochten worden; opdat zij te allen tijd hun zonden vervullen zouden. En de toorn is over hen gekomen tot het einde.
- 17 Maar wij, broeders, van u beroofd geweest zijnde voor een kleine wijle tijds, naar het aangezicht, niet naar het hart, hebben ons te overvloediger benaarstigd, om uw aangezicht te zien, met grote begeerte.
- 18 Daarom hebben wij tot u willen komen (immers ik Paulus) eenmaal en andermaal, maar de satanas heeft ons belet.
- 19 Want welke is onze hoop, of blijdschap, of kroon des roems? Zijt gij die ook niet voor onzen Heere Jezus Christus in Zijn toekomst?
- 20 Want gij zijt onze heerlijkheid en blijdschap.

In hoofdstuk 2 komt Paulus terug op de trouw bij de verkondiging van de Woorden Gods. Zoals Paulus ook trouw was in zijn bediening, waarin de Heer hem "getrouw geacht heeft". (1 Timótheüs 1 : 12)

1 Thessalonicenzen 2 : 4

- 4 Maar, gelijk wij van God beproefd zijn geweest, dat ons het Evangelie zou toebetrouwd worden, also spreken wij, niet als mensen behagende, maar Gode, Die onze harten beproeft.

"Alzo spreken wij", namelijk als "beproefd", als trouw dienstknecht van God. Men zou een dienst aan God doen en daarin trouw zijn.

1 Korinthe 4 : 1, 2

- 1 Alzo houde ons een *ieder* mens, als dienaars van Christus, en uitdelers der verborgenheden Gods.
- 2 En voorts wordt in de uitdelers (*Grieks: rentmeesters*) vereist, dat elk getrouw bevonden worde.

Dit is hetzelfde verhaal. Men zou de Here daarin dienen. Als beproefde dienstknechten Gods zouden wij er niet op uit zijn om mensen te behagen. Dat is hetzelfde idee als in Galaten 1.

Galaten 1 : 10-12

- 10 Want predik ik nu de mensen, of God? Of zoek ik mensen te behagen? Want indien ik nog mensen behaagde, zo ware ik geen dienstknecht van Christus.

- 11 Maar ik maak u bekend, broeders, dat het Evangelie, hetwelk van mij verkondigd is, niet is naar den mens.
- 12 Want ik heb ook hetzelfde niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus.

De boodschap is van God afkomstig, en is ook tot heerlijkheid Gods, en die spreken wij. Als het de mensen niet aanspreekt, in de zin van, dat men het niet horen wil, ja, daar kan ik niets aan doen, dat is mijn verantwoordelijkheid niet.

De zaaier, in Mattheüs 13, ging uit om te zaaien, en hij zaaide het zaad overal waar wij het niet zouden willen hebben. Want wie zaait het nou langs de weg, of op een steenachtige ondergrond? Maar dat is de verantwoordelijkheid van de zaaier kennelijk niet, althans niet in dit Bijbelse verband. Hij zaait het overal, en of het opkomt is zijn verantwoordelijkheid niet. Als het in goede aarde valt, komt het op, valt het niet in goede aarde, dan komt het niet op. Maar dat ligt niet aan de zaaier. Zo staat het daar in ieder geval.

Men is dienstknecht van God en niet dienstknecht van mensen. Men zou trouw zijn aan God in heel het leven. Dat is ook van toepassing op elk kind van God, omdat elk kind van God dienstknecht van God is. En daarbij geldt het volgende:

Kolossenzen 3 : 23, 24

- 23 En al wat gij doet, doet dat van harte als den Heere en niet den mensen;
- 24 Wetende, dat gij van den Heere zult ontvangen de vergelding der erfenis; want gij dient den Heere Christus.

Trouw vind je niet bij iedereen, maar wij zouden trouw zijn aan de Heer. De dingen die wij doen, doen wij voor de Heer, namelijk in dienst van Hem. Dat is ten behoeve van mensen. Dat kan moeilijk anders en dat is dan ook de bedoeling, maar dan wel in Zijn dienst, daar gaat het om. De Heer is ook Degene die ons daarvoor zal belonen op de "Dag van Christus", d.w.z. tijdens onze "openbaring voor de rechterstoel van Christus", wanneer wij de erfenis in ontvangst mogen nemen.

Paulus zegt in feite: ik kan het niet verantwoorden tegenover God om niet trouw te zijn aan mijn bediening. Christus beproeft onze harten. Paulus zegt: het heeft met jullie niks te maken; het heeft te maken met mijn persoonlijke relatie met mijn eigen Heer, in wiens dienst ik sta. Dat geldt voor elk kind van God. (Romeinen 14 : 4)

1 Thessalonicenzen 2 : 5

- 5 Want wij hebben nooit met pluimstrijkende woorden omgegaan, gelijk gij weet, noch met *enig* bedeksel van gierigheid; God is getuige!

“Pluimstrijkende woorden” zijn “vlijende woorden”. Heel wat prediking bestaat wel degelijk uit pluimstrijkende woorden. De meest voor de hand liggende, afwijkende, namelijk alternatieve, prediking, is nog altijd die van de wet. De wet die zegt: doe dit, en doe dat, en doe niet zis, en doe niet zo. In werkelijkheid zijn dat zelfs al vlijende woorden. De achtergrond van de prediking van de wet is namelijk dat de mens in staat geacht wordt, kennelijk, om die wet te houden, om te doen wat hij doen moet, en om te laten wat hij laten moet. Vraag het maar eens aan een Jood, die predikt de wet, maar Joden geloven niet dat de mens slecht is. Dat gelooft geen enkele religie in feite. Ook het christendom - als religie - wil het niet toegeven, maar gaat wel degelijk uit van het idee dat er in de mens goed woont. Paulus zegt in:

Romeinen 7 : 18

- 18 Want ik weet, dat in mij, dat is, in mijn vlees, geen goed woont;

God zegt, bij monde van Paulus, in de Bijbel dat de mens van nature een zondaar is en dat hij vanuit die natuur tot geen goed in staat is.

Romeinen 3 : 12

- 12 Allen zijn zij afgeweken, te zamen zijn zij onnut geworden; er is niemand, die goed doet, er is ook niet tot één toe.

Als dat zo is, kun je natuurlijk niet meer de wet prediken. Maar toch horen mensen graag de wet, omdat het idee daarin zit dat, als ik goed mijn best doe, dan komt het wel voor elkaar. Dan zit het toch in me, kennelijk. Bij de prediking van “*pluimstrijkende woorden*” beschouwt men de mens dus als goed. Men stelt dat er alleen wat moed voor nodig is, wat doorzettingsvermogen, en betere omstandigheden, om het slechte in de mens te bestrijden en het goede te bevorderen. Met vlijende woorden schiet men echter niks op.

De waarheid daarentegen is hard. Waarheid is onbuigzaam en past zich niet aan. Waarheid is waarheid en dus is de waarheid hard. Als je de waarheid predikt, dan krijg je altijd te horen “dat je liefdeloos bent”. Als ze dat van u misschien ook wel eens gezegd hebben, dan weet u hoe dat komt. In dit verband denk ik altijd aan br. Klaas Rozendaal. Hij

is legendarisch geworden om de glasharde uitspraken, waar zoveel mensen in de loop der tijd over gestruikeld zijn, en hopelijk doen ze dat nog. Het aardige van die harde uitspraken is dat ze duidelijk zijn. En als je ze een keer hoort, vergeet je ze nooit meer.

Vanwege de omzet, ter wille van de beheersing van de markt en dat soort dingen, moet je met vlijende woorden spreken, dat is niet anders. Maar dat is geen Bijbelse prediking. Men leze wat de Here Jezus allemaal zei in Zijn dagen. Dat waren geen vlijende woorden, dat waren geen woorden van “lief zijn voor elkaar” en dat soort dingen. De Here Jezus was glashard en zo gedroeg Hij zich ook. In het bijzonder in de richting van religieuzen. Hij was vriendelijk naar “de zijnen”, degenen die in hem geloofden, maar ook daar zijn genoeg uitspraken te vinden waarin Hij redelijk hard en kort aangebonden is. Petrus noemde Hij zelfs een keer satan, terwijl de man het toch zo goed bedoelde. (Mattheüs 16 : 22, 23) Paulus zegt dus: onze boodschap was niet naar de mens, “*gelijk, gij weet, nog met bedeksel van gierigheid*”. “Bedeksel” betekent zoveel als “excuus” of “voorwendsel”. Een doen alsof. Voor “gierigheid” vul je “hebzucht” in, dan weet je precies waar het om gaat. Paulus predikte niet om er beter van te worden en hij zegt erbij: “*God is getuige*”.

1 Thessalonicenzen 2 : 6, 7

- 6 Noch zoekende eer uit mensen, noch van u, noch van anderen; hoewel wij u tot last konden zijn als Christus' apostelen;
7 Maar wij zijn vriendelijk geweest in het midden van u, gelijk als een voedster haar kinderen koestert;

Degene die anderen toespreekt, die voelt zich wellicht beter dan de anderen en dan gaat het al snel om de eer. Het is een hele eer als mensen naar je willen luisteren, moet ik eerlijk zeggen. Het is toch een vorm van erkenning, op een of andere manier. Maar het is heel gevaarlijk. Daarom schrijft Paulus aan Timótheüs, m.b.t. de opziensers: ze vallen zo in “*de strik des duivels*”. (1 Timótheüs 3 : 6, 7) Vooral de nieuwelingen struikelen over dezelfde hindernis.

“*Noch zoekende eer uit mensen, noch van u, noch van anderen; hoewel wij u tot last konden zijn als Christus' apostelen*”, heeft te maken met het “*eer*” en “*last*”. Daar zit een verband in. “*Eer*” is in het Engels “*honor*”. Dat komt overeen met “*honorarium*”. Iemand eren houdt in de praktijk in iemand een honorarium geven. Dat heeft rechtstreeks met materiële dingen te maken. In elk geval in de Bijbel. Er staat bijvoorbeeld dat de ouderlingen dubbele eer waardig geacht worden.

Zijlijn 4

In de eerste Korinthe-brief (1 Korinthe 9) gaat de apostel er wat uitgebreider op in en zegt dat er meerdere apostelen niet in hun eigen onderhoud hoeven te voorzien. Paulus voorzag wel in zijn eigen onderhoud en toen namen ze hem ineens niet meer serieus als Apostel, omdat hij geen fulltimer was en het werk als Apostel er maar bij deed, want hij was tentenmaker van beroep. (Handelingen 18 : 2, 3)

(1 Timótheüs 5 : 17) Hoe vermenigvuldig je "eer" met twee? Waar het over gaat is honorarium. Dat is waardering, dat komt van "waarde". Er moet een waarde tegenover staan, die op een of andere wijze uit te drukken is. De "*weduwen eren*" (1 Timótheüs 5 : 3) betekent dat ze geld zouden krijgen, of iets wat in geldwaarde is uit te drukken.

"Tot last zijn" wil zeggen dat er voor hen gezorgd moet worden. Paulus zegt: ik zou u tot last kunnen zijn, omdat ik een apostel van Christus ben, maar zolang ik voor mezelf kan zorgen, doe ik dat ook. Dan ben ik u niet tot last. **Zie zijlijn 4**

Met "*maar wij zijn vriendelijk geweest*" zegt Paulus dat hij temidden van hen zich als vriend gedragen heeft. Zelfs "*gelijk als een voedster*", die verantwoordelijk is voor haar kinderen. Die "*voedster*", "*moeder*", betaalt ook de kosten daarvoor. Paulus zegt dat hij op diezelfde wijze betaalde t.b.v. van de Thessalonicenzen.

1 Thessalonicenzen 2 : 8,

8 Alzo wij, tot u zeer genegen zijnde, hebben u gaarne willen mededelen niet alleen het Evangelie van God, maar ook onze eigen zielen, daarom dat gij ons lief geworden waart.

"*Niet alleen het Evangelie van God*", werd gedeeld, maar ook "*onze eigen zielen*". D.w.z.: "*onze eigen levens*". "*Ziel*" is in de Bijbel het praktische leven van iemand. Paulus wijdde zijn praktische leven aan de Thessalonicenzen, in de tijd dat hij in Thessalonica was. Hij had de Thessalonicenzen lief en daarom deed hij dat voor ze, ondanks de verdrukking. Daarmee is de Apostel een voorbeeld voor alle gelovigen, want wij zouden elkander liefhebben en inderdaad zorg hebben voor elkaar.

Dit is het voorbeeld voor alle kinderen Gods. Voor zover wij elkaar dienen, zou het zijn in dienst van God, de Here Jezus Christus én omdat wij elkaar liefhebben. Dat is niet altijd wederzijds, maar dat doet er niet toe. Dat is wat de Here betreft ook niet zo. Hij heeft de Gemeente lief, maar het wil niet zeggen dat alle Gemeenteleden Hem in de praktijk liefhebben.

1 Thessalonicenzen 2 : 9, 10

9 Want gij gedenkt, broeders, onzen arbeid en moeite; want nacht en dag werkende, opdat wij niemand onder u zouden lastig zijn, hebben wij het Evangelie van God onder u gepredikt.

10 Gij zijt getuigen, en God, hoe heilig, en rechtvaardig, en onberispelijk wij u, die gelooft, geweest zijn.

"*Heilig en onberispelijk*" zijn de vaste termen. Voor de Gemeente. "*Heilig*" wil zeggen: "*apart gezet*", maar ook: "*gewijd aan de dienst aan God*"; "*afgezonderd tot de dienst aan God*". Paulus gebruikte dit bij gelegenheid in de aanhef van zijn brieven. Romeinen 1 : 1 bijvoorbeeld: "*Paulus afgezonderd tot het Evangelie van God*".

"*Rechtvaardig*" wil niet zeggen dat men zich houdt aan het recht. Namelijk de wet of zoiets. "*Rechtvaardig*" wil zeggen dat men zich juist níet houdt aan de wet, omdat men, volgens de wet, van de wet verlost is. Naar de wet zijn wij dóór én voor de wet dood en dus vrijgemaakt van de wet.

Galaten 2 : 19

19 Want ik ben door de wet der wet gestorven, opdat ik Gode leven zou.

Wij zijn naar de oude mens, en dus naar de wet en de zonde, gestorven. Van de wet zijn we vrijgemaakt, maar aan de andere kant zijn we het eigendom des Heren geworden. Hij heeft ons gekocht (1 Korinthe 6 : 20) en dus is het niet anders dan rechtvaardig dat wij Degene dienen wiens eigendom wij zijn. Dan zijn we onberispelijk. Dat is het tegenwoordige werk van Christus in ons.

1 Thessalonicenzen 2 : 11, 12

11 Gelijk gij weet, hoe wij een ieder van u, als een vader zijn kinderen, vermaanden en vertroostten,

12 En betuigden, dat gij zoudt wandelen, waardiglijk Gode, Die u roept tot Zijn Koninkrijk en heerlijkheid.

"*Dat gij zou wandelen, waardiglijk Gode*", komt overeen met:

Filippenzen 2 : 12

12 Alzo dan, mijn geliefden, ..., werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven;

Dat we kinderen Gods zijn, en dat het leven Gods, het leven van Christus in ons is, zou tot uitdrukking komen in "*werken*". Wat op een andere plaats, en ook hier, heet "*wandelen*", gaat gewoon om het praktische leven. Dat zou in overeenstemming zijn met de God die wij dienen. We zouden ons dat bewust zijn.

1 Thessalonicenzen 2 : 13

13 Daarom danken wij ook God zonder ophouden, dat, als gij het Woord der prediking van God van ons ontvangen hebt, gij dat aangenomen hebt, niet *als* der mensen woord, maar (gelijk het waarlijk is) als Gods Woord, dat ook werkt in u, die gelooft.

Het blijft het "*Woord der prediking van God*", al heeft men het dan van Paulus ontvangen. Het Woord van God werkt daadwerkelijk in de mens en dat doet "*der mensen woord*" gewoonlijk niet, althans naar Bijbelse maatstaven. Hier wordt gezegd dat het "*Woord Gods werkt in u, die gelooft*". Dat onderschat men dikwijls. In veel kringen heeft men het idee dat men zelf moet werken. Anderen denken dat God in ons werkt, dan wel dat Christus in ons werkt, dan wel dat de Heilige Geest in ons werkt. Dat is inderdaad Bijbels, maar dan heeft men het nog niet echt begrepen. Het is in de praktijk namelijk zo dat het Woord Gods in ons werkt. Dat is altijd zo geweest, heel het Oude Testament door. In het Nieuw Testament is dit beginsel nog net zo actief. God werkt in ons door Zijn Woord en voor zover de Geest in ons werkt, leidt Deze in heel de waarheid, zei de Heer. (Johannes 16 : 13) Hij zal ons in het Woord leiden, opdat het Woord Zijn Werk in ons zou doen. Dus: "*Gods Woord, dat ook werkt in u, die gelooft*".

De uitwerking van dat Woord is dat wij elkander zouden liefhebben, maar in de eerste plaats dat wij dat Woord zelf leren liefhebben en daarmee de Here leren liefhebben. Als dat liefhebben van de Heer niet erg goed lukt, is dat omdat men Hem niet kent. Iemand die men niet kent, kan men niet liefhebben. Hoe leren wij Hem kennen? Uit het Woord dat Hij ons heeft nagelaten. Uit de Brieven die Hij ons heeft geschreven. Maar als je de Brieven niet leest en niet kent, zul je de Schrijver ook nooit liefhebben. Liefde voor de Here Jezus Christus, liefde voor elkaar en liefde voor het Woord, ontstaat door met dat Woord om te gaan. Door het Woord in zich op te nemen. De gelovigen te Thessalonica hadden dat gedaan. Daar is de Apostel van overtuigd.

1 Thessalonicenzen 2 : 14

14 Want gij, broeders, zijt navolgers geworden der Gemeenten Gods, die in Judéa zijn, in Christus Jezus; dewijl ook gij hetzelfde geleden hebt van uw eigen medeburgers, gelijk als zij van de Joden;

De Gemeente Gods, bestaande uit gelovigen, die van oorsprong Joods waren, die in Judea zijn. Dat is de strekking van die uitdrukking.

De Gemeente Gods die in Judea zijn in Christus Jezus, maar bestonden juist, volgens deze uitspraak hier, uit Joden. Ze waren echter niet meer Joden in godsdienstige zin. En dat is de enige "zin" die in de Bijbel telt. Joden zijn Joden, omdat ze een Joodse religie hebben. Daarom heet het ook niet "Gemeenten Gods die Joden zijn". Maar daarom heet het "*Gemeenten Gods, die in Judea zijn*". Dat moet voor iedereen duidelijk zijn, dus ook voor de Thessalonicenzen, die ook primair uit Joden bestonden, zo weten wij uit Handelingen 17. Ze waren van oorsprong Joden, maar nadat ze tot geloof waren gekomen in de Here Jezus Christus hebben "zij geleden van de Joden", staat hier. Ik vind dat een prachtige formulering, omdat dit alleen maar kan als je ervan uitgaat dat deze gelovigen geen Joden meer waren.

De Christelijke gemeenten in Judea, in Jeruzalem in de eerste plaats, hebben natuurlijk geleden van de Joden. Ook in Thessalonica, zo blijkt uit Handelingen. Joden die tot geloof in de Here Jezus Christus waren gekomen, werden door de Joden vervolgd. "Jood zijn" is niet echt een kwestie van afstamming, maar van godsdienst. Men hoort bij Israël als men de God van Israël dient. Naomi bijvoorbeeld was van Joodse afkomst, maar haar schoondochter Ruth helemaal niet en ook niet van Israëlitische afkomst. Zij was een Moabietische en zei: "*Uw volk is mijn volk, en uw God mijn God.*" (Ruth 1 : 16) Men is Israëliet als men de Gods van Israël dient.

1 Thessalonicenzen 2 : 15

15 Welke ook gedood hebben den Heere Jezus, en hun eigen profeten; en ons hebben vervolgd, en Gode niet behagen, en allen mensen tegen zijn;

Niet alleen vervolgen Joden de Christenen, maar ze hebben ook de Here Jezus zelf gedood en in het verleden hebben ze ook hun eigen profeten gedood. (Mattheüs 23 : 31; Romeinen : 3) Paulus en de zijnen hebben ze eveneens vervolgd. "Gode hebben ze niet behaagd", terwijl juist Israël van oorsprong geroepen is om "Gode te behagen". Israël zou een volk voor Zijn Naam zijn, dat de HEERE zou dienen. Het zou een koninklijk en priesterlijk volk zijn t.b.v. van heel de mensheid. In de toekomst zal dat alsnog gebeuren, weten wij uit het profetisch Woord. Na de bekering van Israël zal dit volk alsnog God dienen. En niet alleen het Woord Gods bewaren, maar ook prediken over heel de wereld. Met als resultaat de openbaring van het Koninkrijk van Christus over heel de wereld.

Paulus zegt ook "*en alle mensen tegen zijn*". Waarom zegt hij dat?

1 Thessalonicenzen 2 : 16

16 En verhinderen ons te spreken tot de heidenen, dat zij zalig mochten worden; opdat zij te allen tijd hun zonden vervullen zouden. En de toorn is over hen gekomen tot het einde.

In plaats van dat de Joden het Evangelie prediken, houden zij het juist tegen. In plaats dat zij er vóór alle mensen zijn, zijn ze dus tégen alle mensen. Zij behagen God niet en zo, zegt de Apostel, "vervullen zij hun zonden te allen tijd". D.w.z. dat deden ze altijd al en dat blijft nu ook zo. Zelfs gedurende heel onze bedeling. Wij realiseren ons dat wellicht niet, want wij horen het verhaal dikwijls van één kant, namelijk dat ondanks alles er nog steeds zending bedreven wordt onder de Joden. Er wordt echter heel sterk zending bedreven dóór de Joden, onder de Joden. Dit is ten behoeve van het Jodendom. Ze willen een soort Joodse identiteit bewaren. Propaganda dus voor de Joodse godsdienst en zelfs specifiek propaganda tegen het Christendom. Niet alleen in Jeruzalem en omgeving, maar over heel de wereld is dat zo. Daarnaast gebeurt dat ook wel degelijk uit vijandschap tegen de Here Jezus en daarmee tegen de Christenen. Totdat een overblijfsel van het Joodse volk officieel, als Joods volk, de "Naam des HEEREN zal aanroepen" (Joël 2 : 32) "vervullen zij te allen tijd hun zonden" en dus staat er ook: "En de toorn is over hen gekomen tot het einde". Daarmee zijn we weer terecht bij het thema "de toorn", waarvan de apostel zei, in vers 10 van hoofdstuk 1, dat God ons verlost.

1 Thessalonicenzen 2 : 17, 18

17 Maar wij, broeders, van u beroofd geweest zijnde voor een kleine wijle tijds, naar het aangezicht, niet naar het hart, hebben ons te overvloediger benaarstigd, om uw aangezicht te zien, met grote begeerte.

18 Daarom hebben wij tot u willen komen (immers ik Paulus) eenmaal en andermaal, maar de satanas heeft ons belet.

"De satanas" is Hebreeuws voor "tegenstander". Die belette Paulus de broeders te ontmoeten en bij hen te zijn. Tot twee keer toe maakte hij plannen om naar Thessalonica te reizen, maar het is hem in ieder geval niet gelukt. Daarna verklaart hij waarom hij dat zo graag wilde:

1 Thessalonicenzen 2 : 19

19 Want welke is onze hoop, of blijdschap, of kroon des roems? Zijt gij die ook niet voor onzen Heere Jezus Christus in Zijn toekomst?

Paulus was trots op die Gemeente daar en hij voelt zich dus met hen verbonden. Dat is zijn blijdschap, hoop, zijn kroon, zijn roem en dat verklaart waarom hij hen graag wil bezoeken Hij zegt ook: maar u bent dat ook "voor onze Here Jezus Christus in Zijn toekomst." Want de Gemeente als zodanig is de kroon, de roem, de blijdschap van de Here Jezus. De Gemeente is Zijn werk en dat Paulus er in betrokken is, dat is genade Gods. Dat wij er in betrokken zijn, ook in het werk eventueel, is genade Gods, maar het is en blijft Zijn werk.

1 Thessalonicenzen 2 : 20

20 Want gij zijt onze heerlijkheid en blijdschap.

Als de Here komt "in Zijn toekomst" (einde 70-ste week van Daniël) dan komt hij met grote kracht en met Zijn Heerlijkheid, met heel de Gemeente. De Thessalonicenzen maken deel uit van Zijn Heerlijkheid. Paulus heeft die dingen al in gedachten. In Jesaja staat twee keer de uitspraak dat "de HEERE zal komen met Zijn loon". Het gaat daar weliswaar niet over de Gemeente, maar uit de context blijkt, dat het van toepassing is op de Here en "Zijn loon", namelijk Zijn Gemeente.

Jesaja 40 : 10

10 Ziet, de Heere HEERE zal komen tegen den sterke, en Zijn arm zal heersen; ziet, Zijn loon is bij Hem, en Zijn arbeidsloon is voor Zijn aangezicht.

"Tegen den sterke" is in de praktijk tegen de duivel, maar meer bijzonder tegen de antichristen zelfs. Omdat de Gemeente als zodanig in het Oude Testament verborgen is, wordt die aangeduid met andere termen, op deze plaats met "Zijn arbeidsloon".

Jesaja 62 : 11, 12

11 Ziet, de HEERE heeft doen horen, tot aan het einde der aarde: zegt der dochter van Sion: Zie, uw Heil komt; zie, Zijn loon is met Hem, en Zijn arbeidsloon is voor Zijn aangezicht.

12 En zij zullen hen noemen het heilige volk, de verlost des HEEREN; en gij zult genoemd worden de gezochte, de stad, die niet verlaten is.

De "dochter van Sion", dochter van Jeruzalem, is in elk geval Israël. De Here zou komen met Zijn loon, en niet met ons loon en ook niet met hun loon. Het "heilige volk, de verlost des HEEREN", slaat op dat "arbeidsloon" uit vers 11. De Gemeente is ook een volk.

3. 1 Thessalonicenzen 3

1 Thessalonicenzen 3 : 1-13

- 1 Daarom, *deze begeerte* niet langer kunnende verdragen, hebben wij gaarne willen te Athene alleen gelaten worden;
- 2 En hebben gezonden Timotheüs, onzen broeder, en Gods dienaar, en onzen medearbeider in het Evangelie van Christus, om u te versterken, en u te vermanen van uw geloof;
- 3 Opdat niemand bewogen worde in deze verdrukkingen; want gij weet zelve, dat wij hiertoe gesteld zijn.
- 4 Want ook, toen wij bij u waren, voorzeiden wij u, dat wij zouden verdrukt worden, gelijk ook geschied is, en gij weet het.
- 5 Daarom ook *deze begeerte* niet langer kunnende verdragen, heb ik *hem* gezonden, om uw geloof te verstaan; of niet misschien de verzoeker u zou verzocht hebben, en onze arbeid ijdel zou wezen.
- 6 Maar als Timotheüs nu van ulieden tot ons gekomen was, en ons de goede boodschap gebracht had van uw geloof en liefde, en dat gij altijd goede gedachtenis van ons hebt, zeer begerig zijnde om ons te zien, gelijk wij ook om ulieden;
- 7 Zo zijn wij daarom, broeders, over u in al onze verdrukking en nood vertroost geworden door uw geloof;
- 8 Want nu leven wij, indien gij *vast* staat in den Heere.
- 9 Want wat dankzegging kunnen wij Gode tot vergelding wedergeven voor u, vanwege al de blijdschap, waarmede wij ons om uwentwil verblijden voor onzen God?
- 10 Nacht en dag zeer overvloediglijk biddende, om uw aangezicht te mogen zien, en te volmaken, hetgeen aan uw geloof ontbreekt.
- 11 Doch onze God en Vader Zelf, en onze Heere Jezus Christus richte onzen weg tot u.
- 12 En de Heere vermeerde u, en make *u* overvloedig in de liefde jegens elkander en jegens allen, gelijk wij ook zijn jegens u;
- 13 Opdat Hij uw harten versterke, om onberispelijk te zijn in heiligmaking, voor onzen God en Vader, in de toekomst van onzen Heere Jezus Christus met al Zijn heiligen.

Met dit laatste vers is de Apostel voor de derde keer op deze bladzijde, althans in mijn Bijbel, terecht gekomen bij de toekomst van onze Here Jezus Christus.

Paulus' verbondenheid met deze gelovigen in Thessalonica, die door zijn bediening geloof voorkomen waren, is groot. Maar hij heeft hen toch maar kort gezien heeft, omdat hij na zeer korte tijd uit Thessalonica moest vluchten.

De apostel Paulus reisde alleen verder, via Berea, naar Athene. (Handelingen 17 : 15) Timótheüs liet hij achter en dat is de achtergrond van hoofdstuk 3 vers 1. Wat er in Handelingen niet bij staat, lezen we alsnog in 1 Thessalonicenzen 3, namelijk dat Timótheüs werd teruggestuurd naar Thessalonica om zich op de hoogte te stellen van de omstandigheden daar onder de gelovigen. Timótheüs bracht daarvan rapport uit aan de apostel Paulus, want die was zeer benieuwd of deze gelovigen in Thessalonica stand zouden houden. De Apostel maakte zich kennelijk grote zorgen omtrent die "jong-gelovigen". Timótheüs werd tot hen gezonden om "u te versterken en u te vermanen van uw geloof". (Vers 2) "Vermanen" ("exhorting" of "exhort" in het Engels) is de vertaling van het Griekse woord "parakaleo", en dat betekent in ieder geval in deze Schriftplaats " vertroosten", "bemoedigen". (["to comfort you", in het Engels](#)) Dat is het werk van de Trooster. Het is ook het werk dat de Here Jezus Christus aan ons doet, als Hoofd van de Gemeente en als "den Herder en Opziener uwer zielen". (1 Petrus 2 : 25) "Versterken" en "vermanen" hebben dezelfde betekenis. In de praktijk zou men versterkt en opgebouwd worden, bemoedigd, en dus vertroost, worden in het geloof, opdat, zegt vers 3:

1 Thessalonicenzen 3 : 3

- 3 Opdat niemand bewogen worde in deze verdrukkingen; want gij weet zelve, dat wij hiertoe **gesteld** zijn.

Dit is een populair vers voor degenen die geloven dat wij als Gemeente door de grote verdrukking moeten gaan. Uiteraard gaat het hier in geen geval om "de grote verdrukking". Waar het om gaat is wat ook de apostel Petrus schrijft in:

1 Petrus 2 : 21

- 21 Want hiertoe zijt gij **geroepen**, dewijl ook Christus voor ons geleden heeft, ons een voorbeeld nalatende, opdat gij Zijn voetstappen zoudt navolgen;

Hier heet het niet "gesteld", maar "geroepen" zijn tot "lijdende ten onrechte". (Vers 19) In de praktijk heeft Petrus het over precies dezelfde dingen als Paulus in 1 Thessalonicenzen. Het gaat simpelweg om gelovigen die vervolgd worden, die lijden en belasterd en verdrukt

worden. Die als “kwaaddoeners” behandeld worden. (Vers 12) Ten onrechte natuurlijk, net als de Here Jezus, Wiens voetstappen wij zouden navolgen.

1 Thessalonicenzen 3 : 4, 5

- 4 Want ook, toen wij bij u waren, voorzeiden wij u, dat wij zouden verdrukt worden, gelijk ook geschied is, en gij weet het.
- 5 Daarom ook *deze begeerte* niet langer kunnende verdragen, heb ik *hem* gezonden, om uw geloof te verstaan; of niet misschien de verzoeker u zou verzocht hebben, en onze arbeid ijdel zou wezen.

Daarom zegt de apostel Paulus dat zij tijdens hun bezoek aan Thessalonica al gezegd hadden dat “*wij zouden verdrukt worden*”. Paulus had kennelijk aangekondigd hoe het zou gaan en hij zegt: en dit is ook gebeurd “*gelijk ook geschied is, en gij weet het*”.

Die tegenstand komt van “*de verzoeker*”. Hier is geen sprake van beproeving. Het verschil is dat “*verzoeking*” een negatieve strekking heeft en ook een negatief doel, namelijk vernietiging. “*Beproeving*” daarentegen heeft een positief doel, namelijk onderwijs en opbouw. Een proefwerk op school is bijvoorbeeld opbouwend bedoeld.

Jakobus 1 : 2-4

- 2 Acht het voor grote vreugde, mijn broeders, wanneer gij in velerlei verzoeking valt;
- 3 Wetende, dat de beproeving uws geloofs lijdzaamheid werkt.
- 4 Doch de lijdzaamheid hebbe een volmaakt werk, opdat gij moogt volmaakt zijn en geheel oprecht, in geen ding gebrekkelijk.

Het woord “*verzoeking*” wordt ogenblikkelijk door Jakobus vervangen door de term “*beproeving*”. Verzoeking is negatief en dat was ook het doel ervan, want verzoeking komt van de verzoeker.

We kennen dat uit Mattheüs 6 : 13 “... *leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze*”, de verzoeker dus. Wie dat is, weten wij. Jakobus vervangt verzoeking meteen voor beproeving en past het daarmee positief toe, omdat het de bedoeling is dat we ons vertrouwen op de Here zouden stellen en verder nergens anders op. Daar gaan de volgende verzen dan ook over en voor alle duidelijkheid voegt hij eraan toe in vers 13:

Jakobus 1 : 13

13 Niemand, als hij verzocht wordt, zegge: Ik word van God verzocht; want God kan niet verzocht worden met het kwade, en Hij Zelf verzoekt niemand.

God is uiteraard niet met een destructief vernietigend werk bezig, maar geïllustreerd wordt hoe verzoeking, die van de tegenstander komt, in de praktijk heel goed zou en kan werken tot opbouw. Wij zouden het zien als beproeving van ons geloof. Als er tegenstand is, als we vanwege ons geloof in moeilijke omstandigheden terecht komen, dan zouden we het beschouwen als beproeving van Godswege. Het is een omstandigheid waarin ons geloof getest wordt. Daardoor zou ons geloof ook opgebouwd worden om er sterker uit te komen dan we erin gingen. Voor de Thessalonicenzen ging dat zeker op, want zij hadden te maken met zware tegenstand vanuit het Jodendom in die dagen. Zo ziet de historie er uit en dat vind je ook terug in:

1 Petrus 1 : 6, 7

- 6 In welke gij u verheugt, nu een weinig *tijds* (zo het nodig is) bedroefd zijnde door menigerlei verzoeking;
- 7 Opdat de beproeving uws geloofs, die veel kostelijker is dan van het goud, hetwelk vergaat en door het vuur beproefd wordt, bevonden worde te zijn tot lof, en eer, en heerlijkheid, in de openbaring van Jezus Christus;

Ook hier worden de woorden beproeving en verzoeking verwisseld. Geloof wordt sterker doordat er een tegenstander is en dat levert een noodzakelijke oefening op. Om het dan voor “*grote vreugde*” te houden, vind ik wel wat erg sterk uitgedrukt, maar zo kijkt de Bijbel daar nou eenmaal tegenaan.

Timótheüs werd dus gezonden “*om uw geloof te verstaan*” of niet misschien de verzoeker de arbeid van Paulus, Silvánus en Timótheüs ijdel (*leeg*) zou hebben gemaakt, omdat ze bezweken zouden zijn onder de tegenstand en lichamelijke verdrukking, maar dat bleek gelukkig niet zo te zijn. Paulus constateert tot zijn blijdschap dat zijn bediening, zijn arbeid, zichtbaar resultaat heeft.

1 Thessalonicenzen 3 : 6, 7

- 6 Maar als Timotheüs nu van ulieden tot ons gekomen was, en ons de goede boodschap gebracht had van uw geloof en liefde, en dat gij altijd goede gedachtenis van ons hebt, zeer begerig zijnde om ons te zien, gelijk wij ook om ulieden;

7 Zo zijn wij daarom, broeders, over u in al onze verdrukking en nood vertroost geworden door uw geloof;

“De goede boodschap” is de vertaling van [het Griekse “euangelizo”](#), dat normaal vertaald wordt met “evangelie”. Dat is de “blijde boodschap”. Het is een goede boodschap, omdat het de boodschap is van iets dat men mocht, kon en zou verwachten. De blijde boodschap is van tevoren beloofd. Dat is de betekenis van het woord in zowel het Grieks als in het Hebreeuws. Paulus zegt dus dat hij eigenlijk ook niets anders verwacht had. Waarom ook niet, want de gedachte is dat als men oprecht tot geloof komt in de Here Jezus Christus en daarin blijft, dan zou de Heer voor de gelovigen zorgen. Zo is dat nou eenmaal. Pas als men zichzelf van Hem afkeert, dan gaat het fout. Als men Hem trouw blijft, dan zorgt de Heer, als onze Hogepriester, onze Herder, ons Hoofd, als de Opziener onze zielen, voor ons.

1 Thessalonicenzen 3 : 8

8 Want nu leven wij, indien gij vast staat in den Heere.

Na wat er gebeurd is, ná het voorafgaande (dat is de betekenis van “nu”) leeft Paulus op, omdat hij hoort dat het goed gaat met de Thessalonicenzen, met name vanwege hun geloof, en vervolgens schrijft hij ogenblikkelijk deze Brief. Dat “leven” heeft de betekenis van “opleven”, in de zin van “leven in blijdschap”. Wij gebruiken het woord ook in die betekenis, want iemand die geen blijdschap in z'n leven kent, die heeft ook geen leven. “Leven” heeft in het Nederlands ook de betekenis van “geluid maken”. Iemand die “een heleboel leven maakt” is zeer levendig. Het drukt activiteit uit. Zo zouden wij ook het leven van Christus in ons, daadwerkelijk leven. Dan houden we inderdaad stand. Dan staan we “vast in den Heere.”

1 Thessalonicenzen 3 : 9

9 Want wat dankzegging kunnen wij Gode tot vergelding wedergeven voor u, vanwege al de blijdschap, waarmee wij ons om uwentwil verblijden voor onzen God?

Eigenlijk niks. Je kunt de Heer danken voor de kracht die Hij geeft en voor de rest schieten onze woorden toch altijd te kort.

1 Thessalonicenzen 3 : 10

10 Nacht en dag zeer overvloediglijk biddende, om uw aangezicht te mogen zien, en te volmaken, hetgeen aan uw geloof ontbreekt.

Bij “ontbreken” denken wij aan “tekortkoming”, maar het betekent gewoon dat het “nog niet volmaakt is”, in de zin van “volgroeid”, van “volwassen” zijn. Zolang die groei, want daar spreken die dingen over, nog “ontbreekt”, wil de apostel Paulus daar graag aan bijdragen, want dat is nu eenmaal zijn bediening. Daarvoor wil hij naar Thessalonica reizen, maar hij krijgt de gelegenheid niet. De satanas had hem dat belet, schreef hij al in 2 vers 18 en hier zegt hij in 3 vers 11:

1 Thessalonicenzen 3 : 11

11 Doch onze God en Vader Zelf, en onze Heere Jezus Christus richte onzen weg tot u.

Die lange titel legt de nadruk op dat God het moet doen, dan wel de Here Jezus moeten en niet de satanas. Het is tamelijk twijfelachtig wiens wil het was bij het willen reizen van de dat apostel Paulus naar Thessalonica. De satan kan dat wellicht tegenhouden, als het eigen wil is en dus zegt apostel nu dit in vers: “Doch onze God en Vader Zelf, en onze Heere Jezus Christus richte onze weg tot u”. ^{Zie zijlijn 5} Paulus hoopt dat Hij dat zal doen en dat hij ook weer in Thessalonica komen mag bij gelegenheid. Met grotere nadruk denk ik niet dat je het zeggen kan. God, Christus, Zelf zou onze weg tot u moeten richten en in dat geval kom ik wel bij u terecht, zegt Paulus. Als God die weg daar heen “richt”, dan kan de satan dat uiteraard niet tegenhouden.

In de praktijk weten wij wellicht nooit zeker over wiens wil het gaat, en als wij iets willen, weten we ook nooit zeker, denk ik, wiens wil het precies is. Dat kunnen wij niet overzien en dat hoeft ook niet echt. Men kan tegengehouden worden door de satan of men kan tegengehouden worden door God Zelf. Wie van ons zal zeggen hoe dat zit? Het punt is dat wij ons dat soort dingen niet zouden afvragen. Dat is de enige conclusie die je eruit trekken moet. De Heer doet een werk in het verborgene, want Zijn Koninkrijk is verborgen, maar dat van de duivel ook. Het grote Babylon, zijn rijk, is ook verborgen. (Openbaring 17 : 5) Wij weten dat dus niet, maar wij zouden trouw zijn aan wat wij geloven. Trouw zijn aan de bediening die wij hebben. Als het dan ergens fout gaat, dan is dat jammer en betreurenswaardig, maar dat hoeft ons niet te doen omvallen. We blijven trouw aan de Heer en als dingen die wij ons voorgenomen hadden niet doorgaan, nou dan gaat het niet door. Dat is dan jammer, maar het neemt niet weg dat wij ons uiterste best zouden doen om toch de dingen te doen die wij denken te moeten doen. “Want het is God, Die in u werkt beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen”. (Filippenzen 2 : 13) Of een bepaalde wil van ons werkelijk de wil van God is, daar komen we vanzelf wel

Zijlijn 5

Er is uiteraard één God. Die is “Vader Zelf” en “onze Heere Jezus Christus”. Er worden weliswaar drie temen gebruikt: “God”, “Vader Zelf” en “Heere Jezus Christus”, maar het is de Ene, die hier wordt aangeduid. Het woord “richte” (aanvoegende wijs enkelvoud) geeft namelijk aan dat het om Eén gaat, die “richt”. Als het om het richten door twee “personen” zou gaan, had er “richten” moeten staan. Via het enkelvoud van “richte” is het duidelijk dat Paulus niet doelt op twee personen of hoe je dat maar uitdrukken wilt, maar om één God, namelijk “onze God en Vader Zelf, dan wel onze Heere Jezus Christus”. Of: “onze God en Vader Zelf namelijk onze Heere Jezus Christus.” Via “en” wordt onze God en Vader Zelf verbonden met de Here Jezus Christus.

“En” en “plus” zijn niet hetzelfde, want “plus” is het bij elkaar tellen van twee verschillende dingen. “En” heeft lang niet altijd die betekenis en in de Bijbel helemaal niet. Het voegwoord “en” kan in de taal een heleboel toepassingen hebben, maar het samenvoegen van twee verschillende dingen hoort daar niet bij. Wel het samenvoegen van twee verschillende uitdrukkingen, maar dat is iets heel anders.

achter. Wat ik bedoel te zeggen is dat je er niet op moet gaan zitten wachten of dat je eerst moet gaan uitmaken of het van God is of van de duivel. Als je dat doet, word je passief en dat is nooit de bedoeling geweest van het leven dat wij hebben ontvangen.

1 Thessalonicenzen 3 : 12, 13

12 En de Heere vermeerde u, en make u overvloedig in de liefde jegens elkander en jegens allen, gelijk wij ook zijn jegens u;

13 Opdat Hij uw harten versterke, om onberispelijk te zijn in heiligmaking, voor onzen God en Vader, in de toekomst van onzen Heere Jezus Christus met al Zijn heiligen.

De uitwerking van geloof is in de eerste plaats altijd liefde. Dat kan niet anders. "Geloof" is "vertrouwen" en dat is per definitie "gemeenschap". Die komt tot stand door vertrouwen. Dat is wat liefde is en dus horen geloof en liefde logischerwijs bij elkaar. (1 Korinthe 13 : 13) In de eerste plaats gaat het, via "*liefde jegens elkander*", over liefde voor de gelovigen onderling en binnen de Gemeente. Pas in tweede instantie krijgen wij van doen met liefde "*jegens allen*", die is er dan ook voor ongelovigen. Zelfs voor vijanden, die wij zouden liefhebben, was de bedoeling. Maar daar kom je natuurlijk al helemaal niet aan toe als je niet eerst de broeders kunt liefhebben. En dus schrijft Paulus: "*De Heere vermeerde u*". Niet in aantal, maar in kwaliteit in geestelijke groei. We zouden daarom "*overvloedig in de liefde*" worden.

Vers 13 geeft het doel daarvan aan: "*opdat hij uw harten versterke*". Het "hart" is een ander woord voor wat wij noemen de "inwendige mens", de onzienlijke mens. Het hart is niet een speciaal orgaan, ook niet in de overdrachtelijke betekenis van de term. Het hart is het inwendige en wij gebruiken dat woord in de Nederlandse taal heel dikwijls in die betekenis. Bijvoorbeeld in "het hart op de tong hebben". Dan komt wat in het binnenste van de mens is naar buiten. Het gaat in de Bijbel om de vernieuwing van de inwendige mens.

2 Korinthe 4 : 16

16 Daarom vertragen wij niet; maar hoewel onze uitwendige mens verdorven wordt, zo wordt nochtans de inwendige vernieuwd van dag tot dag.

Het gaat om de geestelijke positie en aard van de gelovigen, "*opdat Hij uw harten versterke, om onberispelijk te zijn in heiligmaking*". Het "*overvloedig worden in de liefde jegens elkander en jegens allen*" valt

onder dit begrip "heiligmaking", zo blijkt uit deze verzen. Er zou sprake zijn van een "*heiligmaking*", die ons "*onberispelijk*" maakt. Je kunt ook zeggen: er is sprake van een onberispelijke heiligmaking, maar die komt in de eerste plaats tot uitdrukking "*in de liefde jegens elkander en jegens allen*", en dat "*voor onze God en Vader, in de toekomst van onze Heere Jezus Christus*". Daaraan toegevoegd is "*met al zijn heiligen*", want die heiligmaking is een werk dat aan ons, dan wel in ons, gedaan zou worden. Niet wij doen dat, maar de Heer doet dat. Of beter nog: de Geest zou dat doen. Het heet dan ook niet voor niks "*heiligmaking des geestes*" (2 Thessalonicenzen 2 : 13; 1 Petrus 1 : 2) of "*Geest der heiligmaking*". (Romeinen 1 : 4)

"*In de toekomst van onze Heere Jezus Christus*" zal zijn wanneer wij, de Gemeente, met Hem zullen verschijnen, dan wel geopenbaard worden in Heerlijkheid. Dan zouden we "*onberispelijk zijn in heiligmaking*" en alsnog nuttig gemaakt blijken te zijn, namelijk volledig bekwaam te zijn voor de dienst aan God. De bedoeling is dat wij hier in opleiding zijn en zouden opgroeien, opwassen, onderwezen worden, toenemen, om gereed te zijn voor onze definitieve dienst aan de Heer, straks "*in de toekomst van onze Heere Jezus Christus*".

Dat wil niet zeggen dat we Hem nu niet dienen, maar wel dat onze dienst nu niet anders is dan oefening. Die is niet zinloos, maar wij zouden het betrekkelijke van onze dienst aan Hem nu inzien. Waar het in onze dienst aan de Heer nu werkelijk om gaat is of die dienst aan Hem naar binnen toe effect sorteert. Ook al zou het geen resultaat hebben naar buiten toe, als het dan maar resultaat heeft in ons eigen leven.

"*De toekomst van onze Here Jezus Christus*" staat rechtstreeks in verband met de voltooiing van onze "*opleiding*" en het aanbreken van onze dienst aan Hem straks in de toekomst. Een regel in een lied van Tennessee Ernie Ford komt erop neer dat we hier de Heer zouden dienen en daardoor zouden we gereed zijn voor onze dienst aan Hem straks in de toekomst. Dat heet dan "*fitted for our service above*"; "*toegerust voor onze dienst daar boven*". Dat maakt ons leven zinvol.

4. 1 Thessalonicenzen 4

1 Thessalonicenzen 4 : 1-18

- 1 Voorts dan, broeders, wij bidden en vermanen u in den Heere Jezus, gelijk gij van ons ontvangen hebt, hoe gij moet wandelen en Gode behagen, dat gij *daarin* meer overvloedig wordt.
- 2 Want gij weet, wat bevelen wij u gegeven hebben door den Heere Jezus.
- 3 Want dit is de wil van God, uw heiligmaking: dat gij u onthoudt van de hoererij;
- 4 Dat een ieder van u wete zijn vat te bezitten in heiligmaking en eer;
- 5 Niet in *kwade* beweging der begeerlijkheid, gelijk als de heidenen, die God niet kennen.
- 6 Dat niemand zijn broeder vertrede, noch bedriege in *zijn* handeling; want de Heere is een wreker over dit alles, gelijk wij u ook te voren gezegd en betuigd hebben.
- 7 Want God heeft ons niet geroepen tot onreinigheid, maar tot heiligmaking.
- 8 Zo dan die *dit* verwerpt, die verwerpt geen mens, maar God, Die ook Zijn Heiligen Geest in ons heeft gegeven.
- 9 Van de broederlijke liefde nu hebt gij niet van node, dat ik u schrijve; want gij zelve zijt van God geleerd om elkander lief te hebben.
- 10 Want gij doet ook hetzelfde aan al de broederen, die in geheel Macedonië zijn. Maar wij vermanen u, broeders, dat gij meer overvloedig wordt;
- 11 En dat gij u benaarstigt stil te zijn, en uw eigen dingen te doen, en te werken met uw eigen handen, gelijk wij u bevolen hebben;
- 12 Opdat gij eerlijk wandelt bij degenen, die buiten zijn, en geen ding van node hebt.
- 13 Doch, broeders, ik wil niet, dat gij onwetende zijt van degenen, die ontslapen zijn, opdat gij niet bedroefd zijt, gelijk als de anderen, die geen hoop hebben.
- 14 Want indien wij geloven, dat Jezus gestorven is en opgestaan, alzo zal ook God degenen, die ontslapen zijn in Jezus, *weder* brengen met Hem.
- 15 Want dat zeggen wij u door het Woord des Heeren, dat wij, die levend overblijven zullen tot de toekomst des Heeren, niet zullen voorkomen degenen, die ontslapen zijn.

- 16 Want de Heere Zelf zal met een geroep, met de stem des archangels, en met de bazuin Gods nederdalen van den hemel; en die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan;
- 17 Daarna wij, die levend overgebleven zijn, zullen te zamen met hen opgenomen worden in de wolken, den Heere tegemoet, in de lucht; en alzo zullen wij altijd met den Heere wezen.
- 18 Zo dan, vertroost elkander met deze woorden.

In vers 1 slaat wat mij betreft "*meer overvloedig*" op hoofdstuk 3 : 12, namelijk "*overvloedig in de liefde jegens elkander en jegens allen*". De bedoeling is dat we daarin meer overvloedig worden, als resultaat van het Woord Gods, dan wel de Geest in ons. Het Woord zou uitwerking hebben in onze wandel, in "*hoe gij moet wandelen en Gode behagen*". Weer zijn het niet twee dingen, maar één "ding". Het gaat namelijk om een "Gode welbehagelijke wandel". Je vindt die term al in de Romeinen-brief.

Romeinen 12 : 2

- 2 En wordt dezer wereld niet gelijkvormig; maar wordt veranderd door de vernieuwing uws gemoeds, opdat gij moogt beproeven, welke de goede, en welbehagelijke en volmaakte wil van God zij.

We zouden onszelf, ons leven, aan Hem ter beschikking stellen. Wij zouden deze "aion" (Grieks), deze wereld, of "eeuw" niet gelijkvormig worden, maar veranderd worden door de vernieuwing van het hart. Als gevolg proeven we dan "*welke de goede en welbehagelijke en volmaakte wil van God zij*" m.b.t. ons praktische leven. Voor wat betreft onze wandel, want daar gaan de volgende verzen over in Romeinen 12. Wat er eerst genoemd wordt, is de eenheid van de Gemeente als zodanig. De gemeenschap die er is en dus de liefde onderling en dat is de uitgangsgedachte voor heel ons praktische leven.

1 Thessalonicenzen 4 : 2

- 2 Want gij weet, wat bevelen wij u gegeven hebben door den Heere Jezus.

Dat woord "*bevelen*" heeft een wat sterke betekenis, vooral in het Nederlands. Die sterke betekenis kan het ook hebben in het Grieks, maar het is over het algemeen een veel zwakkere term. De uitdrukking wordt binnen militaire dienst gebruikt, maar dit gaat niet over militaire zaken en de daarbij horende commando's. Het Woord kan ook gewoon

Zijlijn 6

Begrippen als “geboden” en “wet” hebben in de Bijbel de betekenis van “onderwijs”. Dat kan eventueel zeer dwingend en verplichtend zijn, maar lang niet altijd. Het bestaat gewoonlijk uit aanbevelingen. Hoe zwaar de term is, hangt dikwijls van het gebruik af. Er zijn mensen die halen Psalm 119 aan om aan te tonen dat wij wel degelijk onder de wet leven, want daar staat regelmatig: “Uw geboden...”. Men zou beseffen dat het daarbij niet gaat om de tien geboden of de opgelegde wet, maar om onderwijzingen. Dat wordt vanzelf duidelijk als je alle synoniemen in Psalm 119 naast elkaar legt. “Uw wet, uw geboden, uw onderwijzingen, uw Woord, uw Licht” en dan blijkt dat het niet maar opgelegde wet is, maar algemeen onderwijs van Godswege. God geeft “wetmatigheid” aan ons door om dat is Zijn onderwijs. Hij zegt in feite: zo is het nou eenmaal.

betekenen “iemand een boodschap doorgeven”. Zo lees ik dat, want wij leven niet onder de wet en hebben geen opdrachten, geen geboden, in de zware betekenis van de term, ontvangen. Wij leven in vrijheid en voor zover de Apostel spreekt over “bevelen” die hij gegeven heeft, gaat het gewoon om dat hij gezegd heeft wat van gelovigen verwacht wordt. Ons woord “aanbevelen” is daarom een betere vertaling. Het zijn richtlijnen, instructies, onderwijzingen. **Zie zijlijn 6**

1 Thessalonicenzen 4 : 3

3 Want dit is de wil van God, uw heiligmaking: dat gij u onthoudt van de hoererij;

De essentie van heiligmaking is niet dat wij nettere mensen zouden worden of netter zouden leven, laat staan een beter lid van de maatschappij of van de plaatselijke gemeente. Dat is niet de bedoeling. Heiliging, heiligmaking, in de Bijbel betekent in de praktijk “dat wat geheiligd wordt”; “wordt afgezonderd tot de dienst aan God”.

Het woord “heil” is van oorsprong echt hetzelfde als “heel” maar te denken dat “heiliging” dus “heling” betekent, dat is een misverstand. Het is wel een onderdeel van de Bijbelse betekenis van de term. Voor zover het heling, en dus heelmaking (genezing) betekent, wil het zeggen dat degene die geheiligd wordt, verbonden wordt met God. De mens is namelijk van God “afgesneden” en zal met God verzoend moeten worden. Die “twee partijen” moeten bij elkaar komen en dat kun je aanduiden als “heling”, “heling,” of “heiliging”. “Helen” wil zeggen “verbinden met God”. Meer specifiek betekent het “wijden aan de dienst van God”. De gedachte is namelijk dat een natuurlijke mens de “God dezer eeuw”, (2 Korinthe 4 : 4) de “overste dezer wereld”, (Johannes 12 : 31) dient. Daardoor is de mens voor God onnuttig. In onze verlossing worden wij echter getrokken “uit deze tegenwoordige boze eeuw” (Galaten 1 : 4) en verbonden met de levende God om Hem te dienen. “Heiliging” wil dus zeggen afzondering van de wereld, en wijding aan de dienst aan God. [Zoek de woorden “heilig, heiligen, heiliging, geheiligd” op](#), en dan wordt het duidelijk. Bijvoorbeeld in dat de zonen van Aäron geheiligd zouden worden, waarbij de HEERE hen “de handen vullen” zou, hen wat te doen geven zou. (Exodus 28 en 29) Zij werden geheiligd door God vanwege een opdracht, een verantwoordelijkheid, een gave.

“Heiliging” is “iets of iemand in een andere positie plaatsen”. Als kinderen geheiligd worden in hun gelovige ouders, dan worden zij in een bevoorrechte positie geplaatst, aldus Paulus in 1 Korinthe 7.

1 Korinthe 7 : 14

14 Want de ongelovige man is geheiligd door de vrouw, en de ongelovige vrouw is geheiligd door den man; want anders waren uw kinderen onrein, maar nu zijn zij heilig.

Kinderen van gelovige ouders zijn net als alle andere kinderen, maar er is wel iets anders mee. Vanwege het feit dat zij überhaupt kinderen zijn, én omdat zij kinderen zijn van gelovige ouders, die deel uitmaken van de Gemeente, delen zij in de positie van de ouders. Zij worden daarom geacht deel uit te maken van de Gemeente. Hun “heiliging” spreekt dus over hun juridische positie, die ze als minderjarige nou eenmaal innemen, onder het gezag van hun geheiligde ouders. Daarom zijn de kinderen ook heilig.

Al die dingen die mogelijk onrein zouden kunnen zijn, en die wij - als gelovigen - tot ons nemen, worden op die wijze geheiligd, opdat ze ons tot nut zouden zijn, schrijft Paulus aan Timótheüs.

1 Timótheüs 4 : 4, 5

- 4 Want alle schepsel Gods is goed, en er is niets verwerpelijk, met dankzegging genomen zijnde;
- 5 Want het wordt geheiligd door het Woord van God, en door het gebed.

Wij zijn kinderen Gods en dus wordt “alle schepsel”, dat dus toch ook door God gemaakt is, voor God nuttig gemaakt en daardoor geheiligd. Al die voorwerpen die geheiligd werden voor de dienst in de tabernakel of in de tempel, veranderden niet door die heiliging. Het zijn heilige voorwerpen geworden, omdat ze in een bepaalde positie en dienst geplaatst zijn. Onze heiligmaking, heiliging, is niks anders dan onze toewijding aan de dienst aan de Heer. Voor zover het een proces is, heeft het betrekking op de heiliging van onze levenswandel, die meer en meer gericht zou zijn op het dienen van de Heer. De gedachte is dat wij als kinderen Gods, die het Leven van Christus ontvangen hebben, zelf heilig zijn. Daarom worden de Brieven in de Bijbel ook geadresseerd “aan de heiligen”. Wij kunnen dan dus niet nog eens geheiligd worden. Maar we verkeren nu nog in ons lichaam. Deels is dat heilig, omdat het gewijd is aan de dienst van de Heer, als het goed is. (Romeinen 12 : 1) Aan de andere kant woont de zonde nog in dit lichaam en dat aspect is uiteraard niet geheiligd. Ons lichaam zal echter geheiligd worden, wanneer het vervangen wordt, dan wel veranderd wordt. Dat is bij de opname van de Gemeente en dat heet in Romeinen 8 : 23 “de verlossing onzes lichaams”.

Kortom: 1. wij zijn heilig op grond van het verleden; 2. we worden heilig in het heden en 3. we zullen heilig worden in de toekomst. Het eerst heeft van doen met de geest en dus met onze staat, onze positie. Het tweede met onze ziel, de "wandel" namelijk, het praktische leven. Het derde heilig gaat over het lichaam, dat wacht op de verandering. In de Bijbel wordt dat bij elkaar toch als één geheel beschouwd, onder het motto van:

Filippenzen 1 : 6

6 Vertrouwende ditzelve, dat Hij, Die in u een goed werk begonnen heeft, *dat* voleindigen zal tot op den dag van Jezus Christus;

De "heiliging van het lichaam" vloeit voort uit de "heiliging van de ziel", van de wandel namelijk, en die vloeit weer voort uit de "heiliging van de geest", van de inwendige mens. De apostel Petrus citeert uit het Oude Testament als hij zegt dat wij geheiligd zouden worden in heel onze wandel.

1 Petrus 1 : 15

15 Maar gelijk Hij, Die u geroepen heeft, heilig is, zo wordt ook gijzelfen heilig in al *uw* wandel;

Men zou ook heilig in de praktijk van het leven worden en het vervolg daarop is weer "de heiliging" (verheerlijking) van het lichaam, in de zin van de verandering van het lichaam. Het Bijbelse idee is dat de verheerlijking van het lichaam evenredig is, op een of andere wijze, met de heiliging van de wandel. Dat is ook het verband in 1 Thessalonicenzen. Ons lichaam wordt dus fundamenteel geacht heilig te zijn, omdat het geplaatst is in die positie van dienst aan de Heer. Dat heet "wij zijn zalig gemaakt door *Jezus Christus onze Zaligmaker*".

Titus 3 : 5, 6

5 **Heeft Hij ons zalig gemaakt**, niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes;

6 Denwelken Hij over ons rijkelijk heeft uitgegoten **door Jezus Christus, onzen Zaligmaker**;

Wij geloven in de praktijk van het leven "tot zaligheid van de ziel" (1 Petrus 1 : 9) en voorts verwachten wij:

Filippenzen 3 : 21

21 Die ons vernederd lichaam veranderen zal, opdat hetzelfde gelijkvormig worde aan Zijn heerlijk lichaam, naar de werking, waardoor Hij ook alle dingen Zichzelfen kan onderwerpen.

Dat is in de toekomst. We hebben nu al wel deel aan een verheerlijkte Christus, omdat we kinderen Gods zijn. Of we in dit leven deel krijgen aan die heerlijkheid, zodat deze uitwerkt in ons lichaam, hangt van de levenswandel af. Naarmate dat uitwerkt, naar diezelfde maat zullen wij in de toekomst een verheerlijkt lichaam ontvangen. Naarmate ons geloof groeit, naarmate wij trouw blijken te zijn, naar die maat hebben wij deel aan die heiligmaking die de Geest in ons bewerkstelligt, want dat is de betekenis van de term "heiligmaking des Geestes".

Het wil ook zeggen dat we in onze praktische levenswandel niet in de zonde zouden blijven. Niet de zonde, maar de gerechtigheid dienen, beredeneert Paulus in Romeinen 6, waar hij begint met: "*Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade te meerder worde?*"

Romeinen 6 : 13

13 En stelt uwe leden niet der zonde tot wapenen der ongerechtigheid; maar stelt uzelfen Gode, als uit de doden levende *geworden* zijnde, en *stelt* uw leden Gode tot wapenen der gerechtigheid.

Waar we dit doen, volgt de vaststelling van het een feit. Niet van een opdracht, maar van een logisch gevolg van: "*stelt nu uw leden, om dienstbaar te zijn der gerechtigheid, tot heiligmaking*". (Vers 19)

Romeinen 6 : 14

14 Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade.

Wanneer we de gerechtigheid dienen, is het niet zo dat de zonde niet meer in ons werkt. Dat staat er ook niet, maar de zonde zal niet de grootste macht zijn in ons leven, die zal "*niet heersen*", omdat wij "onder de genade" leven. Dit betekent ook dat de zonde dus wel zou heersen als wij "onder de wet" leven.

Het "*dienstbaar te zijn der gerechtigheid*" (Romeinen 6 : 19) heeft een heiligende werking op heel ons leven en dat zou resultaat hebben, namelijk "vrucht dragen".

Romeinen 6 : 22

22 Maar nu, van de zonde vrijgemaakt zijnde, en Gode dienstbaar gemaakt zijnde, hebt gij uw vrucht tot heiligmaking, en het einde het eeuwige leven.

Vroeger waren we "dienstknechten der zonde". (Vers 20) Slaven van de zonde. We waren vreemdelingen en zonder God (Efeze 2 : 19) en nu zijn we "van de zonde vrijgemaakt" en "Gode dienstbaar gemaakt". Dat is in de praktijk "heiligmaking". En dat is het eigenlijke onderwerp van de Brief. Hoewel de uitspraken over de wederkomst van Christus en wat ermee samenhangt het meest opmerkelijk zijn in deze Brief, is dit het onderwerp: "uw heiligmaking", ("heiliging") aldus vers 3, die we ook in vers 7 terugvinden: "Want God heeft ons niet geroepen tot onreinigheid, maar tot heiligmaking".

In vers 3 wordt i.v.m. die heiligmaking ook nog gezegd: "dat gij u onthoudt van de hoerij". Het woord "hoerij" wordt in de Bijbel maar zelden in de meest letterlijke en smalle betekenis gebruikt. Het gaat in de eerste plaats om afgoderij, om ontrouw, zo blijkt als je de vele teksten daarover achter elkaar zet. Met name om het ontrouw zijn aan de Heer, Die men zou dienen. Daarmee is het dienen van iets of iemand anders afgoderij. In dit vers ook. Het is een misverstand als men denkt dat heiligmaking iets van doen heeft met ons seksuele gedrag of leven. Hoewel álles in ons leven met die heiligmaking van doen heeft, moeten we niet denken dat heiligmaking alleen maar daarop slaat. Dat wordt vaak wel gedaan en dan ontleend aan dit vers, waarbij men "hoerij" leest in de laagste toepassing van de term. Men zou dat niet doen, want het gaat om ontrouw aan de Heer. Israël als "overspelig geslacht" (Mattheüs 12 : 39) gaat niet over hun seksuele leven, maar over hun godsdienstige leven. Ze dienden namelijk andere goden. Dat is ontrouw, dat is hoerij, dat is afgoderij. Hoerij is het tegenovergestelde van geloof. Geloof is namelijk trouw en hoerij is ontrouw en dus ongeloof.

1 Thessalonicenzen 4 : 4

4 Dat een ieder van u wete zijn vat te bezitten in heiligmaking en eer;

"Zijn vat", ons vat, is "ons lichaam". In de eerste plaats staat het voor een schaal, een pan, een kopje en nog veel meer. Een vat is hol, er moet wat in. Het moet ergens voor gebruikt worden. Vaten behoren tot het meest essentiële huisraad waarvan de mens zich bedient. Het woord wordt vervolgens gebruikt voor alle gereedschappen die de

mens gebruikt. Dus "vat" is gewoon het woord voor "gereedschap". In wezen is de mens zo'n vat, dan wel zo'n stuk gereedschap. Soms wordt het woord voor de beeldspraak ook heel letterlijk gebruikt. Dan zijn wij vaten, grote vaten of kleine vaten. Wij zouden gevuld worden. Dat betekent in de praktijk: ergens voor gebruikt worden.

2 Timótheüs 2 : 20, 21

20 Doch in een groot huis zijn niet alleen gouden en zilveren vaten, maar ook houten en aarden vaten; en sommige ter ere, maar sommige ter onere.

21 Indien dan iemand zichzelf van deze reinigt, die zal een vat zijn ter ere, geheiligd en bekwaam tot gebruik des Heeren, tot alle goed werk toebereid.

Vaten ter ere, staan in de keuken dan wel in de kamer. Vaten ter onere, staan in het toilet. Het gaat om eervolle dingen en minder eervolle dingen. De gedachte is dat we "vaten ter ere" zouden zijn en wij zouden ons afkeren van die vaten ter onere. Het is natuurlijk volstrekte beeldspraak. We zouden zijn "tot alle goed werk toebereid". Zulke vaten zijn wij. Een vat bezitten wij zelf. Het is ons toevertrouwd. Zolang het vat er is, zou het gevuld worden met eervolle zaken. Met een schat of met water, dat een beeld is van het Woord van God.

Johannes 2 : 7

7 Jezus zeide tot hen: Vult de watervaten met water. En zij vulden ze tot boven toe.

Daarna verandert dat water in wijn. Dat veranderen doet de Heer. Dat woord wordt veranderd in eeuwig leven. Dus het vat zou gevuld worden met wijn. Het vat kan ook gevuld worden met olie, een beeld van de Geest. Het is symboliek en die komt toch altijd op hetzelfde neer.

We bezitten het "vat", maar het is eigendom van de Heer. Wij zijn er echter wel verantwoordelijk voor. "In heiligmaking en eer" wil zeggen: het moet eervol zijn in het algemeen. "Eerbaar" heet zo iets.

1 Thessalonicenzen 4 : 5

5 Niet in kwade beweging der begeerlijkheid, gelijk als de heidenen, die God niet kennen.

Wat het niet is? Niet "in beweging der begeerlijkheid". De vertalers hebben het Woord "kwade" toegevoegd, want ze zijn bang dat wij niet begrijpen dat dat kwaad is. Dat woord "beweging" komen we

nog wel eens vaker tegen. Dan gaat het bijvoorbeeld over “*innerlijke bewegingen*”. Een “*beweging*” is in een ander Nederlands woord “*motief*”. Een locomotief beweegt zichzelf. Een motief is een bepaalde beweging. Het heeft te maken met “*motie*”, ook beweging dus. Het heeft ook te maken met “*emotie*” en dat wil “*beweging*” hier zeggen. D.w.z. dat wat ons in beweging zet. Dat wat in het hart is. Dat wat ons beweegt. Hier gaat het om “*de emoties der begeerlijkheid*”, want begeerte is inderdaad een emotie en “*gevoel*”, zeggen we tegenwoordig, alsof het een of andere waarneming is. Gevoelens zijn geen waarneming, maar dat wat in onszelf ontstaat en waarvan mensen denken dat het hetzelfde is als “*het gemoed*”, ons denken en wat daarbij hoort.

Ik merk dat als mensen praten over de Bijbel, of over kerkelijke zaken, dan hebben ze het over emotie, over wat een tekst hen doet. Wat het in hen oproept. Ik denk dan altijd: het is mij worst wat het oproept. en wat het doet. Het gaat er eerst om of het de waarheid is of niet. Het heeft met emotie niks van doen. Als je emoties bovenop liggen, kom je nooit tot de waarheid. Het dienen van de Heer in alle oprechtheid komt inderdaad van binnen uit, maar het heeft geen enkele waarde als het niet gevoed wordt door het Woord van God, dat eerst van buitenaf in ons gekomen is. Dikwijls slaat men dat deel over en begint men gewoon van binnenuit, van wat in het hart is, dat moet op een of andere wijze naar buiten.

Ik vind, ik voel, ik denk, ik ervaar, is niet verkeerd op zich, als dat maar voortkomt uit het hart, dat gevuld is met het Woord Gods. Daar gaat het om. Pas dan heeft het voor God waarde en voor onszelf ook. Als het Woord er niet in is, dan krijg je alleen maar “*kwade beweging*”, kwade emoties. Emoties als begeerten, dat is nog een nette, maar er komen heel wat gekkere dingen uit voort. Wat uit het hart van de mens voorkomt, staat ook in de Bijbel. (Mattheüs 15 : 18, 19) Het is allemaal niet erg waardevol.

Heidenen zijn degenen “*die God niet kennen*”, staat er aan het eind van vers 5. Heidenen per definitie degenen die God niet kennen, tenzij uit een verband blijkt dat de term in een andere positie geplaatst wordt: Joden en heidenen. Joden zijn degenen die God geacht worden te kennen en heidenen zijn degenen die God niet geacht worden te kennen. We zijn inmiddels kinderen Gods geworden, maar wij waren heidenen.

Die “*kwade begeerlijkheid*”, dat streven van de natuurlijke mens om

zich uit te strekken naar van alles en zich dat eigen te maken, dat is niet de bedoeling. Wij zouden geven, zoals de Heer dat ook doet. Dat gaat bij Hem niet om halen wat er te halen valt, gebruiken wat er te gebruiken valt, maar integendeel, het gaat om geven. Uit “*Zijn grote liefde, waarmee hij ons lief gehad heeft*”. Dat zouden wij doen en daarvoor krijgen we van de Heer alles wat wij nodig hebben.

1 Thessalonicenzen 4 : 6

6 Dat niemand zijn broeder vertrede, noch bedriege in zijn handeling; want de Heere is een wreker over dit alles, gelijk wij u ook te voren gezegd en betuigd hebben.

Wij zijn allemaal kinderen Gods en behoren tot een en dezelfde familie. Wij zouden ons ten opzichte van elkaar ook zo gedragen. Dat de Heer onze zonde vergeven heeft, geeft ons nog niet het recht om ongestraft elkaar “*te bedriegen of te vertreden*”. Hier staat dat “*de Heere een wreker is over dit alles*”. Als broeders ons onrecht aandoen, zullen zij daarvoor gestraft worden en andersom, net zo goed. We zouden dat beseffen. Wij zouden elkander dienen, zoals de Heer ons dient. De hele eerste Johannes-brief gaat over niet anders dan dat. Namelijk dat wij de broeders zouden liefhebben. Dat is de wil van God, en dat is wat heiligmaking is.

1 Thessalonicenzen 4 : 7

7 Want God heeft ons niet geroepen tot onreinigheid, maar tot heiligmaking.

Er wordt oeverloos gediscussieerd over begrippen als [roeping en uitverkiezing](#). Wij als gelovigen zijn uitverkoren en hebben deel aan die hemelse roeping, (Hebreeën 3 : 1) maar we zijn eveneens uitverkoren, dan wel geroepen, tot heiligmaking, tot dienst aan God. In heel ons leven.

1 Thessalonicenzen 4 : 8

8 Zo dan die *dit* verwerpt, die verwerpt geen mens, maar God, Die ook Zijn Heiligen Geest in ons heeft gegeven.

De gedachte is namelijk dat de wil van God onze heiligmaking is. Doordat Hij ons Zijn Kracht, namelijk Zijn Geest, heeft gegeven, zegt dit vers, stelt Hij ons in staat tot die heiligmaking. Wie dit verwerpt, en daarmee “*de dienst aan God*”, verwerpt God. Als een gelovige God verwerpt, maakt hij zich schuldig aan de hoererij van vers 3. Dan is hij ontrouw aan zijn roeping, oftewel aan zijn verkiezing.

1 Thessalonicenzen 4 : 9, 10

- 9 Van de broederlijke liefde nu hebt gij niet van node, dat ik u schrijve; want gij zelven zijt van God geleerd om elkander lief te hebben.
- 10 Want gij doet ook hetzelfde aan al de broederen, die in geheel Macedonië zijn. Maar wij vermanen u, broeders, dat gij meer overvloedig wordt;

De Apostel zegt dat hij die broederlijke liefde bij hen heeft gezien. Het is daarom niet nodig om daarover te schrijven. Dat sluit aan bij de uitgebreide uiteenzetting in hoofdstuk 1 en 2. Het is die liefde, die de eenheid van de gelovigen tot uitdrukking brengt en die is er bij de Thessalonicenzen. Paulus zegt: je hebt het niet nodig, maar niettemin, schrijf ik het toch nog maar een keer op, namelijk *“dat gij meer overvloedig wordt”* en daarop zouden wij ons richten.

1 Thessalonicenzen 4 : 11

- 11 En dat gij u benaastigt stil te zijn, en uw eigen dingen te doen, en te werken met uw eigen handen, gelijk wij u bevolen hebben;

Hier staat een pracht van een formulering, omdat *“benaastigen”* *“activiteit”* met zich meebrengt. Dat is de betekenis van het Woord.

Efeze 4 : 3

- 3 U benaastigende te behouden de enigheid des Geestes door den band des vredes.

In dat *“behouden van de eenheid des Geestes, door de band des vredes”* zouden wij actief zijn. Met gedrevenheid, met passie of lijdzaamheid. Met volle overgave ons daar op richten. Hoewel benaastigen in het algemeen dus een sterke activiteit is, wordt het in 1 Thessalonicenzen 4 : 11 andersom gezegd: *“dat gij u benaastigt stil te zijn”*. D.w.z. u in te houden. *“Te matigen”*, is het Woord dat elders gebruikt wordt, matig te zijn. *“... matig en rechtvaardig, en godzalig leven ...”* zegt Titus 2 : 12. Anders gezegd: *“Blijf maar rustig, namelijk uw eigen dingen doen”*. Want benaastigen is goed op zich, als het maar niet ontaardt in dat men zich bemoeit met de dingen van anderen. Wij zouden onze eigen dingen doen en we zouden werken met onze eigen handen, staat er. Je hebt ook mensen die zijn altijd druk met delegeren. Die zeggen doe dit, doe dat, doe zo en doe niet zo. Soms denk ik dat het grootste deel van de moderne prediking niet anders is dan dat. Mensen komen vertellen wat we doen en laten moeten.

We worden opgejaagd. Niet alleen van de kansel, maar ook via allerlei Christelijke organisaties. We moeten dit en we moeten dat. De bedoeling is dat we actief zouden zijn, maar dan wel in onze eigen dingen, *“met uw eigen handen”*. We zouden het zelf moeten doen, in ons eigen leven, niet met anderen bemoeien. Als iedereen dat nou doet, komt het dik voor elkaar.

1 Petrus 4 : 15

- 15 Doch dat niemand van u lijde als een doodslager, of dief, of kwaaddoener, of als een, die zich met eens anders doen bemoeit;

Iemand *“die zich met eens anders doen bemoeit”*, wordt gelijkgesteld met een *“doodslager, of dief of kwaaddoener”*. Een doodslager bemoeit zich met iemand anders leven, hij steelt het zelfs. Een dief bemoeit zich met *“de bedoening”* van een ander, net als een kwaaddoener. Het is altijd naar anderen toe. Maar in het algemeen gaat het om *“die zich met eens anders doen bemoeit”*. Iemand anders doen, is ook iemand anders doen, dat gaat ons niet aan. We zullen ons er niet mee vermoeien: *“Doch dat niemand van u lijde”*.

Wat wij allemaal moeten leren, als mensen, is dat we ons eigen leven moeten leiden en de verantwoording dragen voor de beslissingen die wij nemen. Daarvoor moeten we staan. Dat maakt ons ook tot volwassen mensen. Voor zover wij problemen hebben in ons leven, zullen wij onze eigen keuzes moeten maken, onze eigen beslissingen moeten nemen en daar voor de volle 100% voor gaan. Ons eigen leven leiden en op orde hebben en dan pas, niet eerder, kunnen wij tot steun, zegen of tot hulp zijn voor anderen. Waar anderen het meest aan hebben, is dat we ze, punt 1, niet tot last zijn, en punt 2, dat wij wat voor ze kunnen betekenen. Daar zouden we ons op richten. Vanuit die orde kunnen we wellicht tot voorbeeld zijn voor anderen. Wij zouden dus *“stil zijn”*, ([Lied 133 Joh. De Heer, “Hij die rustig en stil”](#)) *“onze eigen dingen doen”*, *“onze eigen gaven besteden”* met de woorden uit Romeinen 12 : 7. Onze eigen verantwoordelijkheid kennen. 1 Korinthe 12 zegt uitgebreid dat gelovigen verschillende gaven (kwaliteiten) hebben. Dat zijn verschillende verantwoordelijkheden. Als die mensen zich allemaal met elkaar gaan bemoeien, komt er niks van terecht. Daarom moet een ieder z'n eigen dingen doen.

1 Thessalonicenzen 4 : 12

- 12 Opdat gij eerlijk (= *eerbaar*) wandelt bij degenen, die buiten zijn, en geen ding van node hebt.

Alle gelovigen zouden zo wandelen te midden van degenen die niet bij de Gemeente horen, te midden van ongelovigen, "die buiten zijn". Wij zouden ons realiseren dat anderen afhankelijk zijn van ons, dat is Bijbels. Men zou zijn eigen werk doen, als Christen in een bediening, ten opzichte van de eer. Dat is "eerbaar wandelen, te midden van degene die buiten zijn". Die anderen, die buiten zijn, hebben hun eigen werk, eigen bezigheid, maar u en ik hebben van de Here verantwoordelijkheden ontvangen en wij zouden die gaven besteden. Daarvoor zouden we loon ontvangen van de Heer zelf.

Paulus kwam in de voorgaande verzen tot het eigenlijke onderwerp van de Brief. De oproep tot heiligmaking, loopt uit in vers 13, en in de uitspraken in het algemeen over de wederkomst van Christus en de opname van de Gemeente in het bijzonder. Dat is wellicht het bekendste en misschien ook wel het meest omstreden gedeelte in dit Bijbelboek, waarin we niet zozeer de aankondiging van de wederkomst van Christus vinden, maar de aankondiging van dat zal gebeuren wat in het Oude Testament gezegd wordt. Namelijk dat de HEERE, de Messias, zal verschijnen. Daar wordt aan toegevoegd welke plaats de Gemeente daarbij inneemt. Welke plaats de Gemeente daarna inneemt, vinden wij in alle nieuwtestamentische brieven terug: delend in de heerschappij van Christus. Hier komt specifiek naar voren hoe die aansluiting plaatsvindt. Niet eens zozeer, met betrekking "tot degenen, die ontslapen zijn", maar in eerste plaats m.b.t. "die levend overblijven tot de toekomst". (Vers 17)

1 Thessalonicenzen 4 : 13, 14 zie zijlijn 7

13 Doch, broeders, ik wil niet, dat gij onwetende zijt van degenen, die ontslapen zijn, opdat gij niet bedroefd zijt, gelijk als de anderen, die geen hoop hebben.

14 Want indien wij geloven, dat Jezus gestorven is en opgestaan, also zal ook God degenen, die ontslapen zijn in Jezus, weder brengen met Hem.

Sommigen lezen zo'n vers alsof die Thessalonicenzen van niks wisten. Dat is een misverstand, want het hoeft dat helemaal niet te betekenen. Uit de verdere inhoud van de Brief, in voorgaande hoofdstukken, maar ook in het volgende hoofdstuk, blijkt dat zij helemaal niet onwetend waren. Zij wisten blijkbaar meer van het profetisch woord dan de gemiddelde evangelische gelovigen van vandaag. Het sterkste bewijs vind ik hoofdstuk 5, vers 1 en 2, maar daar staan we later nog bij stil. In ieder geval wisten de Thessalonicenzen dat de Here Jezus zou komen om hen "te verlossen van de toekomst".

1 Thessalonicenzen 1 : 9

9 Want zijzelven verkondigen van ons, hoedanigen ingang wij tot u hebben, en hoe gij tot God bekeerd zijt van de afgoden, om den levenden en waarachtigen God te dienen;

10 En Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten, Denwelken Hij uit de doden verwekt heeft, namelijk Jezus, Die ons verlost van den toekomstigen toorn.

Het lijkt me duidelijk dat de Thessalonicenzen van deze dingen weet gehad hebben. In Thessalonica, maar ook aan al die andere gemeenten, verkondigden ze zelf dat zij Zijn Zoon uit de hemelen verwachtten, "Die ons verlost van de toekomstige toorn". Of ze wisten hoe dat zou gaan gebeuren, kan ik niet nagaan. Het betekent in ieder geval dat ze bepaald niet onwetend waren. Ik persoonlijk heb sterk de indruk dat Paulus die dingen allemaal besproken heeft en dat hij ze nu alsnog een keer zwart op wit zet. Niet zozeer voor de Thessalonicenzen, maar voor ons. In vers 4 roept hij in herinnering waar ze het eerder over gehad hebben. Dat er over gepredikt is, wil niet zeggen dat het daarna niet meer gebeurt. Als "broeders" (gelovigen in Christus) zouden wij dus "niet onwetend zijn van degenen die ontslapen zijn". Wij zouden "niet bedroefd" zijn, zoals anderen, "die geen hoop hebben", omdat zij geen broeders zijn. "Die ontslapen zijn" zullen opstaan, naar het lichaam uiteraard. In Christus - gelovigen - waren zij reeds bij leven met Christus opgewekt, sterker nog: "met Christus gezet in de hemel".

Efeze 2 : 6

6 En heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in den hemel in Christus Jezus;

De hemel is de onzienlijke wereld. Als gelovigen hebben wij daarin nu alreeds met Christus een positie, al blijft het de onzienlijke wereld.

Van groot belang is dat wij beseffen dat de hele uiteenzetting hier in vers 13, zelfs t/m vers 11 van hoofdstuk 5, een redenering is tegen de achtergrond van wat in het Oude Testament over de komst van de Messias uiteengezet is, namelijk dat Hij ooit een keer zou komen, maar dat het dan jammer is als je voor die tijd bent overleden. Als het Koninkrijk komt, moet men er zelf ook nog zijn, anders heeft men aan het Koninkrijk niks. Ik bedoel uiteraard "de duizend jaren", of het "Koninkrijk van Christus", dat op deze oude aarde, in deze oude schepping, gerealiseerd zal worden. Daarnaast geldt dat op "de Jongste Dag" alle oudtestamentische gelovigen in elk geval zouden opstaan om het aardse Koninkrijk binnen te gaan, dat dan in ieder

Zijlijn 7

Tot mijn genoegen staat er boven vers 13 "Over de wederkomst van Christus". En ook tot mijn genoegen staat er niet een nieuwe kop boven hoofdstuk 5 : 1. Het wordt kennelijk van oudsher beschouwd als één perikoop. Vers 13 van hoofdstuk 4 t/m vers 10 of 11 van hoofdstuk 5. Een gedeelte dat in z'n geheel spreekt over de wederkomst van Christus, en wat daarmee samenhangt, en in het bijzonder over de positie van de Gemeente daarin.

Zijlijn 8

Als een gelovige in deze vijfde bedeling sterft, dan gaat hij niet naar de hemel. Dat staat nergens in de Bijbel. Dat kan niet om de eenvoudige reden dat hij daar al was. Wij verlaten alleen de aarde, deze zienlijke wereld. Wij gaan niet naar een onzienlijke wereld. Daar waren wij altijd al. De "ene soort ogen" gaan dicht en de andere gaan open, bij wijze van spreken, want het is beeldspraak. Daarom vind je in de Bijbel niet dat we naar de hemel gaan, maar dat we daar al zijn en onderdeel uitmaken van de wereld die wij niet zien, maar die wel degelijk reëel is. Onze wandel, ons burgerschap, is in de hemel. (Filippenzen 3 : 20)

geval meer dan duizend jaar bestaat. Dat Koninkrijk begon bij de opstanding van Christus, bij de kroning van de Koning. Waar een koning is, naar Bijbelse maatstaven, daar is een koninkrijk.

De gangbare oudtestamentische gedachte was dus dat gestorven gelovigen zouden opstaan op de Jongste Dag. Martha zegt daarom na de dood van Lazarus: *"Ik weet, dat hij opstaan zal in de opstanding ten laatsten dage."* (Johannes 11 : 24) En tegen Daniël werd gezegd: *"Maar gij, ga henen tot het einde, want gij zult rusten, en zult opstaan in uw lot, in het einde der dagen."* Het is dus heel normaal dat de Christenen van net ná de oudtestamentische dagen dachten te zullen opstaan op de Jongste Dag. Ze hebben alleen niet beseft dat zij tot de Gemeente van Eerstelingen behoren, die in de hemel is opgeschreven (Hebreeën 12 : 23) ^{Zie zijlijn 8} en om die reden een uitzonderlijke positie inneemt, namelijk een hemelse bestemming zou ontvangen. Niet op de Jongste Dag, maar veel eerder. Vóórdát Hij Zijn Koninkrijk op aarde zal openbaren.

Deze woorden werden dus geschreven tegen de achtergrond van wat de Bijbel verteld heeft en niet tegen de achtergrond van (on)christelijke misverstanden of zoiets. Om ze te begrijpen, zou men ze daarom binnen de Bijbelse context lezen. Dan begrijp je dat gelovigen wellicht bedroefd konden zijn vanwege *"degenen, die ontslapen"* zijn, omdat die gelovigen helaas overleden zijn ze voordat het Koninkrijk komt. Tegen die achtergrond schrijft de apostel Paulus dat hij niet wil dat ze onwetend zijn over dit onderwerp en zegt:

1 Thessalonicenzen 4 : 14

14 Want indien wij geloven, dat Jezus gestorven is en opgestaan, also zal ook God degenen, die ontslapen zijn in Jezus, weder brengen met Hem.

Waar wij geloven *"dat Jezus gestorven is en opgestaan"*, zouden wij ook geloven, dat God *"degenen die ontslapen zijn in Jezus"*, met *"Hem brengen zal"*. Wat mij betreft staat de komma verkeerd. Ik zou de komma zetten vóór *"in Jezus"*, in overeenstemming met de Griekse grammatica, omdat het hier duidelijk gaat over gelovigen. Die zijn niet *"in Jezus"*, maar *"in Christus"*, dat is de Bijbelse term, die ook hoort bij het onderwerp waar Paulus het hier over heeft. De zin wordt dan: *"dat God degene die ontslapen zijn in Christus, zal wederbrengen met Hem"*. Maar omdat het er zo niet staat in de Griekse grondtekst, zet ik de komma gewoon iets naar voren.

God zal de gelovigen, die ontslapen zijn, met Jezus deel geven aan diezelfde lichamelijke opstanding, waarbij het graf leeg blijft; achter blijft, wel te verstaan. Waarbij de opgewekten een verheerlijkt lichaam zullen ontvangen. De gedachte is dat God de Here Jezus heeft opgewekt en dat op gelijke wijze ook de gelovigen van ná Zijn opstanding zullen worden opgewekt. Om de eenvoudige reden dat de Here Jezus *"de Eerstgeborene onder vele broeders"* genoemd wordt. (Romeinen 8 : 29) En *"de Eersteling dergenen die ontslapen zijn"* (1 Korinthe 15 : 20).

Daarnaast is de Here Jezus Christus in Zijn opstanding het Hoofd van de Gemeente en zijn wij *"één plant met Hem geworden"* (Romeinen 6 : 5) en op die grond krijgen wij eveneens deel aan Zijn opstanding, ook lichamen. Wij hebben namelijk nu al deel aan Zijn opstanding, maar niet lichamen. Nauwkeuriger gezegd: wij hebben lichamen deel aan de opstanding van Christus, maar we hebben nog geen deel aan de lichamelijke opstanding van Christus.

Romeinen 8 : 9-11

- 9 Doch gijlieden zijt niet in het vlees, maar in den Geest, zo anders de Geest Gods in u woont. Maar zo iemand den Geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe.
- 10 En indien Christus in ulieden is, zo is wel het lichaam dood om der zonden wil; maar de geest is leven om der gerechtigheid wil.
- 11 En indien de Geest Desgenen, Die Jezus uit de doden opgewekt heeft, in u woont, zo zal Hij, Die Christus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken, door Zijn Geest, Die in u woont.

In onze *"sterfelijke lichamen"* woont het opstandingsleven van Christus, *"door Zijn Geest"*. Als het leven van Christus in ons is, hebben we dus deel aan het opstandingsleven van Christus, en hebben we lichamen deel aan zijn opstanding, al hebben we nog niet deel aan zijn lichamelijke opstanding. Dat onze lichamen met Christus zijn levend gemaakt, en dus levend zijn, staat er voor garant dat ooit onze lichamen zelf ook veranderd zullen worden.

Filippenzen 3 : 21

- 21 Die ons vernederd lichaam veranderen zal, opdat hetzelfde gelijkvormig worde aan Zijn heerlijk lichaam, naar de werking, waardoor Hij ook alle dingen Zichzelf kan onderwerpen.

Er mankeert nu nog iets aan onze zaligheid. Onze lichamen zijn nog niet gelijkvormig aan Zijn Heerlijk Lichaam. Daar wacht het nog op. 1 Thessalonicenzen 4 heeft het puur over die lichamelijke opstanding en anders niks. Net als in 1 Korinthe 15, dat ook uitgebreid spreekt over wat wij "de opname van de Gemeente" noemen. Het beperkt zich dus tot lichamelijke opstanding, zo blijkt ook uit heel het verband. Maar dat doet niks af aan het feit dat we alreeds lang deel hebben aan dat opstandingsleven van Christus in de hemel.

De vraag is: hoe moet het nou met de gelovigen, die dus al in de hemel zijn, maar ook overleden zijn? Dikwijls wordt de opname van de Gemeente nogal plastisch voorgesteld, zo van wij zijn hier en dan gaan we met z'n allen omhoog. Overleden gelovigen zijn bij de Heer en dan zouden ze ineens deel hebben aan de opname van de Gemeente, waarbij wij met z'n allen van de aarde naar de hemel gaan. Daar waren ze toch al, komen ze dan eerst terug, of zo? Sommigen denken dat ze niet bij de Heer zijn, want hier staat dat ze wachten en pas dan, als de dag van de opname er is, zullen ze opstaan en meegaan met de opname. Anderen zeggen dat de overledenen de opname niet meemaken en dat is evenzo mis. Dat hoort bij "[de leer van de zielslaap](#)", die in heel wat kringen populair is, maar niet correct is.

In afwachting van de lichamelijke opstanding, (2 Korinthe 5) en dan van heel de Gemeente, wacht men in de hemel op de toekomst en die is in dit verband echt pas bij de opname van de Gemeente, bij ons verschijnen voor "*de rechterstoel van Christus*".

2 Korinthe 5 : 10

10 Want wij allen moeten geopenbaard worden voor den rechterstoel van Christus, opdat een ieder wegdrage, hetgeen door het lichaam geschiedt, naardat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad.

Over die positie van ná het overlijden hier, maar wel in de hemel zijn, in afwachting van de toekomst, zegt de Bijbel verder niks. Als een ongelovige overlijdt, of dat nou in de oudtestamentische of in de nieuwtestamentische periode is, wordt die niet meteen in de "poel des vuurs" geworpen. De Bijbelse gedachte daarover is simpel: men wacht in het dodenrijk, op "de dag des oordeels", "de Jongste Dag". Daar is dus ook sprake van een periode van wachten. Omdat sommigen denken: nou het lijkt me stom vervelend om zo lang te moeten wachten, heeft men uitgevonden dat ze in die tijd wel slapen. Dan merken ze er niks van. Daar komt die "leer van de zielslaap" vandaan.

1 Thessalonicenzen 4 : 15

15 Want dat zeggen wij u door het Woord des Heeren, **Zie zijlijn 9** dat wij, die levend overblijven zullen tot de toekomst des Heeren, niet zullen voorkomen degenen, die ontslapen zijn.

"Ontslapen", betekent "gestorven zijn". Zo iemand is "ingeslapen". De term "slapen" i.v.m. dood wordt door de Here Jezus in Johannes 10 geïntroduceerd. i.v.m. de overleden Lazarus: "..., onze vriend, slaapt." De gedachte is dat er bij slaap geen bewustzijn meer is van de omstandigheden waarin men zich bij wakker zijn bevond. Geen weet hebben van de aardse dingen, van de zienlijke wereld. Daar wordt de term "slapen" voor gebruikt bij gelegenheid. Te zeggen dat men dan niet bij bewustzijn is, dat gaat weer een hele fase verder. Iemand die slaapt, is die bij bewustzijn of niet? Er wordt in ieder geval gedroomd in de slaap. Het zal je gedacht zijn wat "God zijn beminden in de slaap geeft". (Psalm 127 : 2) Waar het simpelweg om gaat, is dat als een gelovige hier sterft, dan slaat hij daarna, bij wijze van spreken, zijn ogen op in de voor ons onzienlijke wereld. Hij is dan "ontbonden".

Filippenzen 1 : 23

23 Want ik word van deze twee gedrongen, hebbende begeerte, om ontbonden te worden en met Christus te zijn; want dat is zeer verre het beste.

Ontbonden van de beperkingen, ook de visuele beperkingen van het stoffelijke aardse lichaam. En dan blijkt zo iemand te zijn waar hij altijd al was, in de hemel namelijk. Daar moet hij nog steeds wachten, maar dat was op aarde ook al zo. Het was en is wachten op het moment dat we ons definitieve verheerlijkte lichaam zullen ontvangen. Alzo wachten degenen die ontslapen zijn, samen met die als levend overgeblevenen zijn, op wat heet "de opname van de Gemeente". Dat gaat niet om "een grote verplaatsing", maar het enige dat plaatsvindt is **een verandering**. En zo heet het ook bij gelegenheid. Dat woord "opnemen" wekt de indruk van een langzaam wegnemen, omhoogtrekken of iets dergelijks, maar dat is het niet. In de eerste plaats omdat het dat niet betekent. Het betekent namelijk "wegrukken". De echt goede vertaling zou zijn "met kracht wegnemen". In Filippenzen 3 heet dat "naar Zijn werking", een ander woord voor "kracht".

Filippenzen 3 : 21

21 Die ons vernederd lichaam veranderen zal, opdat hetzelfde gelijkvormig worde aan Zijn heerlijk lichaam, naar de werking, waardoor Hij ook alle dingen Zichzelf kan onderwerpen.

Zijlijn 9

"Door het Woord des Heeren", is een misverstand. Het woordje "het" staat er niet. Er staat: "*Want dat zeggen wij u door Woord des Heeren!*". Niet dat het veel verschil maakt, want het blijft Woord van de Heer. Maar de term "het Woord des Heeren" suggereert, in het Nederlands, dat het daarbij gaat om bestaande geschriften. De oudtestamentische geschriften, maar waar vinden we wat hij nu gaat zeggen? En dan moet ik het antwoord schuldig blijven en dus houd ik het er toch op dat er staat: door Woord des Heeren, zoals er ook letterlijk in het Grieks staat. Dat houdt in dat de Heer zelf tot Paulus gesproken heeft en hem dit heeft bekendgemaakt.

Voor zover ik er wat van begrijp, geldt precies hetzelfde voor degenen die "ons ontslapen zijn", die in de hemel zijn en niet meer bij ons hier op aarde. Ook zij wachten op het moment, wat voor "lichaam" ze daar ook hebben, dat ze een lichaam ontvangen dat "gelijkvormig is aan Zijn heerlijk lichaam". Onze verwachting is dat wij met Hem verheerlijkt worden. Wij zouden erfgenamen Gods zijn en delen in de Heerlijkheid van Christus en dus in Zijn Koninkrijk. Wij worden, dat is wat dit Schriftgedeelte ook zegt, tot zonen Gods gesteld en dus tot eerstgeborenen, want dat is hetzelfde. Eerstgeboorterecht houdt in dat men een erfenis ontvangt voor de rechterstoel van Christus.

Onze "openbaring voor de rechterstoel van Christus" komt overeen met wat wij noemen "de opname van de Gemeente". Strikt genomen is het iets anders, maar het is één en dezelfde gebeurtenis. Die twee dingen vallen samen. Wij worden hier weggerukt en ontvangen ons loon. Degenen die dáár al waren, dat wil zeggen die hier al niet meer waren, ontvangen bij die gelegenheid ook hun loon, heerlijkheid dus. Daarvan wordt gezegd dat deze gebeurtenis in een ogenblik, "in een punt des tijds", zal plaatsvinden, hoewel wij - als mensen die leven met "tijd" - niet begrijpen kunnen hoe dat mogelijk is. Van het ene moment op het andere. Je knippert met je ogen en je kijkt ineens een andere wereld in.

1 Korinthe 15 : 52

52 In een punt des tijds, in een ogenblik, met de laatste bazuin; want de bazuin zal slaan, en de doden zullen onverderfelijk opgewekt worden, en wij zullen veranderd worden.

Het is éérs de opname van de Gemeente en daarna onze openbaring voor de rechterstoel van Christus. In de Bijbel is dat één toekomstverwachting voor de gelovigen, namelijk "verheerlijkt te worden met Christus". Dát is het resultaat van opname van de Gemeente en openbaring van de rechterstoel van Christus, te beschouwen, via "in een punt des tijds", als één gebeurtenis. We ontvangen ons loon. Dat betekent dat we verlost worden, voor zover nodig was, van ons aardse lichaam. En we krijgen meteen een verheerlijkt lichaam. Degene die hier al weg waren, hadden dáár een hemels lichaam in het algemeen, maar ook zij krijgen dan een definitief verheerlijkt lichaam.

2 Korinthe 5 : 1-4

1 Want wij weten, dat, zo ons aardse huis dezès tabernakels gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, *maar* eeuwig in de hemelen.

- 2 Want ook in dezen zuchten wij, verlangende met onze woonstede, die uit den hemel is, overkleed te worden.
- 3 Zo wij ook bekleed en niet naakt zullen gevonden worden.
- 4 Want ook wij, die in dezen tabernakel zijn, zuchten, bezwaard zijnde; nademaal wij niet willen ontkleed, maar overkleed worden, opdat het sterfelijke van het leven verslonden worde.

In deze verzen gaat het over loon, dat we zullen ontvangen, als vervolg op 2 Korinthe 4 : 17: "werkt ons een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid". Dat loon houdt weliswaar verband met het lichaam dat we zullen ontvangen, maar het is niet helemaal hetzelfde. De Apostel zegt: wij zijn straks bij de Heer, krijgen een nieuwe gedaante, een nieuw lichaam, maar ook kleding voor dat lichaam. Het is ongetwijfeld een beeld, maar ik hou me er maar aan vast, want dan kan iedereen het begrijpen. Het is 100% Bijbels. We krijgen kleding bij dat verheerlijkte lichaam. Sommigen een beetje, sommigen veel en er zijn er ook die geen kleding krijgen. Die "zullen naakt gevonden worden". Men wordt eventueel "bekleed met heerlijkheid" en dat is meer dan alleen een hemels lichaam hebben.

Persoonlijk heb ik de neiging te denken, mede door vergelijking met andere Schriftplaatsen, dat als de apostel hier spreekt over "zo ons aardse huis dezès tabernakels gebroken wordt", hij het niet heeft over lichamelijk overlijden, maar net zo goed over de opname van de Gemeente. De apostel gaat uit van de verwachting levend over te blijven tot de opname van de Gemeente en daar leggen wij, in uiterste instantie, deze aardse tabernakel af. Dan volgt bekleding en overkleding, omdat het rechtstreeks van doen heeft met onze openbaring voor de rechterstoel van Christus.

Als je vers 10 van 2 Korinthe 5 direct leest achter vers 1, dan wordt dat "gebroken worden van ons aardse huis", verbonden aan de "openbaring voor de rechterstoel van Christus".

2 Korinthe 5 : 1 en 10

- 1 Want wij weten, dat, zo ons aardse huis dezès tabernakels gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, *maar* eeuwig in de hemelen.
- 10 Want wij allen moeten geopenbaard worden voor den rechterstoel van Christus, opdat een ieder wegdrage, hetgeen door het lichaam *geschiedt*, naardat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad.

1 Thessalonicenzen 4 : 16

16 Want de Heere Zelf zal met een geroep, met de stem des archangels, en met de bazuin Gods nederdalen van den hemel; en die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan;

De Heer Zelf zal nederdalen vanuit de hemel. Dat is aanhaling uit oudtestamentische profetie. Als er al één zo'n gebeurtenis is, dan is het aan het eind van "de 70-ste week van Daniël". Dat is de komst van de Messias, waarbij Hij zijn voeten op de Olijfberg zetten zal. (Zacharia 14) Als wij spreken over de wederkomst van Christus, is het die gebeurtenis en niet de opname van de Gemeente. Dat is uiteraard heel wat anders, dan dat de Heer Zelf zal nederdalen. Volgens de beschrijving hier gaat dat nederdalen gepaard met geluid, De vraag is: wie maakt dit geluid? Let wel: het is en blijft symboliek. Zelfs als het met letterlijk geluid zou gepaard gaan, dan nog is en blijft het symboliek. Wie produceert dit geluid? Er worden er hier drie genoemd:

1. de Heere Zelf - een geroep
2. de Aartsengel - een stem **Zie zijlijn 10**
3. God - een bazuin

Het gaat om het uitbazuinen van een belangrijke boodschap, het met kracht verspreiden van bepaalde mededelingen. Als de bazuin geblazen wordt, dan heeft dat van doen met de activiteit van de koning. De bazuin wordt geblazen als er iemand koning wordt én als men tot de koning zou komen, in geval van strijd. Men zou zich dan verzamelen rond de koning en zich aan hem ter beschikking stellen. Daar gaat het uiteindelijk om als de bazuin klinkt. Als de definitieve Koning, de Messias, verschijnt, dan wordt als het ware de bazuin geblazen. Dat is in de praktijk een ramshoorn en als de hoorn geblazen wordt, dan hoor je dus het geluid van de ram. Het blazen van de hoorn is tegelijkertijd de uitbeelding van opstanding. De hoorn, een beeld van koningschap, wordt nieuw leven ingeblazen. De echte "hoorn des overvloeds", of "hoorn des zaligheids" is namelijk opstanding. Het "blazen van adem" ergens in, betekent altijd iets "tot leven wekken". (Genesis 2 : 7)

Het geluid van de "bazuin Gods" is de stem van Christus. De Heer is God en zal Zelf met kracht spreken, want "roepen" is "met grote kracht spreken". Als de onzienlijke God spreekt, dan verschijnt daar altijd de Heer in beeld. Hij is de uitdrukking, de veruiterlijking, van het wezen Gods. Of God spreekt, of dat Christus spreekt, maakt echt geen verschil. We weten Wie de Heer is en Wie God is, weten we ook. Logischerwijze is dan de Aartsengel de Heer, God Zelf.

Ons woord "engel" betekent "een boodschapper". Omdat de vertalers dat kennelijk wat krap vertaald vonden hebben ze het Griekse woord helemaal niet vertaald. "Arch" hebben ze oorspronkelijk ook niet vertaald, maar wij vertalen het alsnog met "aarts", in combinatie met het Griekse woord "engel". Noem eens één Boodschapper van God? Noem eens één Engel?

Johannes 1 : 18

18 Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, Die in den schoot des Vaders is, Die heeft *Hem ons* verklaard.

Wie is het Woord Gods? Dat is Jehovah. Hij is de Boodschapper, zoals ook blijkt uit Zacharia 3.

Zacharia 3 : 1, 2

- 1 Daarna toonde Hij mij Josua, den hogepriester, staande voor **het aangezicht van den Engel des HEEREN**; en de satan stond aan zijn rechterhand, om hem te wederstaan.
- 2 Doch **de HEERE zeide** tot den satan: De HEERE schelde u, gij satan! ja, de HEERE schelde u, Die Jeruzalem verkiest; is deze niet een vuurbrand uit het vuur gerukt?

Als God spreekt, is het altijd "de HEERE". Hij is dus de Engel bij uitstek, en dus de Aartsengel. Later, in Hebreëen 1, wordt van "de Zoon" gezegd:

Hebreëen 1 : 1-5

- 1 God, voortijds veelmaal en op velerlei wijze, tot de vaderen gesproken hebbende door de profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon;
- 2 Welken Hij gesteld heeft tot een Erfgenaam van alles, door Welken Hij ook de wereld gemaakt heeft;
- 3 Dewelke, alzo Hij is het Afschijnsel *Zijner* heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld *Zijner* zelfstandigheid, en alle dingen draagt door het woord *Zijner* kracht, nadat Hij de reinigmaking onzer zonden door Zichzelven te weeg gebracht heeft, is gezeten aan de rechter *hand* der Majesteit in de hoogste *hemelen*;
- 4 Zoveel treffelijker geworden dan de engelen, als Hij uitnemender Naam boven hen geërfd heeft.
- 5 Want tot wien van de engelen heeft Hij ooit gezegd: Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegenereerd? En wederom: Ik zal Hem tot een Vader zijn, en Hij zal Mij tot een Zoon zijn?

Zijlijn 10

Het Griekse woord "archangel" is niet vertaald en komt alleen in het enkelvoud voor. "Aartsengelen" bestaan niet. Je vindt er in de Bijbel maar één. Dat kan ook niet anders, want "aartsengel" betekent "eerste engel". De "hoogste engel" in de Bijbel heet "de engel des HEEREN", die vele malen verschijnt in het Oude Testament, mede omdat het blijkt dat Hij dé Engel is, namelijk de HEERE (Jehovah).

De uitdrukking, "engel des HEEREN", zou men dus lezen als "engel, namelijk de HEERE". Of men zou die hele term niet vertalen, dan staat er: "Engel Jehovaht". Dan weten we hoe Hij heet. Omdat het Naam van de Godheid is, heeft men wat moeite met de uitdrukking, maar niettemin blijkt algemeen bekend te zijn dat die Engel niemand anders is dan de Heer Zelf.

Zijlijn 11

In onze oudtestamentische geschriften, zoek je vergeefs naar deze geschiedenis. We lezen daar wel dat Mozes stierf en men daarna zijn graf zocht en dat niet vond. (Deuteronomium 34 : 5, 6) Dat lichaam van Mozes is door de Heer opgewekt en weggenomen. Misschien een voorbarige conclusie vanuit het Oude Testament, maar in het licht van Judas is dat volstrekt gerechtvaardigd. Het lichaam van Mozes moest alsnog ontruikt worden aan de macht van de dood, en dus aan "degene die het geweld des doods had, dat is de duivel". (Hebreeën 2 : 14) Mozes verscheen samen met de Here Jezus op "de berg der verheerlijking". (Markus 9) Daar was nog iemand bij, die ook geen graf had. Elia werd in een vurige wagen, weggenomen en verdween van de aarde naar de hemel. Dit alles staat in de Bijbel, omdat het een profetische betekenis heeft. De bediening van zowel Mozes als Elia is hier op aarde nog niet afgelopen en daarom verschijnen ze samen met de verheerlijkte Christus op de berg der verheerlijking. In de toekomst, na de opname van de Gemeente, zullen deze "twee getuigen" 3,5 jaar prediken in Jeruzalem.

Christus zelf is Engel, de Boodschapper van God en geplaatst boven alle engelen. Hij is Zelf Engel en staat aan het hoofd van de engelen. Dan is hij dus per definitie de Aartsengel. In Daniël 10 en 12 is er voor de eerste keer sprake van deze Engel. Hij wordt daar "Michaël" genoemd en daar, op die plaats, heet Hij dus niet Jehovah. In de Bijbel worden vele namen en titels gegeven aan de Here Jezus, Christus. De Naam Michael hoort daarbij, wat mij betreft, omdat het kennelijk een Naam is van de Heer Zelf.

Daniël 12 : 1

- 1 En te dier tijd zal Michaël opstaan, die grote vorst, die voor de kinderen uws volks staat, als het *zulk* een tijd der benauwdheid zijn zal, als er niet geweest is, sinds dat er een volk geweest is, tot op dienzelven tijd toe; en te dier tijd zal uw volk verlost worden, al wie gevonden wordt geschreven te zijn in het boek.

Michaël is de "Vorst" van Daniël. Hij staat boven Daniël en daarmee boven Israël. Michaël, als Engel, wordt beschouwd als de "Vorst van Israël". Het gaat hier over "de tijd van benauwdheid" (Mattheüs 24 : 15) voor het Joodse volk. Dan zal Michaël opstaan, om het volk te verlossen. Door het "opstaan van Michael" komt er een eind aan "de grote verdrukking". Dat is op z'n vroegst aan het einde van de 70-ste week. En wanneer zal de Heer nederdalen? Inderdaad, aan het einde van de 70-ste week van Daniël. Wie staat er dan op? Michaël, om op de bazuin te blazen.

Als er de volgende keer in de Bijbel sprake is van de "Aartsengel", heet Hij niet Michaël, maar "de Aartsengel, de Heere Zelf" en dat is in 1 Thessalonicenzen 4 : 16. Via Judas 9 komen de beide termen bij elkaar, namelijk de Naam Michael, en het zelfstandige naamwoord "aartsengel". Let op wat er staat.

Judas : 9

- 9 Maar **Michaël, de archangel**, toen hij met den duivel twistte, en handelde van het lichaam van Mozes, durfde geen oordeel van lastering tegen *hem* voortbrengen, maar zeide: De Heere bestraffe u! Zie zijlijn 11

In Daniël wordt alleen de naam Michaël genoemd; en in 1 Thessalonicenzen alleen "aartsengel", maar hier is sprake van "*Michael de Aartsengel*". Hij blijkt dus de hoogste Engel te zijn. Hij is Christus. In Openbaring 12 : 7 wordt de laatste keer over Michaël gesproken.

Waar het om gaat is dat het e.e.a. gepaard zal gaan met een geroep, met een stem, dan wel met een bazuin. Namelijk van de Heer zelf, want de gedachte is dat bij, en zeker ook vanaf, die gelegenheid, als het ware de bazuin zal klinken, want het is symboliek. Vanaf dat tijdstip zal het Woord van God met grote kracht bekendgemaakt worden op aarde. Ik zeg het wat voorzichtig, want ik bedoel het meteen tweeledig. Enerzijds heeft het namelijk van doen met de prediking van het Evangelie aan al de volkeren, en anderzijds met de vervulling van o.a. Psalm 2, waar in vers 5 staat: "*Dan zal Hij tot hen spreken in Zijn toorn, en in Zijn grimmigheid zal Hij hen verschrikken*". Want dat krachtige Woord Gods is aan de ene kant levenwekkend, zoals ook het Evangelie. Dat is "*Kracht Gods tot zaligheid voor een ieder die gelooft ...*". Aan de andere kant brengt dat krachtige Woord Gods bij gelegenheid wel degelijk oordeel over de goddeloze volkeren.

De Heer Zelf zal nederdalen vanuit de hemel en dan staat er: "*en die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan*". Nu wordt het ingewikkeld, naar het schijnt. In ieder geval ontstaan hier de misverstanden. Men denkt dat dingen, ongeacht de formulering, vermeld staan in de volgorde waarin ze zullen plaatsvinden en dat is in dit geval niet correct. Dingen hoeven helemaal niet vermeld te worden in een tijdgebonden chronologische volgorde. Dat kan ook in volgorde van belangrijkheid. Je kunt best dingen achterstevoren vertellen. Dat kan zeer interessant zijn.

Die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan. Als ik het sterker lees, dan leg ik de klemtoon op éérst. Ik kan het nog wat zwaarder lezen. Dan lees ik voor "en" het woordje "maar", wat absoluut legitiem is, en wordt het: de Here zal wel nederdalen, máár éérst ... Als wij in een zin een tegenstelling vinden, vertalen we "en" met "maar". In heel het Hebreeuwse Oude Testament komt het woord "maar" niet voor. Het is altijd "en", waarna wij in de vertaling moeten bepalen wat er in onze taal zou moeten staan, bijvoorbeeld "maar", "namelijk" of "plus".

Nu komt er dus een volgorde: "éérst" en "daarna" in vers 17.

1 Thessalonicenzen 4 : 17

- 17 Daarna wij, die levend overgebleven zijn, zullen te zamen met hen opgenomen worden in de wolken, den Heere tegemoet, in de lucht; en alzo zullen wij altijd met den Heere wezen.

Systematisch genoteerd krijgen we deze volgorde:

1. De Heer Zelf zal nederdalen
2. Die in Christus gestorven zijn
3. Die levend overgebleven zijn

Er worden drie dingen genoemd en dan is de vraag: maar wat komt er nou het eerst? In welke volgorde zal het e.e.a. plaatsvinden? Het probleem is dat niemand die vraag stelt. Het gaat niet om wát er als eerste genoteerd staat, want dat gaat over de volgorde waarin het staat en die is duidelijk: éérst de Here, daarna die in Christus gestorven zijn en weer daarna die levend overgebleven zijn. Het gaat er dus om wat het eerst te gebeuren staat en dat is: éérst zullen die in Christus gestorven zijn opstaan. Zo staat het echter niet geschreven en ik weiger het Grieks zover te ontleden, om te kunnen illustreren dat ik die woorden andersom kan zetten. In het Nederlands kun je alle woorden bij elkaar gooien en in een willekeurige volgorde zetten. In de meeste gevallen maakt het geen enkel verschil. Het geeft alleen verschil in klemtoon. Daarom draai ik wat om en dan staan de drie dingen in de volgorde van wat er te gebeuren staat.

1. Éérst zullen die in Christus gestorven zijn opstaan
2. Daarna zullen wij die levend overgebleven zijn opstaan en samen met hen (*die in Christus gestorven*) zijn opgenomen worden in de wolken
3. De Heer zal nederdalen

In vers 17 staat: “den Heere tegemoet”. “De Heer zal nederdalen”, komt ná dat “tegemeet gaan”. Het “nederdalen” staat er dus twee keer in vers 16 en 17. Twee keer wordt gezegd, dat wat ik genoemd heb, de volgorde van de gebeurtenissen is.

Er staat ook, “zullen te zamen met hen opgenomen worden in de wolken, den Heere tegemoet”. **Zie zijlijn 12** Als wij Hem tegemoet gaan, dan is Hij dus nog niet helemaal nedergedaald. De Heer zál nederdalen, maar éérst, vóórdat de Heer nederdaalt, gaan wij Hem tegemoet. Dan is de vraag: wie zijn “wij”? Het antwoord is: degene die in Christus gestorven zijn, zowel als degene die levend overgebleven zullen zijn, tot dat tijdstip is de gedachte, hoewel dat er niet bij staat.

Maar waarom wordt het ons lastig gemaakt door de volgorde van eerst dit, daarna dat, terwijl de laatste gebeurtenis als eerste beschreven wordt? Wel, wat eerst genoemd wordt, geeft ons houvast. Het geeft ons de gelegenheid om deze gebeurtenis te plaatsen in de heilsgeschiedenis als zodanig. Dat eerste weten wij: de Heer zál

nederdalen en daar gaat het om. Daarna wordt gezegd welke positie de Gemeente inneemt ten opzichte van Christus in verband met “Zijn nederdalen”, d.w.z. in verband met “Zijn wederkomst”. Als dat moment er is, verschijnt de Heer niet alleen, maar mét de Gemeente, die Zijn Lichaam is. Mijn vader zei altijd: overal waar in de Bijbel gesproken wordt over de Christus, de Messias, **zie zijlijn 13** gaat het over de Gemeente, want de Gemeente is Zijn Lichaam en hoort bij Hem. Wij zijn één geheel met Hem. We hebben deel aan Christus en zijn “één plant met Hem”. (Romeinen 6 : 5) Als dus de Heer Zelf zal nederdalen, dan daalt de Gemeente óók neder.

Het gaat hier om bijna compleet (*op twee na; Mozes en Elia*) alle gelovigen uit onze bedeling. Wij hebben allen deel aan Christus en dus vóórdat Hij Zich in heerlijkheid begint te openbaren, met ingang van zijn verschijning op de Olijfberg, aan het einde van de 70-ste week, zullen wij allen Hem dus tegemoet gaan, om met Hem geopenbaard te worden in heerlijkheid. Voor dat doel gaan wij Hem eerst tegemoet. Dat is: Hij komt en wij gaan om met hem terug te komen in onze toekomstige positie en t.b.v. ons toekomstige werk, want na de opname van de Gemeente is er een werk te doen met betrekking tot de aarde. Zoals in het Oude Testament hemelse wezens op aarde verschenen, zullen ook wij bij gelegenheid op aarde verschijnen.

Tussen het tegemoet gaan van de Gemeente en het nederdalen van de Heer zit zeven jaar. Maar dat staat hier niet. Petrus zegt daarover:

2 Petrus 1 : 19-21

- 19 En wij hebben het profetische woord, dat zeer vast is, en gij doet wel, dat gij daarop acht hebt, als op een licht, schijnende in een duistere plaats, totdat de dag aanlichte, en de morgenster opga in uw harten.
- 20 Dit eerst wetende, dat geen profetie der Schrift is van eigen uitlegging;
- 21 Want de profetie is voortijds niet voortgebracht door den wil eens mensen, maar de heilige mensen Gods, van den Heiligen Geest gedreven zijnde, hebben ze gesproken.

We zouden de profetieën met elkaar vergelijken. Naast elkaar leggen, ze verklaren elkaar, doordat ze elkaar aanvullen. Hier staat bijvoorbeeld niet dat de olijfberg zal scheuren. Ook niet in hoofdstuk 5, waar het gaat over het aanbreken van de “Dag des Heeren”. De “70-ste week van Daniël” wordt niet genoemd. Je moet dus Schrift met Schrift vergelijken om te zien hoe ze in elkaar schuiven.

Zijlijn 12

Dit wil niet zeggen dat op de dag van de opname van de Gemeente er veel bewolking is, waarin wij zouden verdwijnen. Waar het om gaat is dat wij uit de wolken met Hem (Handelingen 1) zullen wederkomen. Vandaar: “de Here tegemoet”. Die wolken hebben dus niet te maken met de opname van de Gemeente als zodanig, maar wel met de openbaring van de Gemeente aan het eind van de 70-ste week.

Zijlijn 13

Voor degene die zegt: maar er staat ook dat de Messias zou lijden en sterven en dat is toch niet van toepassing op de Gemeente? zeg ik: in het Oude Testament staat dat niet over de Messias. Dat staat over de Zoon van David, Jezus van Nazareth dus, over de Here Jezus. Dat lijden en sterven overkomt hem om Messias te worden. Dus het zijn geen uitspraken over de Messias, maar over Hem die de Messias zou zijn en dat inmiddels is zo. Achteraf zeggen wij, in het Nederlands althans, het zijn uitspraken over de Messias, ja, maar dan over degene die inmiddels de Messias is.

Onze toekomst is niet zozeer de opname van de Gemeente, maar onze verschijning, openbaring in heerlijkheid met Hem, met ingang dat de Heer zal nederdalen, Zijn voeten zal zetten op de Olijfberg. Die openbaring van de Gemeente blijft zo en is daarmee eeuwig. Op de agenda komt eerst, en dat staat hier ook, "opname".

Er bestaat discussie over de vraag: wanneer vindt de opname van de Gemeente plaats? Sommigen zeggen: dat is in, of gedurende bedoelt men dan, de grote verdrukking. Anderen zeggen: het is pas aan het eind van de grote verdrukking. Hoe komt men daarbij? Wel eenvoudig, omdat men Schriftplaatsen weet te vinden, waarin op zijn minst valt af te leiden, dat er tijdens dé grote verdrukking, gelovigen op aarde zijn, die van Godswege beschermd worden. Daaruit concludeert men dan, dat kennelijk de opname van de Gemeente nog niet heeft plaatsgevonden. Dat is natuurlijk een misverstand.

In de dagen van de verdrukking zijn er inderdaad gelovigen op aarde, en de bedoeling is dat, als men als gelovige in die tijd trouw is aan de Heer, met alle consequenties van dien, gespaard wordt. Al moet ik erbij zeggen dat de Bijbel spreekt over "martelaren", dat wil zeggen over gelovigen, "die om hun getuigenis gedood worden", in de dagen van de verdrukking. (Openbaring 6 : 9) Zij krijgen nog vóór het begin van "de duizend jaar" een opstanding, zodat zij samen met de andere gelovigen dat Koninkrijk in gaan. Maar in het algemeen geldt dat men aan die verdrukking op een of andere wijze ontkomt, omdat men verzorgd wordt door de Heer Zelf. Het gaat niet zozeer om verdrukking in het leven, want die is er altijd wel, maar het gaat specifiek om dé grote verdrukking, als uitbarsting van het oordeel Gods. De gelovigen in de dagen van die verdrukking, en in heel die volgende bedeling, zullen daaraan ontkomen.

Daarna is de vraag: hoe is het dan met de Gemeente? En het antwoord is dat wij "gezegend zijn met elke geestelijke zegening in de hemel, in Christus". (Efeze 1 : 3) Dat wij het lichaam hebben ontvangen, als dat van Hem, een verheerlijkt lichaam namelijk. Dat wij "het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig" geworden zijn. (Romeinen 8 : 29; Filippenzen 3 : 21) Wij hebben dus deel aan Hem en daarmee aan dezelfde bediening. Dat betekent dat ook wij, bij gelegenheid, verschijnen en verdwijnen, voor een bepaald doel.

We moeten nog even terugkomen op de uitdrukking "die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan", in vers 16. Dat is voor velen lastig, omdat wij gewoonlijk denken dat degenen die in Christus gestorven

zijn, reeds in de hemel zijn bij de Heer. Die hemel is overigens dichtbij, die strekt zich uit tot op de aardbodem. Daarmee komen we altijd terecht in een ingewikkelde materie, namelijk: als ze daar al zijn, waarom moeten ze dan eerst opstaan om alsnog daar naartoe te gaan?

Daarbij komt dat ook wij, "die levend overblijven zullen tot de toekomst des Heeren", nu alreeds met Christus in de hemel gezet zijn. (Efeze 2 : 6), alwaar onze wandel (*burgerschap*) is. (Filippenzen 3 : 20) Dus die vraagstelling geldt niet alleen voor degenen die in Christus ontslapen zijn, maar net zo goed voor ons. Dat lijkt iets ingewikkelder, maar in de praktijk valt het wel mee. Waar het namelijk om gaat is niet zozeer dat wij ten hemel zullen varen, al wordt in deze verzen die indruk gewekt. In de praktijk gaat het om de verandering van ons lichaam.

Filippenzen 3 : 21

21 Die ons vernederd lichaam veranderen zal, opdat hetzelfde gelijkvormig worde aan Zijn heerlijk lichaam, naar de werking, waardoor Hij ook alle dingen Zichzelf kan onderwerpen.

Het woord "veranderen" is op twee manieren op te vatten. De een is "wijzigen", veranderen dus, "anders maken". De andere betekenis en die wordt in de Bijbel erg veel gebruikt, is die van "vervangen", in de zin van "op een andere plek brengen" of "in een andere positie plaatsen". Het wordt bij gelegenheid, als het duidelijk die betekenis heeft, het ook vertaald met "verwisselen". Hier in Filippenzen 3 staat dat "hetzelfde gelijkvormig wordt aan Zijn heerlijk lichaam". Aan het eind van het verhaal hebben wij een verheerlijkt lichaam en niet meer een vernederd lichaam, waarbij het woord "verheerlijkt" synoniem is voor "verhoogd", aldus Johannes, want die gebruikt de termen door elkaar. "Verhogen" of "verheerlijken" is bij hem in de praktijk hetzelfde. Waar het op neerkomt is dus dat óf ons lichaam wordt vervangen door een ander, óf ons lichaam wordt gemodificeerd, zodat het daarna anders is. In de praktijk hoeft dat, hier althans, niet een verschil te zijn. Het kan volstrekt hetzelfde zijn, namelijk ons lichaam wordt veranderd, gemodificeerd, wordt omgezet. De Engelsen zeggen: "to translate". Dat betekent niet vertalen, hoewel het omzetten van de ene taal naar de andere kan zijn, maar het heeft in het algemeen de betekenis van "in een andere positie plaatsen". Het krijgt een andere hoedanigheid.

Het lichaam dat we aan het eind van het verhaal hebben, is natuurlijk enerzijds een ander lichaam, maar anderzijds is het gewoon ons eigen lichaam. Kenmerkend voor het lichaam, of voor de identiteit van het

lichaam, is echter niet hoe het eruit ziet. De identiteit van het lichaam wordt bepaald door degene die erin woont. Vandaar dat vermeld staat dat de Heer na Zijn opstanding aan de buitenkant niet herkend werd, maar dat ze heel goed wisten dat Hij het was. Het hele punt is, dat kennelijk voor de gelovigen die levend overblijven geldt dat hun vernederd lichaam, hun aardse lichaam, veranderd wordt. Dus niet zomaar vervangen, in de zin van het opzij gooien en een ander lichaam krijgen. Het lichaam in zichzelf wordt veranderd en daarna is het dus een ander lichaam. In zeker opzicht, want aan de andere kant is het nog steeds hetzelfde lichaam, omdat wij er in wonen. Het ziet er misschien wel anders uit. Het gaat om een metamorfose, een verandering van de vorm, van de uiterlijke omstandigheid, maar ook van aard, van het hele "ding". Dat is in ieder geval wat gebeurt met degenen die levend overblijven. Hoe we ons de opname, liever zeg ik de "wegrukking" (met kracht wegnemen) van de Gemeente ook voorstellen, er blijft van ons lichaam in ieder geval hier niks achter.

Het "kleed waarin we wonen"; niet onze kleding, maar ons lichaam, wordt zodanig veranderd dat het normaal gesproken door aardse mensen niet meer wordt waargenomen, voor hen zijn wij weg. Het is omgezet in een hemels lichaam. Het kan vertoond worden en zal daarna bij gelegenheid geopenbaard worden. Wij zullen in ieder geval met Christus geopenbaard worden, maar dat is op z'n vroegst zeven jaar, althans officieel, na de opname van de Gemeente.

Het grote voorbeeld blijft natuurlijk altijd dat van de Here Jezus. Van hem leren we dat Hij een ander Lichaam had en dat niet met achterlating van het oude lichaam. Dat was omgezet **zie zijlijn 14** in een Nieuw Lichaam. Met ons lichaam zal precies hetzelfde gebeuren. Dat za namelijk veranderd worden "naar de werking waardoor hij ook alle dingen aan zichzelf kan onderwerpen". (Filippenzen 3 : 21) Heel de schepping zal vervangen worden door een Nieuwe, niet met achterlating van de oude schepping, want die wordt omgezet in een Nieuwe.

Openbaring 20 : 11

11 En ik zag een groten witten troon, en Dengene, Die daarop zat, van Wiens aangezicht de aarde en de hemel wegvloten, en geen plaats is voor die gevonden.

Voor de oude hemel en aarde, de oude schepping, "is geen plaats gevonden". Ze zijn er gewoon niet meer. Ze zijn niet achtergelaten, maar omgezet. Wat er dan precies gebeurt, weet ik ook niet. Hoe zou ik moeten weten hoe aardse lichamen worden omgezet in hemelse?

Maar dat het gebeurt wordt ons in deze oude zienlijke wereld geïllustreerd. Waar wij een Gemeente van eerstelingen zijn, weten wij dat het ons het als eerste zal overkomen. Dat gaat overigens niet langzaam, maar snel. (1 Korinthe 15 : 52)

God verandert ons lichaam. Heeft God dat lichaam nodig? Nee, ongetwijfeld niet. Als dat zo was, zitten we met een groot probleem. En Hij ook, overigens. Dus Hij heeft het niet nodig, maar Hij doet het gewoon. Hij verandert het Lichaam, of wat er van over is. De levenden zijn dan weg en ook "die ontslapen zijn". De graven zijn dan leeg. Ik lees in de Bijbel niet over opstanding zonder dat het graf opengaat en dus houd ik het erop dat het inderdaad zo gebeurt, maar niet omdat het moet. Dat lijkt me een duidelijk waarneembare aangelegenheid en dat wordt geconstateerd. In dit verband staat er in:

Jesaja 57 : 1

1 De rechtvaardige komt om, en er is niemand, die het ter harte neemt; en de weldadige lieden worden weggeraapt, zonder dat er iemand op let, dat de rechtvaardige weggeraapt wordt voor het kwaad.

Dit is een prachtige uitspraak over ongetwijfeld de opname van de Gemeente. "De rechtvaardige komt om" zou nog kunnen betekenen dat hij sterft. Maar dat is niet echt de betekenis van "omkomen". Het is ongeveer hetzelfde als "omgaan". "Het hoekje omgaan" heeft de betekenis van verdwijnen. Dat hoeft niet noodzakelijk in de dood te zijn. De rechtvaardige, enkelvoud, verdwijnt "en er is niemand die het ter harte neemt". Dan volgt meteen een parallelle zin. Wat daarin "weldadige lieden" heet, in het meervoud, komt overeen met "de rechtvaardige". "Weggeraapt worden" is in eerste instantie "omkomen". En daarna: "zonder dat er iemand op let". Dat komt overeen met "en er is niemand, die het ter harte neemt". Men zou het onder elkaar moeten schrijven om het goed te kunnen zien. Dit is een "synoniem parallelisme". De rechtvaardige komt om. Het is eerst enkelvoud, daarna is het meervoud: ze komen om, ze verdwijnen, worden weggeraapt. Het is eerst enkelvoud, omdat het gaat over de Gemeente of over Christus. Maar aangezien alles wat in het Oude Testament over Christus gesproken wordt eveneens van toepassing is op heel de Gemeente, kan het dus ook in het meervoud gezegd worden, ter aanduiding van alle gemeenteleden: "de weldadige lieden".

"Wegrapen" is een prachtig synoniem voor wat wij "de opname van de Gemeente" noemen. In het Engels "the rapture". Daarin herken je

Zijlijn 14

In de natuur wordt dit geïllustreerd. Er zijn stoffen die zich vanzelf omzetten van een zichtbare en tastbare vorm, naar wat wij noemen "gas", maar dat betekent dat we het niet meer zien en ook niet meer kunnen tasten en soms zelfs ook niet meer kunnen ruiken. Het overgaan van de ene toestand (aggregatie) naar de andere. Een blokje ijs dat je verwarmt, wordt langzaam water en daarna verdwijnt het vanzelf. Het verdampt. Het is nog steeds hetzelfde water, maar in een andere "verschijningsvorm". Van aards wordt het hemels. Dat is één voorbeeld. Een ander voorbeeld, er zijn er veel meer, [o.a. het ei](#), is dat van de rups en de vlinder. De rups is eerst aards en zit vast aan de grond of waar het maar op zit. Daarna spint het zich in en ziet het eruit of hij overleden is; het is een mummie geworden. Na verloop van tijd gaat die cocon open en dan komt er een vlinder uit. Die heeft dan echter een heel andere aard dan een rups. Hij lijkt er in de verste verte niet op. Hij ziet er heel anders uit. Is het hetzelfde beestje? Ik denk het wel, met dezelfde identiteit. Er zijn nog een paar oorspronkelijke kenmerken over, maar niet veel. Aan de soort rups weet je wat voor soort vlinder eruit komt en andersom. Daarna vliegt de vlinder in de ruime hemel.

Zijlijn 15

In de oudtestamentische tijd kwam het voor. In onze tijd is het helemaal niet de bedoeling dat het zou gebeuren, al denk ik dat de duivel af en toe verschijnt. Daar komt het verhaal vandaan, dat mensen engelen zijn. Maar niet van Godswege uitgezonden als "gedienstige geesten". Die zijn er wel, ze doen heus wel hun werk, (Hebreeën 1 : 14) maar die manifesteren zich niet.

Als een engel de Koran dicteert, denk ik dat het waar is. Als Jozef Smit beweert dat een engel hem de plaats gewezen heeft waar hij die gouden platen kon vinden, dan denk ik dat dit zo is. Maar het was niet een engel des Heeren. Het lijkt mij in strijd met de aard van onze huidige bedeling, dat engelen zo zonder meer verschijnen. God werkt in het verborgene en dus is er geen openbaring van engelen. Zelfs als het wel zou gebeuren, dan valt het toch buiten Bijbelse leringen. En dat betekent, dat mocht er een engel aan mij verschijnen, die me van alles voorzegt, dan zal ik u dat nog niet doorgeven. Daar heeft u niks aan en ik ook niet. Ik moet niet weten wat een engel mij vertelt, ik moet weten wat er in de Bijbel staat.

toch het "rapen". The rapture, in het Engels. "Die Entrückung", in het Duits en "wegrapping" in het Zuid-Afrikaans.

"Ter harte nemen" betekent in de praktijk "geloven". (Deuteronomium 30 : 1; Romeinen 10 : 10) Men neemt het niet ter harte, men leert er geen les uit, men komt niet tot geloof. Kortom, er geeft niemand aandacht aan, het gebeurt zonder dat er iemand op let. Althans, men verbindt er geen consequenties aan.

Dat "*de rechtvaardige weggeraapt wordt voor het kwaad*" is een prachtige uitdrukking, waarin o.a. tot uitdrukking komt dat de Gemeente wordt weggenomen vóór "de grote verdrukking". Vóór dat "kwaad" namelijk. Dat dit zo is, blijkt ook uit de volgende verzen.

Jesaja 57 : 2

2 Hij zal ingaan *in* den vrede; zij zullen rusten op hun slaapsteden, een ieder, die *in* zijn oprechtheid gewandeld heeft.

"Hij", enkelvoud, is "*de rechtvaardige*" en "zij", meervoud, "*zullen rusten op hun slaapsteden*".

Jesaja 57 : 3

3 Doch nadert gijlieden hier toe, gij kinderen der guichelares! gij overspelig zaad, en gij, die hoererij bedrijft!

Dit vers gaat over Israël, het overspelige volk. Hier wordt de grote verdrukking over Israël aangekondigd, maar daaraan vooraf is de opname van de Gemeente. Uit vers 1 blijkt dat men het wel ziet, men neemt het waar, men constateert dat het gebeurt, dan wel gebeurd is, maar het draagt niet bij aan de bekering van wie dan ook. In het algemeen dan. Het is een zegswijze waarmee "nauwelijks iemand" wordt bedoeld. Als het verhoudingsgewijs maar weinig is, dan kunnen we zeggen niemand of niets. De mogelijkheid is niet uitgesloten dat er iemand door de opname van de Gemeente alsnog tot geloof komt, in tweede instantie dus. Maar de algemene regel is dat het niet gebeurt. Het is dus zeker niet zo dat men het niet merkt. Dat wordt wel eens geleerd, maar ik vind het tamelijk naïef. Verhoudingsgewijs op heel de wereldbevolking, zijn het er misschien niet zoveel die worden "weggerukt", maar dat wordt heus wel opgemerkt.

De Bijbel leert dat de gelovige bij leven al gezet is in de hemel. Als eersteling onder het Nieuwe Verbond. Daarna leert de Bijbel ons niet dat verheerlijking plaatsvindt op het moment dat de gelovige overlijdt,

maar dat de verheerlijking later pas de voltooiing vindt. Namelijk "op de dag van Christus", "de opname van de Gemeente", "onze openbaring voor Zijn rechterstoel". Al die theorieën die zich bezighouden met waar de gelovigen na hun overlijden en voor de opname van de Gemeente zijn, kunnen alleen maar ontstaan doordat je nergens in de Bijbel kunt lezen dat een gelovige bij overlijden naar de hemel gaat. En als dat er dan niet in staat, dan is men kennelijk vrij om zelf iets te bedenken. De Bijbel leert echter dat een gelovige die overlijdt, wordt ontdaan van het aardse.

Zijn degenen die nu al overleden zijn zonder lichaam in de hemel? Dat kan dus niet. Ze zijn in de hemel, ze hebben ook een lichaam. Dat is heerlijker dan het aardse en dan heet het "heerlijk". Maar ik denk niet dat ze al "bekleed", dan wel "overkleed" zijn. Dat komt pas later. Een voorbeeld vind je in de opstanding van de Here Jezus, waarbij Hij verscheen in een lichaam dat bovenmenselijke, bovennatuurlijke kwaliteiten had. Maar een verheerlijkt Lichaam, in de zin dat de heerlijkheid duidelijk afstraalde, was het op dat moment niet. (Johannes 20 : 17) Daar is een onderscheid tussen. Later die dag, toen Hij "*opgevaren tot Mijn Vader*" was, en verheerlijkt, (Johannes 7 : 39) was dat anders.

Als wij allemaal ons loon hebben ontvangen, dan zijn we nog allemaal verschillend in heerlijkheid. De hemelse lichamen verschillen onderling in heerlijkheid. Het voorbeeld is de sterren. De ene ster heeft een grotere of kleinere magnitude, lichtsterkte namelijk, dan de andere. En dat blijft dus altijd zo. In de hemel zijn we dus niet allemaal gelijk. Wij zijn leden van het Lichaam van Christus, we hebben daarin elk een verschillende functie. Het Lichaam van Christus is eeuwig, dus die functie blijft ook zo. Of het exact dezelfde is, weet ik niet. Maar, ik denk het wel, maar op een ander niveau. Verder weet ik het niet. Wat moet je over hemelse dingen vertellen, waar wij ons geen voorstelling van kunnen maken? Ik meen in mijn Bijbel gelezen te hebben dat ook wij in de toekomst, in ieder geval na de 70-ste week van Daniël, op aarde zullen verschijnen in min of meer aardse lichamen. **Zie zijlijn 15**

De Gemeente neemt een hemelse positie in, maar zal niettemin betrokken zijn in de openbaring van het Koninkrijk van Christus. De Gemeente wordt beschouwd als een volksvertegenwoordiging (*Grieks: "Ecclesia"*), als een vertegenwoordiging van de mensheid in de zaken die bij God te doen zijn. Andersom hebben de priesters net zo goed een taak van Godswege naar de mens toe. Ik geloof daarom dat wij als Gemeente in de toekomst hier op aarde een functie hebben, althans

met betrekking tot degenen die op de aarde wonen. We hebben in eerste plaats verantwoordelijkheid naar Israël toe en de priesterlijke functie is het onderwijzen in Goddelijke Waarheid.

Wij zouden de engelen gelijk zijn.

Lukas 20 : 33

33 Want zij kunnen niet meer sterven, want zij zijn den engelen gelijk; en zij zijn kinderen Gods, dewijl zij kinderen der opstanding zijn.

Engelen zijn gediensstige geesten die uitgezonden worden.

Hebreeën 1 : 14

14 Zijn zij niet allen gediensstige geesten, die tot dienst uitgezonden worden, om dergenen wil, die de zaligheid beërven zullen?

Ik vind nog meer voorbeelden in de Bijbel, maar daar ga ik nu niet op in. Alles wat in de hemel is, drukt zich altijd uit naar de aarde. Daar gaat het om.

5. 1 Thessalonicenzen 5

1 Thessalonicenzen 5 : 1-28

- 1 Maar van de tijden en de gelegenheden, broeders! hebt gij niet van node, dat men u schrijve.
- 2 Want gij weet zelve zeer wel, dat de dag des Heeren also zal komen, gelijk een dief in den nacht.
- 3 Want wanneer zij zullen zeggen: Het is vrede, en zonder gevaar; dan zal een haastig verderf hun overkomen, gelijk de barensood een bevruchte *vrouw*; en zij zullen het geenszins ontvlieden;
- 4 Maar gij, broeders, gij zijt niet in duisternis, dat u die dag als een dief zou bevangen.
- 5 Gij zijt allen kinderen des lichts, en kinderen des daags; wij zijn niet des nachts, noch der duisternis.
- 6 Zo laat ons dan niet slapen, gelijk als de anderen, maar laat ons waken, en nuchteren zijn.
- 7 Want die slapen, slapen des nachts, en die dronken zijn, zijn des nachts dronken;
- 8 Maar wij, die des daags zijn, laat ons nuchteren zijn, aangedaan hebbende het borstwapen des geloofs en der liefde, en tot een helm, de hoop der zaligheid.
- 9 Want God heeft ons niet gesteld tot toorn, maar tot verkrijging der zaligheid, door onzen Heere Jezus Christus;
- 10 Die voor ons gestorven is, opdat wij, hetzij dat wij waken, hetzij dat wij slapen, te zamen met Hem leven zouden.
- 11 Daarom vermaant elkander, en sticht de een den anderen, gelijk gij ook doet.
- 12 En wij bidden u, broeders, erkent degenen, die onder u arbeiden, en uw voorstanders zijn in den Heere, en u vermanen;
- 13 En acht hen zeer veel in liefde, om huns werks wil. Zijt vreedzaam onder elkander.
- 14 En wij bidden u, broeders, vermaant de ongeregelden, vertroost de kleinmoedigen, ondersteunt de zwakken, zijt lankmoedig jegens allen.
- 15 Ziet, dat niemand kwaad voor kwaad iemand vergelde; maar jaagt allen tijd het goede na, zo jegens elkander als jegens allen.
- 16 Verblijdt u te allen tijd.
- 17 Bidt zonder ophouden.
- 18 Dankt *God* in alles; want dit is de wil van God in Christus Jezus over u.

- 19 Blust den Geest niet uit.
- 20 Veracht de profetieën niet.
- 21 Beproeft alle dingen; behoudt het goede.
- 22 Onthoudt u van allen schijn des kwaads.
- 23 En de God des vredes Zelf heilige u geheel en al; en uw geheel oprechte geest, en ziel, en lichaam worde onberispelijk bewaard in de toekomst van onzen Heere Jezus Christus.
- 24 Hij, Die u roept, is getrouw, Die het ook doen zal.
- 25 Broeders, bidt voor ons.
- 26 Groet al de broeders met een heiligen kus.
- 27 Ik bezweer ulieden bij den Heere, dat deze zendbrief al den heiligen broederen gelezen worde.
- 28 De genade van onzen Heere Jezus Christus zij met ulieden. Amen.

De woorden *"Maar van de tijden en de gelegenheden, broeders! hebt gij niet van node, dat men u schrijve"*, zijn nogal strijdig met algemene traditionele opvattingen omtrent dit onderwerp. Als wij vragen naar "tijden en gelegenheden" krijgen wij meestal als antwoord dat niemand dat weet. De Vader niet, de Zoon niet, de engelen in de hemel niet; "het komt onverwachts als een dief in de nacht"; de Heer Zelf stelt het misschien ook nog uit. Eventueel heeft men dan ook nog Handelingen 1 : 7: *"Het komt u niet toe, te weten de tijden of gelegenheden, die de Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft"*.

In de eerste plaats moet ik daarvan zeggen dat het uitspraken zijn die niet rechtstreeks verband houden met de opname van de Gemeente, maar wel met een exact tijdstip. Ze houden niet verband met de gebeurtenissen als zodanig en ook niet met de volgorde waarin die zich zullen afspelen. Hier gaat het echter om de volgorde der gebeurtenissen. Ik heb altijd beweerd dat het ons helemaal niet uitmaakt wanneer het nou precies zou zijn. Dat is gewoon zo, omdat wij over ons eigen leven in het vlees ook niet zeker zijn. Dat kan vandaag nog afgelopen zijn. Dus je leven lang gaan zitten wachten of je misschien een bepaald jaartal haalt, totdat de opname van de Gemeente plaatsvindt, heeft niet zo geweldig veel zin.

[Zelf heb ik ooit een jaartal berekend](#). Als ik het niet gedaan had, had een ander het gedaan en ik wilde dat liever zelf doen, want je krijgt in de Bijbel van die aardige gegevens aangereikt over hoe lang een bepaalde tijd zal duren en dat reken je dan uit. Maar, tot mijn vermaak in elk geval, blijkt dat op onze kalender niet te passen. Dat vind ik dus wel leuk. Dan blijkt dat je het hele verhaal keurig kunt uitrekenen, maar

het nog niet weet. Of wij inderdaad nu in het jaar 2001 leven, sinds de geboorte van de Here Jezus, waag ik grotelijks te betwijfelen. Dat verduistert echter helemaal niet wat de Bijbel zegt over de gebeurtenissen die zullen plaatsvinden en de volgorde waarin dat zal zijn.

Deze "tijden en gelegenheden" worden geacht bekend te zijn. Het heet in de Bijbel "tijden en gelegenheden", maar men zou het lezen als "tijden namelijk gelegenheden". De nadruk ligt niet op de tijd als zodanig. Dat is maar zelden zo in de Bijbel. Het gaat om "de gelegenheden". De omstandigheden in een bepaalde tijd of op een bepaald tijdstip. Want een vaste kalender kom je in heel de Bijbel niet tegen. Er worden weliswaar perioden gemeten, van die gelegenheid tot die gelegenheid, maar dan is het nog niet een tijdsaanduiding, zoals wij die tegenwoordig kennen. Waar het om gaat is de omstandigheden waarin wij verkeren. Dat zijn dan de gelegenheden waarvan we eventueel deel uitmaken of die zich aan ons voordoen. Dat is van belang en daar gaat het ook om hier. ([Studie "Tijden en gelegenheden"](#))

"Maar van de tijden en de gelegenheden, broeders! hebt gij niet van node, dat men u schrijve", betekent niet dat men het niet weten mag. Het betekent dat men die dingen blijkbaar al weet. Niettemin schrijft de Apostel die dingen toch op. De uitdrukkingen hangen natuurlijk rechtstreeks samen met die van 4 : 13: *"Ik wil niet dat gij onwetende zijt ..."*. Daar betekent evenmin dat ze het niet wisten. Het is gewoon om de zaak zeker te stellen. Om de zaken zwart op wit mee te geven. Dat is heel gebruikelijk. Paulus had Titus op Kreta achtergelaten om ouderlingen te stellen en hij schrijft hem een brief, waarin hij schrijft: *"Om die oorzaak heb ik u te Kreta gelaten"*. Alsof Titus dat niet wist. Paulus wilde het zwart op wit hebben. Als iemand aan Titus zou vragen: wat doe je hier? dan kon hij een brief laten zien en zeggen: kijk, Paulus heeft mij hier achtergelaten. Ik heb het zwart op wit.

"Gij hebt niet van node dat men u schrijve", betekent dat de gelovigen in Thessalonica onderwezen waren in zaken met betrekking tot de wederkomst van Christus. Zij waren niet zo onnozel, zoals sommigen ons willen wijsmaken. Zij wisten ervan, omdat het wel degelijk van belang is dat wij deze dingen weten. Dat wat wij weten is in hoge mate bepalend, bijna honderd procent, voor hoe wij in het leven staan. Hoe wij tegen de dingen aankijken en dus bepalend voor de beslissingen die wij in het leven nemen. Het allergrootste belang is dat we weten hoe die toekomst eruit ziet. Wat wij te verwachten hebben. De verschijning van Christus in heerlijkheid, en daarmee gepaard gaande de opname van de Gemeente en de openbaring van onze heerlijkheid.

2 Timótheüs 4 : 6

- 6 Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in dien dag geven zal; en niet alleen mij, maar ook allen, die Zijn verschijning liefgehad hebben.

Weten dat wij loon ontvangen na werken, dat wij een kroon ontvangen voor onze dienst aan de Heer, is bepalend voor onze dienst. Wij zouden die dingen weten. We zijn onderweg naar een zekere toekomst en dat geeft ons in de praktijk de kracht in het leven die wij nodig hebben. Dat geeft ons blijdschap en vrede in het dagelijks leven.

Wat ik gezegd heb naar aanleiding van hoofdstuk 4, geldt hier nog steeds. Het gaat niet primair over de opname van de Gemeente. Het gaat primair over die grote belangrijke gebeurtenis, die in het Oude Testament werd aangekondigd, namelijk de komst van de Messias en wat daarop volgt.

1 Thessalonicenzen 5 : 2

- 2 Want gij weet zelve zeer wel, dat de dag des Heeren alzo zal komen, gelijk een dief in den nacht.

Het gaat om het aanbreken van "De dag des Heeren" en dat betekent dat het een verwijzing is naar een stuk of dertig Schriftplaatsen in het Oude Testament. Het is een niet zomaar een term en ook niet met een vage inhoud, hoewel het dikwijls toch zo voorgesteld wordt. Dat komt omdat men de term niet werkelijk kent. Men is zo gewend aan het idee dat "de dag des Heeren" de eerste dag van de week is. Wie dat verzonnen heeft weet ik niet, maar het is volkomen onbijbels. In die betekenis komt de term in heel de Bijbel niet voor. De term komt in het Nieuwe Testament 5 x voor. In het Oude Testament is dat vele malen meer. De laatste keer in:

Malachi 4 : 5

- 5 Ziet, Ik zende ulieden den profeet Elia, eer dat die grote en die vreselijke dag des HEEREN komen zal.

Als je alle teksten leest, is het duidelijk dat het een uitdrukking is ter aanduiding van de periode waarin de Here Zelf Zijn oordeel over de volkeren zal brengen. Het Woord "dag" duidt niet alleen een bepaalde tijdsperiode aan, maar in het bijzonder op "oordeel". De "dag zal het verklaren", want "de dag" is per definitie de periode waarin het licht is en het oordeel brengt de dingen aan het licht. **Zie zijlijn 16**

2 Korinthe 6 : 2

- 2 Want Hij zegt: In den aangenamen tijd heb Ik U verhoord, en in den dag der zaligheid heb Ik U geholpen. Ziet, nu is het de welaangename tijd, ziet, nu is het de dag der zaligheid!

Wij leven daarentegen in "de dag der zaligheid" en in Efeze 4 : 30 spreekt Paulus over "de dag der verlossing". "De Dag des Heeren" gaat dus over oordeel van Godswege. Er bestaat wel wat misverstand over deze "dag", ook in dispensationalistische kring. Sommigen zeggen: dat is de grote verdrukking, maar dat is niet helemaal correct, omdat het niet nauwkeurig genoeg is. Het is grote verdrukking, maar merkwaardig genoeg is het niet de aanduiding van dé grote verdrukking van 3,5 jaar die over Israël zou komen. Het is grote verdrukking in het bijzonder in de tijd die daarop volgt. De tijd van verdrukking over de volkeren in het algemeen. [\(Zie ook de studie "Zefanja"](#), het Bijbelboek waarin "de Dag des HEEREN" het meeste voorkomt)

1 Thessalonicenzen 5 : 3

- 3 Want wanneer zij zullen zeggen: Het is vrede, en zonder gevaar; dan zal een haastig verderf hun overkomen, gelijk de brensnoed een bevruchte vrouw; en zij zullen het geenszins ontvlieden;

Wat hier "geenszins ontvlieden" en "haastig" heet, is in Zefanja "gewisselijk, een haastige". 1 Thessalonicenzen 5 : 3 is dus een verwijzing naar Zefanja en meer speciaal naar 1 : 18.

Zefanja 1 : 18

- 18 Noch hun silver, noch hun goud zal hen kunnen redden ten dage der verbolgenheid des HEEREN; maar door het vuur Zijns ijvers zal dit ganse land verteerd worden; want Hij zal een voleinding maken, gewisselijk, een haastige, met al de inwoners dezes lands.

De Dag des Heeren breekt officieel aan als "de zon en de maan zwart geworden zijn en de sterren hun glans hebben ingetrokken".

Joël 2 : 14, 15

- 14 Menigten, menigten in het dal des dorswagens; want de dag des HEEREN is nabij, in het dal des dorswagens.
15 De zon en maan zijn zwart geworden, en de sterren hebben haar glans ingetrokken.

Zijlijn 16

A1 Korinthe 4 : 3 "Doch mij is voor het minste, dat ik van ulieden geoordeeld worde, of van een menselijk oordeel; ja, ik oordeel ook mijzelven niet." De vertalers konden moeilijk anders dan vertalen met "oordeel", maar dat woord is echt het woord voor "dag". In de King James-vertaling is het gewoon vertaald met dag. De Engelsen kennen de uitdrukking "the day of man", de "dag des mensen", maar wij in het Nederlands kennen die term niet. Luther moest geoordeeld worden. Hij verscheen voor de Hoge Raad, noemen wij het, maar zij noemen het de "Rijksdag".

Bij de term "dag van Christus" gaat het over een oordeel van de Heer over de Gemeente. Dat is onze "openbaring voor de rechterstoel van Christus". (Romeinen 14 : 10)

Zijlijn 17

De aangekondigde grote verdrukking over alle volken komt in de eerste plaats over het Joodse volk en wel vanaf het midden van de 70-ste week van Daniël tot het eind daarvan. Die verdrukking over het Joodse volk, maakt echter strikt genomen geen deel uit van wat de Bijbel noemt de Dag des Heeren. Het gaat er aan vooraf.

Als u onder elkaar wilt discussiëren over of wij kunnen afspreken dat we de term "Dag des Heeren" ook zullen gebruiken voor "de grote verdrukking" in de tweede helft van de 70-ste week van Daniël, dan moet u dat maar doen, maar ik geloof niet dat dit verantwoord is. Dan doen we het slordig. Eerst is er "de verdrukking van die dagen", en dan het synchronisatie-teken: "zon, maan en sterren zullen verduisterd worden", en daarna begint "de Dag des Heeren". De eerste 3,5 jaar is het "vrede, en zonder gevaar". De tweede 3,5 jaar is "grote verdrukking". Daarmee houdt "de verdrukking" niet op; die duurt veel langer voor de overige volkeren. In de praktijk neemt het nog 33 jaar, tot aan "de duizend jaar".

In Joël 2 : 1, 2 stond al: "... want de dag des HEEREN komt, want hij is nabij. Een dag van duisternis en donkerheid, een dag van wolken en dikke duisterheid, ..." En verderop in dat hoofdstuk staat:

Joël 2 : 31

31 De zon zal veranderd worden in duisternis, en de maan in bloed, eer dat die grote en vreselijke dag des HEEREN komt.

Hoe die verduistering tot stand komt, is duidelijk genoeg, want het werd in de voorgaande vers in dit hoofdstuk beschreven. Het hele land staat in brand en dan zie je van de hemel niks meer. Bovendien zou er nog een aardbeving plaatsvinden, in elk geval in Jeruzalem en gewoonlijk zie je dan ook van de hemel niks meer vanwege de enorme stofontwikkeling die daarbij gepaard gaat. De zon en maan en sterren zullen verduisterd worden en dat markeert het begin van "de Dag des Heeren". Als bij het aanbreken van die "dag" de Heer, met ons als Gemeente, zal verschijnen uit de wolken, dan zijn dat d wolken waarin we Hem eerder tegemoet gegaan zijn. (1 Thessalonicenzen 4 : 17) Het is de gebeurtenis die leidt tot de verwoesting van Jeruzalem aan het eind van de 70-ste week van Daniël. De 3,5 jaar van "haastig verderf" vindt dan zijn climax en dat is het moment waarop de Messias zal verschijnen volgens de bekende profetie van de zeventig weken uit Daniël 9 : 34: "Zeventig weken zijn bestemd over uw volk, en over uw heilige stad ...", die door de Here Jezus aangehaald wordt in Mattheüs 24.

Mattheüs 24 : 29

29 En **terstond** na de verdrukking dier dagen, zal de zon verduisterd worden, en de maan zal haar schijnsel niet geven, en de sterren zullen van den hemel vallen, en de krachten der hemelen zullen bewogen worden.

"Terstond" na de verdrukking van 1260 dagen (3,5 jaar) voor de Joodse staat, zullen de zon, maan en sterren verduisterd worden. Als je het strikt neemt, niet dat dit altijd even belangrijk is, begint de Dag des Heeren metéén na de 70-ste week van Daniël. Als in de Bijbel staat "de dag des Heeren is nabij", gaat daar het oordeel over Israël aan vooraf. Vóórdat het oordeel komt over de volkeren der aarde, komt het als eerste over het volk dat eerstgeboorterecht zou hebben, en dat is Israël. Als daarna de Dag des Heeren beschreven wordt, is het de beschrijving van ná de 70-ste week van Daniël. **Zie zijlijn 17** Tegelijkertijd begint het Koninkrijk van Christus. Als de Heer oordeel brengt over de volkeren, openbaart Hij Zich als de Koning, en is dus het Koninkrijk begonnen. En dat begint niet vóór het einde van de 70-ste week.

Het gaat er om dat "die dag" onverwachts zal komen. Precies zoals het Oude Testament dat ook zegt. Het aanbreken van de Dag des Heeren is in de praktijk dus het nederdalen van de Heer, zoals beschreven in Hoofdstuk 4 : 16.

Vers 2 en 3 van hoofdstuk 5 vertellen dat die dag "gelijk een dief in de nacht" komt en dus "haastig" of "plotseling", want dat betekent het. Dat gaat helemaal niet over ons, want er staat: "Want wanneer zij zullen zeggen ...". Wij zeggen dat helemaal niet, want wij zijn namelijk al vóór die Dag des Heeren, Hem tegemoet gegaan. "Wanneer zij zullen zeggen, het is vrede en zonder gevaar ..." is hét kenmerk van de eerste helft van de 70-ste week van Daniël. Die 3,5 jaar begint ná de opname van de Gemeente met het sluiten van een verbond met de tegenpartij. [Als je mij vraagt met de Palestijnen](#). Het gaat om Jeruzalem in elk geval, volgens:

Daniël 9 : 27

27 En hij zal velen het verbond versterken één week; en in de helft der week zal hij het slachtoffer en het spijsoffer doen ophouden, en over den gruwelijken vleugel zal een verwoester zijn, ook tot de voleinding toe, die vastelijk besloten zijnde, zal uitgestort worden over den verwoeste.

Op een verbond m.b.t. Jeruzalem zit iedereen in onze dagen te wachten. Maar vóór die tijd zijn wij weg. Door de opname van de Gemeente komen de verhoudingen in de wereld toch anders te liggen, vanwege de openbaring van de antichrist. (2 Thessalonicenzen) Dat zal de aanleiding en de achtergrond zijn voor een spoedige vredesovereenkomst in het Midden-Oosten. Na die periode van "vrede en zonder gevaar" volgt nog een periode van 3,5 jaar, waarover wordt gezegd: "dan zal een haastig verderf hun overkomen ..." Dat is hét kenmerk van de tweede helft van de 70-ste week. Dan rekent helemaal niemand meer op zo'n verderf, want men had toch een verbond gesloten? Het verderf komt wel degelijk en niet, zoals men dikwijls denkt, omdat het verbond verbroken wordt. Andere mogendheden, andere landen, zullen zich bezig gaan houden met de gang van zaken in het Midden-Oosten. Met name de Oost-Europese landen, Rusland dus, Gog, Magog, Mesech, Tubal. Die legers zullen Kanaän en Judea veroveren, zoals beschreven wordt in o.a. Joël 2 en Zacharia 14, in de tijd dat de Dag des Heeren nabij is. Daarom komt eerst die verwoesting van het land. "Haastig verderf", een plotseling verderf, "gelijk de barensnood een bevruchte vrouw" zomaar ineens overvalt. "Zij zullen het geenszins ontvlieden", want het is "vastelijk besloten".

1 Thessalonicenzen 5 : 3 is een simpele verwijzing naar de hele 70-ste week van Daniël. In Mattheüs 24 verwijst de Here Jezus Zelf eveneens naar die periode en naar de profetieën van Daniël.

Mattheüs 24 : 15, 21, 29, 30

15 Wanneer gij dan zult zien den gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door Daniël, den profeet, staande in de heilige plaats; (die *het* leest, die merke daarop!)

21 Want alsdan zal grote verdrukking wezen, hoedanige niet is geweest van het begin der wereld tot nu toe, en ook niet zijn zal.

29 En terstond na de verdrukking dier dagen, zal de zon verduisterd worden, en de maan zal haar schijnsel niet geven, en de sterren zullen van den hemel vallen, en de krachten der hemelen zullen bewogen worden.

30 En alsdan zal in den hemel verschijnen het teken van den Zoon des mensen; en dan zullen al de geslachten der aarde wenen, en zullen den Zoon des mensen zien, komende op de wolken des hemels, met grote kracht en heerlijkheid.

De verzen 15 en 21 verwijzen naar Daniël 12 en vers 29 naar Joël 2. Vers 30 verwijst naar Zacharia 12 en 13.

1 Thessalonicenzen 5 : 4, 5

4 Maar **gij**, broeders, gij zijt niet in duisternis, dat u die dag als een dief zou bevangen.

5 **Gij** zijt allen kinderen (= *zonen*) des lichts, en kinderen (= *zonen*) des daags; wij zijn niet des nachts, noch der duisternis.

Duisternis neemt de mensen gevangen en maakt de wereld kleiner. Het plaatst de mens in een geestelijke gevangenis. Daartegenover staat dat wij, als "*zonen (erfgenamen) des lichts*", niet in die duisternis verkeren. Let op de grote nadruk waarmee het hier staat, wij worden geacht deze dingen te weten. Wij weten wat de Heer in het verleden voor ons gedaan heeft en wat Hij nu voor ons doet. Wij weten ook wat onze toekomst is en weten ook waar het met deze wereld naartoe gaat. God heeft dat geopenbaard door Zijn Geest. (1 Korinthe 2 : 10) Dat is niet onze verdienste. Het is wel onze verantwoordelijkheid om ons daarvan op de hoogte te stellen, zodat we in de praktijk ook leven als "*kinderen des lichts*". (Efeze 5 : 8)

1 Thessalonicenzen 5 : 6, 7

6 Zo laat ons dan niet slapen, gelijk als de anderen, maar laat ons waken, en nuchteren zijn.

7 Want die slapen, slapen des nachts, en die dronken zijn, zijn des nachts dronken;

"*In duisternis*" komt min of meer overheen met "*slapen*". Dat is een staat van niet zien; niet weten wat de realiteit is. "*Des nachts*", "*slapen*" en "*dronken zijn*" komt met elkaar overheen. Als men slaapt, weet men van niets en heeft men geen hoop. Iemand die dronken is, heeft een smal gezichtsveld; die ziet bijna niks en wat hij wel ziet, daarvan realiseert hij zich niet wat het is, en als hij al reageert op de dingen die hij ziet, reageert hij te laat. Volgens Petrus zijn gelovigen juist niet dronken, omdat zij acht slaan op wat geprofeteerd is.

Handelingen 2 : 15, 16

15 Want deze zijn niet dronken, gelijk gij vermoedt; want het is *eerst* de derde ure van den dag.

16 Maar dit is het, wat gesproken is door den profeet Joël:

Tegenover het slapen in de nacht en het dronken zijn van "*de anderen*", wordt in vers 6 gezegd over ons, "*de zonen des lichts*" uit vers 5, dat we wakker en nuchter zouden zijn. Gevolgd door vers 8.

1 Thessalonicenzen 5 : 8

8 Maar wij, die des daags zijn, laat ons nuchteren zijn, aangedaan hebbende het borstwapen des geloofs en der liefde, en tot een helm, de hoop der zaligheid.

Dit is ook een verwijzing naar het Oude Testament naar Jesaja 59, waar deze termen (specifiek in vers 17) van toepassing gebracht worden op de Here Jezus Zelf. In Efeze 6 wordt deze wapenrusting veel uitgebreider vermeld, waarbij in vers 13 gezegd wordt: "*Daarom neemt aan de gehele wapenrusting Gods ...*" Wij zijn "*des daags*" en zouden ook daadwerkelijk in dat licht van het Woord Gods wandelen.

Romeinen 13 : 11, 12

11 En dit *zeg ik te meer*, dewijl wij de gelegenheid des tijds weten, dat het de ure is, dat wij nu uit den slaap opwaken; want de zaligheid is ons nu nader, dan toen wij *eerst* geloofd hebben.

12 De nacht is voorbijgegaan, en de dag is nabij gekomen. Laat ons dan afleggen de werken der duisternis, en aandoen de wapenen des lichts.

Zijlijn 18

Men leert zo hier en daar dat wij als Gemeente door de grote verdrukking moeten om gelouterd te worden. Dat zou dan jammer zijn voor de gelovigen die ons voorgegaan zijn, die ontslagen zijn, want die missen dan de mogelijkheid om gelouterd te worden in de grote verdrukking. Zo kom je in allerlei vreemde en volstrekt onbijbelse, onlogische redeneringen terecht.

1 Thessalonicenzen 5 : 9

9 Want God heeft ons niet gesteld tot toorn, maar tot verkrijging der zaligheid, door onzen Heere Jezus Christus;

De gedachte in vers 8 is niet dat wij de beschreven dingen moeten doen om aan de "toorn" te ontkomen. Dat staat er helemaal niet. Misschien is het wel een calvinistische gedachte, zo van, wij moeten toch dit en moeten toch dat, want anders komen wij in het oordeel of in de toorn, of zelfs in de grote verdrukking, dat wordt geleerd door sommigen. Als je niet goed je best doet, ga je met de opname van de Gemeente niet mee. Die leer heeft men nodig om de gelovigen van de eigen plaatselijke gemeente tot de orde te roepen. Het idee is dat wij ons best moeten doen om iets te bereiken. De Bijbel zegt het precies andersom. Maar dan ook echt andersom, namelijk: wij zijn heilig en daarom zouden wij heilig wandelen. Niet om het te worden, maar omdat we het zijn. Het begint met wat wij zijn, heilig namelijk, en daarna wordt we gewezen op de consequenties. Op het logische vervolg. Niet zozeer om een gesteld doel te bereiken, maar meer als het logische gevolg van, als de uitwerking van wat bereikt is. En dat niet door ons, maar het is wat de Heer bereikt heeft.

Efeze 4 : 1

1 Zo bid ik u dan, ik, de evangene in den Heere, dat gij wandelt waardiglijk der roeping, met welke gij geroepen zijt;

We zouden als kinderen Gods leven. Niet om het te worden uiteraard, maar omdat we het zijn en: "God heeft ons niet gesteld tot toorn, maar tot verkrijging der zaligheid". Daarom zouden wij ons ook op die zaligheid richten, en zelfs die zaligheid "uitwerken".

Filippenzen 2 : 12, 13

12 Alzo dan, mijn geliefden, gelijk gij te allen tijd gehoorzaam geweest zijt, niet als in mijn tegenwoordigheid alleen, maar veelmeer nu in mijn afwezen, werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven;

13 Want het is God, Die in u werkt beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen.

Die Filippenzen zijn uiteraard al zalig, want ze zijn wedergeboren kinderen Gods. Maar het gaat hier om de uitwerking daarvan, waarbij de gedachte is dat de Heer Zelf, dat "uitwerken van wat wij geworden zijn", door ons zou bewerken. Het gaat er niet eens om dat wij dat zelf zouden doen.

De uitdrukking "God heeft ons niet gesteld tot" is zeer sterk. Voor zover er "gesteld wordt tot", is dat al lang gebeurd. Die dingen staan al vast. God heeft ons gesteld "tot verkrijging der zaligheid". Het gaat hier om het uitdrukkelijke verschil tussen dat ongelovige volk van Israël, dat wil zeggen het Joodse volk, tegenover dat gelovige volk dat we kennen als de Gemeente, waarvan wij lid zijn. In dat verband wordt gezegd: "God heeft ons niet gesteld tot toorn, maar tot verkrijging der zaligheid". Dat kan ook moeilijk anders, want wij leren overal elders in de Bijbel dat de straf op de zonde en ongehoorzaamheid, weg is gedaan. En dat we daaraan deel hebben gekregen door geloof. Er komt niet nog eens een keer toorn achteraan, laat staan de grote verdrukking of zoiets. **Zie zijlijn 18** Dat zou zeer inconsequent zijn, omdat in dat geval degenen, die rechtvaardig en volmaakt gesteld zijn in Christus, toch nog onder de toorn Gods zouden geplaatst worden.

"God heeft ons niet gesteld tot toorn, maar tot verkrijging der zaligheid". Dat is nu zo en dat geldt ook voor de toekomst. Er zijn er die niet geloven in de opname van de Gemeente voor de grote verdrukking en zij wijzen erop dat hier niet staat "toekomstige toorn", maar gewoon "toorn". Ze zeggen: dat gaat daarom helemaal niet over de grote verdrukking. Maar de grote verdrukking zit daar uiteraard bij ingesloten. De "grote verdrukking" heet "toekomstige toorn". Als het dan ergens wellicht niet over die toekomstige toorn gaat, dan kan het alleen nog maar gaan over de "tegenwoordige toorn", maar ook daar zijn wij van verlost. Daar gaat juist dit Schriftgedeelte over. De tegenwoordige toorn Gods bestaat immers uit dat het licht uit de wereld is weggenomen, dat God zijn aangezicht voor de wereld verbergt, dat hij de mensheid heeft losgelaten. (Romeinen 1, 2 en 5) [\(Zie het eerder besproken Johannes 3\)](#) God zwijgt in onze dagen. In de toekomst zal Hij alsnog spreken, maar dan in Zijn toorn. "In zijn grimmigheid zal Hij hen verschrikken", die samen "beraadslagen" tegen de Here en Zijn Gezalfde.

Wanneer verkrijgen wij zaligheid? Er zijn drie "zaligheden". We zijn zalig naar de geest; wij worden hier zalig naar de ziel (dat is ons praktische leven); en we zullen zalig worden naar het lichaam. Als hier staat dat "God ons gesteld heeft tot verkrijging van zaligheid", gaat het niet alleen over de toekomst, maar net zo goed over het heden. Met die termen komen we langzamerhand weer terug bij het begin van de brief, waar gesproken wordt over heiligmaking, over geestelijke groei, over leven als kinderen Gods in deze wereld. Afgezonderd van de wereld en gewijd aan de dienst aan de Heer. "Want dit is de wil van God ...", zegt vers 3 van hoofdstuk 4. Naarmate wij tot

kennis van Christus en de kracht van zijn opstanding komen, (Filippenzen 3 : 10) naar die mate worden wij zalig en naar die mate leven wij niet onder de toorn. Helaas is het over het algemeen heel treurig gesteld met kennis van de Bijbel en dat betekent dat men in duisternis wandelt en de Here Jezus niet kent, laat staan de kracht van Zijn opstanding. Men kent Zijn Naam en weet dat Hij opgestaan is en gelooft dat ook, maar dat is een ander verhaal dan Hem te kennen. God bewerkstelligt die zaligheid *“door onze Heere Jezus Christus”*. Niet doordat Hij leeft of komen zal, maar doordat Hij Zijn werk aan ons zou doen. Hij zou ons verlichten, in het hart. Dat goede werk is Hij aan ons begonnen en zou Hij voleindigen *“tot op de dag van Christus”*. (Filippenzen 1 : 6)

1 Thessalonicenzen 5 : 10

10 Die voor ons gestorven is, opdat wij, hetzij dat wij waken, hetzij dat wij slapen, te zamen met Hem leven zouden.

Wie de verzen 9 en 10 goed leest, begrijpt dat er twee mogelijkheden zijn: óf wij leven onder de toorn, óf wij leven tezamen met Hem, in de praktijk uiteraard. We zouden *“tezamen met Hem leven”*, of wij nu waken of slapen. Paulus zegt: ook als je slaapt, dan nog leef je samen met Hem. Alleen is het niet de bedoeling dat wij slapen, maar waken. Ik concludeer er ook uit, dat als eenmaal het tijdstip van de opname van de Gemeente daar is, dan gaan heus niet alleen de gelovigen die de opname verwachten mee. De rest gaat ook mee.

1 Thessalonicenzen 5 : 11

11 Daarom vermaant elkander, en sticht de een den anderen, gelijk gij ook doet.

“Stichten” is in de zin van *“elkaar opbouwen”*. Het is de vaste uitdrukking in Korinthe-brieven voor het werk dat de Heer doet en waarin wij betrokken zouden zijn. De stichting, de opbouw, is oud-Nederlands en gaat over de bouw van de Gemeente, dan wel de bouw van het Huis Gods, die Woonstede Gods, die Tempel. Wat hier *“vermaant”* heet, is hetzelfde woord als *“vertroost”* in hoofdstuk 4 : 18. Het is namelijk *“bemoedigen”* en eigenlijk ook gewoon *“stichten”*. Behulpzaam zijn, net zoals de Heer onze Trooster is en ons bemoedigt, ons bekrachtigt, ons terzijde staat, en dus ook vertroost. Onze toekomstverwachting is bepalend voor ons heden. Waar wij weten waarheen wij onderweg zijn, waar wij weten wat onze toekomst is, zal het een uitwerking hebben op ons leven van vandaag. En daar zouden we elkaar naar op wijzen, ter vertroosting.

1 Thessalonicenzen 5 : 12

12 En wij bidden u, broeders, erkent degenen, die onder u arbeiden, en uw voorstanders zijn in den Heere, en u vermanen;

Woorden van deze strekking staan niet alleen hier, maar ook op nogal wat andere plaatsen in de Bijbel. Dit zijn sterke woorden, ze zijn niet altijd zo zwaar, maar hier wel. *“Erkent degen, die onder u arbeiden”* is eigenlijk altijd een probleem. Het is in het algemeen niet bepaald eenvoudig om onderwijs uit de Schrift te geven. Het is vaak een strijd, die botsingen met mensen en hun levenswijze en hun denkwijze meebrengt. Dat is helaas zo. Voor de hand ligt dus, dat als deze broeders *“die onder u arbeiden”*, deze dienende broeders, zoveel tegenstand krijgen en zo weinig erkenning, dit ten koste gaat van de prediking. Wellicht dat het Woord minder gepredikt wordt of zelfs dat er *“water bij de wijn”* gedaan wordt. Als je wat leren wil, moet je luisteren en iemand als leraar als zodanig erkennen. Dit betekent niet dat je meteen zomaar moet aannemen wat er gezegd wordt, maar dat je daarna wel onderzoeken moet *“of deze dingen alzo zijn”*, als een oprechte Bereër. (Handelingen 17 : 10, 11) Men moet dus de spreker, de voorganger of wie het maar is, de nodige goedwillendheid bewijzen.

1 Thessalonicenzen 5 : 13

13 En acht hen zeer veel in liefde, om huns werks wil. Zijt vreedzaam onder elkander.

De Bijbel zegt dus dat God aan de Gemeente leraars gegeven heeft. Deze Schriftgedeelten zetten uiteen dat men die leraars de ruimte zou geven. Men zou ze in ere houden, men zou ze achten om huns werks wil. Dat komt ons allen ten goede. Dat is ons nuttig.

Hebreeën 13 : 7, 17

7 Gedenkt uwer voorgangeren, die u het Woord Gods gesproken hebben; en volgt hun geloof na, aanschouwende de uitkomst *hunner* wandeling.

17 Zijt uw voorgangeren gehoorzaam, en zijt hun onderdanig; want zij waken voor uw zielen, als die rekenschap geven zullen; opdat zij dat doen mogen met vreugde en niet al zuchtende; want dat is u niet nuttig.

Aan het einde van 1 Thessalonicenzen 5 : 13 staat: *“Zijt vreedzaam onder elkaar”*. Men zou in de praktijk eensgezind zijn. Romeinen 12 :

16: "Weest eensgezind onder elkander". De betekenis van "vrede" kennen wij niet meer zo goed, alleen nog als het tegenovergestelde van strijd. Maar "vrede" in de grondtalen van de Bijbel heeft zowel in het Hebreeuws als in het Grieks de betekenis van éénwording en dus van gemeenschap. Je komt dat het duidelijkst tegen in Efeze 2 : 14: "Want Hij is onze vrede, Die deze beiden één gemaakt heeft ...". Om die eenheid gaat het ook in de volgende korte zinnestukjes, die niet direct iets met elkaar te maken hebben, maar die allemaal uitdrukking geven aan dit beginsel: "zijt vreedzaam onder elkaar".

1 Thessalonicenzen 5 : 14

14 En wij bidden u, broeders, vermaant de ongeregelde,
vertrouwt de kleinmoedigen, ondersteunt de zwakken, zijt
lankmoedig jegens allen.

Dit is een ander woord voor "vermanen", dan meestal wordt gebruikt. [Dit woord heeft de betekenis van "waarschuwen"](#). Waarschuwen voor gevaar, kun je ook terechtwijzen noemen. In al deze omstandigheden zouden we inderdaad elkaar ondersteunen.

Galaten 6 : 2

2 Draagt elkanders lasten, en vervult alzo de wet van Christus.

Elkanders lasten zouden wij dragen, heet het hier, conform "de wet van Christus". En dan volgt een "werelds beginsel":

1 Thessalonicenzen 5 : 15

15 Ziet, dat niemand kwaad voor kwaad iemand vergelde; maar
jaagt allen tijd het goede na, zo jegens elkander als jegens
allen.

Men vergeldt kwaad voor kwaad en beschouwt dat als rechtvaardig. Dat is het ongetwijfeld ook, naar aardse, naar wereldse beginselen. Maar dit is niet een beginsel onder het Nieuwe Verbond.

Romeinen 12 : 19

19 Wreekt uzelf niet, beminden, maar geeft den toorn plaats;
want er is geschreven: Mij komt de wraak toe; Ik zal het
vergelden, zegt de Heere.

Voor zover er wraak gedaan zal worden, of "kwaad voor kwaad vergelden", zou de Heer dat doen, maar wij in elk geval niet. Daar komt ook onze positie van nederigheid weer naar voren. Het is niet ons recht

om onszelf te wreken, integendeel, dat zou Degene doen die wij dienen. De Heer zou dat doen. Hij zorgt voor onze belangen; daarvan zijn wij dus gelukkig ontslagen. Dat is een last minder, denk ik altijd.

"Jaagt allen tijd het goede na, zowel jegens elkaar als jegens allen". In de eerste plaats binnen de Gemeente, want dat betekent "jegens elkander". Daarna "jegens allen". Dat slaat dan op degenen die buiten zijn. Dan gaat het ook om degenen die niet tot de Gemeente behoren, om ongelovigen. We zouden altijd het goede najagen en het kwade negeren, was de bedoeling. Dan kan ook vers 16 van toepassing zijn:

1 Thessalonicenzen 5 : 16

16 Verblijdt u te allen tijd.

D.w.z. onder elke omstandigheid, want God is voor ons. En dus wie zou er nog tegen ons zijn? Er kan gewoon niks misgaan. Wat er naar menselijke maatstaven zou misgaan, daarvan leren wij dat God alle dingen zou gebruiken ten goede voor degenen die Hem liefhebben, oftewel dienen. (Romeinen 8 : 28) Of we zouden het beschouwen als een beproeving van ons geloof en dus te meer ons vertrouwen stellen op onze Heer. Dat is het volgende vers.

1 Thessalonicenzen 5 : 17

17 Bidt zonder ophouden.

Ik vind het persoonlijk een belangrijk vers. Want ik zou er moeite mee hebben als er zou staan "bidt dagelijks". Dan moet je dat op gezette tijden doen. Maar hier staat gewoon "bidt zonder ophouden". Waaruit blijkt dat het primair gaat, bij bidden altijd trouwens, om een levenshouding, een levenswijze. Altijd leven in afhankelijkheid van Hem. Bidden heeft twee kanten; het is twee-richting-verkeer. Het kan zijn aanbedding, het kan ook een vragend gebed zijn. Dat heet het "smekingen". Als je hulp vraagt, is het als het goed is tegelijkertijd een erkenning van de macht, de autoriteit, van degene aan wie men vraagt, tot wie men bidt.

In de eerste plaats is het een levenshouding, want het heeft weinig zin om onze eigen weg te bepalen, ons eigen leven in te richten, en dan bij gelegenheid aan de Heer nog eens wat te vragen. Onvermijdelijk kom je dan terecht in een situatie waarin je aan de Heer hulp vraagt voor je eigen plannen, je eigen werk. Vandaar "bidt zonder ophouden". We zouden het leven aanvaarden, zoals Hij het ons geeft en tegelijkertijd dat leven ook gebruiken tot Zijn eer. Dus leven tot eer van Hem.

Dat is aanbidding. Daarom doe ik wel eens wat negatief over bijvoorbeeld praise-bijeenkomsten. Niet dat het echt niet goed is, maar het onderscheidt zich kennelijk van de rest van het leven. Het heeft niet zoveel zin om bij elkaar te komen en tegen de Heer te zeggen dat Hij zo groot is. Dat weet Hij Zelf ook wel. Als we Hem echt als zodanig erkennen, dan laten we dat zien in ons dagelijks leven.

Als je dat wel zingt, maar er in het gewone dagelijks leven geen uitwerking is, betekent het niks en is het eigenlijk een soort vloeken. Het is hetzelfde als in 1 Korinthe wordt besproken: jullie nemen deel aan het avondmaal; je eet van het brood en je drinkt van de beker, maar als in de rest van je leven die eenheid van de Gemeente, die je daarmee uitdrukt, geen rol van betekenis speelt, dan ben je bezig onwaardig te eten en te drinken. Omdat het in strijd is met het gewone gangbare dagelijks leven. De Apostel zegt: zie dat avondmaal als voorbeeld voor het praktische leven. Zo zou men leven, in gemeenschap met elkaar en elkaar dienend. Dat geldt voor het gebed ook. Het heeft niet zoveel zin om bij gelegenheid de Heer wat te vragen of hem wat te zeggen, als ons leven daar niet mee in overeenstemming is. Ons hele leven zou een gebed zijn, in afhankelijkheid én in dienst van Hem.

1 Thessalonicenzen 5 : 18

18 Dankt *God* in alles; want dit is de wil van God in Christus Jezus over u.

Dit is eigenlijk ook gewoon "dankt zonder ophouden". Dat is eveneens een levenshouding, namelijk van dankbaarheid aan de Heer. Als we ons bewust zijn dat we het leven van Hem ontvangen hebben, en Hij ons geeft wat we nodig hebben, dan zou dat tot uitdrukking komen in onze levenswijze. De "*wil van God in Christus Jezus over u*", is dat we zonder ophouden zouden bidden en God zouden danken in alles. Ook hieruit blijkt dat het niet over een incidentele gebeurtenis, gaat, maar over een levenswijze, die kenmerkend is voor het Christelijk leven. Leven in onderwerping aan Hem, in afhankelijkheid van Hem en tegelijkertijd tot eer van Hem.

"*Dit is de wil van God*" lezen we al in hoofdstuk 4 : 3, met daarachter: "*uw heiligmaking*". In de praktijk is dat hetzelfde als "bidt zonder ophouden en dankt God in alles".

1 Thessalonicenzen 5 : 19

19 Blust den Geest niet uit.

Dit is beeldspraak, waarbij "de Geest" wordt voorgesteld als een vuur en dat is energie. Daar gaat het werkelijk over. Wij kunnen geen energie opwekken zonder vuur. Het gaat altijd om verbrandingsprocessen, om omzettingen. Zelfs atoomenergie zal ik maar zeggen, is nog steeds vuur in de zin van dat er iets wordt omgezet. Dat is wat vuur doet en dat is ook wat de Geest doet. Omzetting van vaste stof naar gas; van vlees naar Geest, namelijk. De geest zet de oude mens om naar de Nieuwe Mens; van oude schepping naar Nieuwe Schepping. Terwijl dat gebeurt, komt er energie vrij. **Zie zijlijn 19** Onze eigen energie komt trouwens ook door "verbranding". Al gaat het dan wat langzaam, maar spijsvertering is verbranding, is omzetting.

Men zou die Geest, de kracht en de energie, niet uitblussen. Als die Geest beschouwd wordt als iemand, want het is de Heer Zelf, dan heet het "bedroeft Hem niet". (Efeze 4 : 30) Men kan de Geest uitblussen, Hem bedroeven. Men kan dus het werk van de Heer tegenhouden. Strikt genomen, is zondigen tegen de Heilige Geest ook Christus tegenhouden. Dat gaat over ongeloof. Maar men kan het tegenhouden. Als wij ons niet beschikbaar stellen, doet de Heer geen werk aan ons. Of eerder nog: als wij niet tot geloof komen, worden wij door Hem niet wedergeboren. Het mag dan zo zijn dat God wil dat alle mensen zalig worden, maar ze worden niet allemaal zalig. Gewoon omdat men niet wil en het zo dus tegenhoudt. In tweede instantie kan dat bij gelovigen ook. Wij zien vaak dat een Christen het werk van de Heer tegenhoudt, ja zelfs actief bestrijdt. Dat is nog een hele fase verder. Maar dat kan dus en we worden er voor gewaarschuwd.

Het tegenovergestelde van "*blus de Geest niet uit*", is "*wordt vervuld met de Geest*". Dat is Efeze 5 : 18. De verantwoordelijkheid daarvoor ligt bij de gelovige zelf. Aan de Heer ligt het niet. Aan de Geest ook niet. Wij zouden ons laten vullen, en het tegenovergestelde is, dat we het uitblussen, of Hem bedroeven. Naarmate men het Woord Gods leest, tot zich neemt, zal men de gedachten Gods overnemen, en daarmee zijn gezindheid. Dat is een vanzelfsprekende zaak.

1 Thessalonicenzen 5 : 20

20 Veracht de profetieën niet.

"*De profetieën*" is heel de Bijbel. Profetieën spreken niet noodzakelijk en uitsluitend over de toekomst. Profetie is het voortgebrachte Woord van God en dat zou men niet verachten. Dat het grootste deel van het Woord Gods zich bezighoudt met de toekomst, is een duidelijke zaak. Die beloften, aan ons gedaan, zouden wij niet verachten.

Zijlijn 19

Die energie is niet te zien, maar wel te merken. Geest werkt in het verborgene, het werkt inwendig en daarom heet het ook Geest. Anders zou het zonder uitzondering "Christus in ons" heten. Hij wordt Geest genoemd, maar het is Christus, juist omdat Hij in het verborgene werkt. Het is niet de bedoeling dat dit werk gezien wordt, want dat zou in strijd zijn met de aard van onze bedeling, waarin de Heer zich verbergt, in ons binnenste. Waarin het tot uitdrukking komt, is moeilijk te beschrijven. Geeft het kracht? Ja, het laat mij in ieder geval dingen doen. Daar ben ik stellig van overtuigd. Dingen die ik van nature nooit gedaan zou hebben. Op geen manier, maar die niettemin gebeuren. Men krijgt daar gewoon de kracht voor. De vrucht van de Geest (Galaten 5 : 22; Efeze 5 : 9) is net zo goed inwendig. Je kunt die dingen niet zien, maar je kunt er wel de uitwerking van zien, en bij jezelf eventueel constateren.

Zijlijn 20

Dit vers wordt weleens ten onrechte gebruikt door degenen die zeggen dat de mens uit geest, ziel en lichaam bestaat, omdat dit vers dit zegt. Dat laatste zal ik niet ontkennen, maar de bewering is in strijd met de strekking van het vers. Die is juist dat het onderscheid er niet moet zijn, omdat het gaat om de héle mens.

1 Thessalonicenzen 5 : 21

21 Beproeft alle dingen; behoudt het goede.

Voordat er geloof is, is er, als het goed is, zoeken naar de waarheid. Men vraagt naar de waarheid, men zoekt dus. Als men zoekt, zal men vinden, zegt de Bijbel. (Mattheüs 7 : 7) Dan komt men dus tot geloof in wat men gevonden heeft, dan wel in Wie Zich heeft laten vinden, want zo is het eigenlijk. Kenmerkend voor een gelovige zou dan zijn dat hij de dingen "beproeft", oftewel onderzoekt. Wij houden ons hart vast als gelovigen op zoek gaan, want het zal je gedacht zijn waar ze bij gelegenheid terecht kunnen komen. Maar als men oprecht is, als kind van God, kan het niet misgaan. Waarom niet? Omdat de Heer het niet mis láát gaan.

Het is echter niet maar een kwestie van alle dingen beproeven en daar je leven mee vullen. De bedoeling is dat men het goede behoudt. Wat dat goede is, daar kom je wel achter, want de Heer zou ons in de Waarheid leiden. (Johannes 16 : 13) Dat is namelijk wat de Herder doet voor de schapen. Dat is wat de Hogepriester doet voor het volk.

1 Thessalonicenzen 5 : 22

22 Onthoudt u van allen schijn des kwaads.

Dit vers houdt verband met de voorgaande verzen. Men zou het Woord van God onderzoeken en zich niet richten op het kwade en alles wat kwaad lijkt of schijnt. Daar zouden wij bij weg blijven. Niet omdat het kwaad is werkelijk, maar als het kwaad schijnt, dan heeft het een negatieve uitwerking op ons. Dat is hetzelfde als "een geweten des afgods". (1 Korinthe 8 : 7) Als je denkt dat iets verkeerd is, en als je er gevoelig voor bent, moet je uit de buurt blijven. Dat betekent "onthoudt u van alle schijn des kwaads". Waar men zich van onthouden zou, is van leringen die volstrekt onbijbels zijn. Zodra we daar idee van krijgen, is het een kwestie van wegwezen. Dat hoeven we niet te weten. Daar zouden we ons verre van houden, opdat het ons niet zal belasten.

1 Thessalonicenzen 5 : 23 Zie zijlijn 20

23 En de God des vredes Zelf heilige u geheel en al; en uw geheel oprechte geest, en ziel, en lichaam worde onberispelijk bewaard in de toekomst van onzen Heere Jezus Christus.

Vrede heeft met eenheid, met gemeenschap, te maken en heiliging ook, zelfs in het Nederlands. Het betekent "heil maken", "helen", "heel maken", één maken. "De God des vredes" maakt ons één. "De God

des vredes Zelf heiligt u geheel en al". Niet: zowel uw geest, als uw ziel, als uw lichaam, maar "uw geheel oprechte geest en ziel en lichaam". Deze formulering wil gewoon zeggen: als één geheel. Wij, als totale mens, zouden "onberispelijk bewaard worden in de toekomst van ons Here Jezus Christus". Dat is wat de Heer aan ons wil doen. Of iemand van ons dat ideaal ooit bereikt, waag ik te betwijfelen. Maar het gaat er maar om dat de Heer een werk doet dat op deze dingen gericht is. We zijn onderweg naar de toekomst van ons Here Jezus Christus. Niet naar de dood, niet naar het sterven. Omdat we daar naar de hele mens, inclusief lichaam, onberispelijk, onstraffelijk, gesteld zouden worden. Daar een vol loon zouden ontvangen. We zouden dus niet zeggen: naar de Geest zus, maar naar het lichaam zo. Ons lichaam is door de inwoning van de Heilige Geest levend gemaakt. Ons lichaam zouden wij stellen "tot een levende, heilige en Gode welbehagelijke offerande". (Romeinen 12 : 1) Dus niet zeggen dat wij een zondig of onheilig lichaam hebben, want dat is geheiligd doordat Christus Zelf in ons woont. Met heel onze geest, ons lichaam, onze ziel - dat is heel onze wandel - zouden wij onberispelijk zijn en de Heer dienen. Voor wie denkt dat wij dat niet kunnen, zegt het het volgende vers:

1 Thessalonicenzen 5 : 24

24 Hij, Die u roept, is getrouw, Die het ook doen zal.

Die ons roept tot zoonstelling, is getrouw, in de zin van Hij zal het ook doen. Hij zal ons daar brengen, althans dat is de bedoeling. Aan Hem ligt het dus niet. Hij zal namelijk doen wat Hij beloofd heeft.

2 Korinthe 1 : 20

20 Want zovele beloften Gods als er zijn, die zijn in Hem ja, en zijn in Hem amen, Gode tot heerlijkheid door ons.

Als er iets misgaat, ligt het toch echt aan ons. Of het dan verwijtbaar is of niet, daar hebben we het niet over. Waar het alleen maar om gaat, is dat wij het goede zouden zoeken en dan is Hij getrouw. In Hebreeën 3 staat dat de Here Jezus Christus in Zijn tegenwoordige functie getrouw is aan Degene die Hem aangesteld heeft.

Hebreeën 3 : 1, 2

- 1 Hierom, heilige broeders, die der hemelse roeping deelachtig zijt, aanmerkt den Apostel en Hogepriester onzer belijdenis, Christus Jezus;
- 2 Die getrouw is Dengene, Die Hem gesteld heeft, gelijk ook Mozes in geheel zijn huis was.

Onze Hogepriester is primair trouw aan Degene die Hem gesteld heeft én gezonden heeft (Hij is Apostel) en daarom is Hij trouw aan ons, kinderen Gods.

1 Thessalonicenzen 5 : 25

25 Broeders, bidt voor ons.

Paulus gebruikt wellicht grote woorden. Dat zijn nogal hoge idealen, vinden wij misschien. Paulus zelf heeft kennelijk ook zijn onzekerheden. Hij is van nature ook zwak, net als wij. Maar voor ons allemaal geldt:

2 Korinthe 12 : 9

9 En Hij heeft tot mij gezegd: Mijn genade is u genoeg; want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht. Zo zal ik dan veel liever roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij wone.

De Apostel die ons zegt hoe het moet, zegt zelf "*broeders bidt voor ons*". En zo staan we toch weer op hetzelfde niveau.

1 Thessalonicenzen 5 : 26

26 Groet al de broeders met een heiligen kus.

De kus is de uitdrukking van gemeenschap. Daarom mochten jongens en meisjes elkaar ook niet zoenen voor het huwelijk vroeger. In sommige kringen althans. Want het is de uitdrukking van gemeenschap. Een Hebraïcus legde uit: kussen of zoenen is eigenlijk "elkaar opeten". De nadruk ligt hier niet op de kus, maar op "heilige kus". Het gaat om een heilige gemeenschap. Wij geven elkaar "de rechterhand der gemeenschap". Dat is een Bijbelse term. (Galaten 2 : 9) Ik volsta daar gewoonlijk maar mee. Maar het gaat er natuurlijk om dat we elkaar zouden begroeten in de zin dat we één zijn in Christus. Zo zouden we elkaar zien.

1 Thessalonicenzen 5 : 27

27 Ik bezweer ulieden bij den Heere, dat deze zendbrief al den heiligen broederen gelezen worde.

De boodschap in deze Brief is erg belangrijk. Elke gelovige moet deze boodschap kennen. Een boodschap niet alleen met betrekking tot heiligmaking, maar ook met betrekking tot de consequenties daarvan in de toekomst, namelijk onze verheerlijking met Christus, en natuurlijk onze openbaring voor de rechterstoel van Christus.

1 Thessalonicenzen 5 : 28

28 De genade van onzen Heere Jezus Christus zij met ulieden.
Amen.

Dit is de gebruikelijke groet aan het eind van de Brief. Zo'n groet aan het slot van de Brief is eigenlijk de samenvatting van heel de Brief. Dit is wat het is. Dit is waar het allemaal over gaat. Over de genade van het Nieuwe Verbond, waaronder wij leven. Genade die tot ons komt in de Here Jezus Christus. Die ons van godswege gegeven is, waardoor wij niet alleen ontrukt zijn uit een duistere wereld, maar waardoor wij kinderen Gods zijn geworden, wedergeboren zijn. Door die genade zijn wij geroepen om tot zonen te worden gesteld. Genade Gods, waardoor het ons gegeven is, terwijl wij notabene nog in een zondig lichaam leven, de Heer te dienen. Dat is wat van een mens verwacht mag worden en van ons als kinderen Gods helemaal.

Wij zouden onder alle omstandigheden beseffen dat wij compleet leven uit de genade die God ons geeft. Dat staat echter niet zo in dit laatste vers. Er staat: "*de genade van onze Heere Jezus Christus*". In zekere zin leeft een natuurlijke mens, als schepsel Gods, uit de genade Gods. Van God ontvangt de mens adem, het leven en alle dingen. (1 Timótheüs 6 : 17)

De genade van onze Here Jezus Christus. Vertelt dat God ons - als gelovigen - alle dingen geeft, inclusief het leven van alle dag. Daar hoort bij ons leven tot verheerlijking van Zijn Naam. Of dat gezien wordt door de mens, of door onszelf, is helemaal niet aan de orde. De wereld zal het in de toekomst zien, alleen vandaag nog niet.

Waar het om gaat is of de Heer het ziet. Van Hem zouden wij dan ook loon ontvangen. Wij zouden ons daarom niet op zienlijke dingen richten. Wij zouden ons niet zelf opvoeden. Wij zouden niet zelf onze levens inrichten, in de eerste plaats. Wij dienen ons daarentegen wel bewust zijn te van onze afhankelijkheid van Hem. Leven wij in gemeenschap met Hem? Kan de Heer ons gebruiken als "*geheiligden in Christus Jezus?*" (1 Korinthe 1 : 2) Stellen wij in de praktijk onze levens aan Hem ter beschikking? (Romeinen 12 : 1)

Filippenzen 1 : 6

6 Vertrouwende ditzelve, dat Hij, Die in u een goed werk begonnen heeft, dat voleindigen zal tot op den dag van Jezus Christus;

6. 2 Thessalonicenzen 1

2 Thessalonicenzen 1 : 1-12

- 1 Paulus, en Silvánus, en Timotheüs, aan de Gemeente der Thessalonicenzen, *welke is* in God, onzen Vader, en den Heere Jezus Christus:
- 2 Genade zij u, en vrede, van God, onzen Vader, en den Heere Jezus Christus.
- 3 Wij moeten God te allen tijd danken over u, broeders, gelijk billijk is, omdat uw geloof zeer wast, en *dat* de liefde eens ieder van u allen jegens elkander overvloedig wordt;
- 4 Alzo dat wij zelven van u roemen in de Gemeenten Gods, over uw lijdzaamheid en geloof in al uw vervolgingen en verdrukkingen, die gij verdraagt;
- 5 Een bewijs van Gods rechtvaardig oordeel, opdat gij waardig geacht wordt het Koninkrijk Gods, voor hetwelk gij ook lijdt;
- 6 Alzo het recht is bij God verdrukking te vergelden dengenen, die u verdrukken;
- 7 En u, die verdrukt wordt, verkwikking met ons, in de openbaring van den Heere Jezus van den hemel met de engelen Zijner kracht;
- 8 Met vlammend vuur wraak doende over degenen, die God niet kennen, en over degenen, die het Evangelie van onzen Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn.
- 9 Dewelken zullen *tot* straf lijden het eeuwig verderf, van het aangezicht des Heeren, en van de heerlijkheid Zijner sterkte,
- 10 Wanneer Hij zal gekomen zijn, om verheerlijkt te worden in Zijn heiligen, en wonderbaar te worden in allen, die geloven (overmits onze getuigenis onder u is geloofd geworden) in dien dag.
- 11 Waarom wij ook altijd bidden voor u, dat onze God u waardig achte der roeping, en vervulle al het welbehagen *Zijner* goedigheid, en het werk des geloofs met kracht.
- 12 Opdat de Naam van onzen Heere Jezus Christus verheerlijkt worde in u, en gij in Hem, naar de genade van onzen God en den Heere Jezus Christus.

De algemene strekking van de Brief wordt hier in dit eerste hoofdstuk alreeds naar voren gebracht wordt. Het gaat niet maar om wetenswaardigheden met betrekking tot de toekomst, maar om de toekomstige heerlijkheid van de Gemeente. Net als in de eerste Thessalonicenzen-brief is het onderwerp: heiligmaking, die moet leiden tot "*de heerlijkheid, die aan ons zal geopenbaard worden*". (Romeinen 8 : 18)

Wat de drie schrijvers van deze Brief de gelovigen in het algemeen en die in Thessalonica in het bijzonder, toewensen is "genade en vrede van God". Dat is precies wat de mens nodig heeft. Het is wat het meest kenmerkend is voor het Nieuwe Verbond, waaronder wij leven. Dat is het "Verbond der genade", het "Verbond des vredes". Wij ontvangen genade van God en krijgen dat gratis. In de praktijk hebben we dan vrede gevonden en dat is het einde van "bestrijden". Van de onrust die er nou eenmaal is onder "de eerste beginselen der wereld". Onder de wet namelijk. "*God onze Vader, de Here Jezus Christus*" is de enige die dat geven kan. Op aarde zullen we dat op geen andere wijze vinden. Hoe men ook zoekt. Dus: "*genade zij u en vrede*", want daar zou men dagelijks uit leven, was de bedoeling.

Volgens vers 3 zijn de positieve ontwikkelingen in Thessalonica reden om God te danken. Het is "*billijk*" om dat te doen, "omdat uw geloof zeer wast"; zeer toeneemt. En daarmee gaat gepaard dat "*de liefde van een ieder van uw jegens elkander overvloedig wordt*". Geloof zou groeien en er zijn twee manieren waarop dat kan. De ene is kwantitatief, omdat men steeds meer leert uit de Bijbel. De andere is kwalitatief, omdat men steeds meer vertrouwt op wat de Bijbel zegt. Als het geloof "in de breedte" toeneemt, krijg je een automatische versterking van dat geloof. Je moet een brede basis hebben om hoog te kunnen bouwen. Naarmate we meer uit de Schrift kennen is onze overtuiging sterker. Daarom: meer weten, en sterker worden, zo zou geloof wassen, toenemen dus. Dat is de bedoeling.

Hoe weet Paulus dat het geloof van die Thessalonicenzen "*zeer wast*"? Door wat er achter staat, namelijk omdat "*de liefde van een ieder van u allen jegens elkander overvloedig wordt*". Johannes schrijft in de eerste Johannes-brief hoe je kunt weten of iemand een kind van God is, een broeder is: als hij de broeders liefheeft namelijk. Naarmate er geloof is, zal men de gelovigen liefhebben, d.w.z. elkaar dienen door de liefde. Dan zal er eenheid, gemeenschap, verbondenheid zijn.

2 Thessalonicenzen 1 : 4

- 4 Alzo dat wij zelven van u roemen in de Gemeenten Gods, over uw lijdzaamheid en geloof in al uw vervolgingen en verdrukkingen, die gij verdraagt;

De gemeente in Thessalonica wordt in andere plaatsen tot voorbeeld gesteld. Kijk daar maar, hoe het hoort te zijn. Hetgeen automatisch betekent dat het niet overal zo ging, maar hier gelukkig wel. En dat was inderdaad reden tot dankbaarheid.

“Uw Lijdzaamheid” is “uw passie” en heeft van doen met de volledige inzet. Ongeacht wat voor ellende het eventueel met zich meebrengt. “Geloof” in deze zin kunnen we eenvoudig vervangen door “vertrouwen”. “vervolgingen”. Dat is precies hetzelfde woord in het Grieks. Dan wordt het misschien wat duidelijker, namelijk: “Uw lijdzaamheid en trouw in al uw vervolgingen en verdrukkingen, die gij verdraagt”. Wij zouden geloven in de Here Jezus Christus, dan wel trouw aan Hem zijn en blijven. Wij zouden Hem de rest van ons leven dienen.

Je kunt zeggen dat je een gelovige bent, maar als dat geloof niet bestreden wordt en als men niet in de problemen geraakt hier op aarde of zichzelf in de problemen brengt, waaruit moet het geloof dan blijken? Geloof wordt onder andere gesterkt doordat het geoefend wordt en dat gebeurt doordat het bestreden wordt. Wij worden getest op onze trouw aan de Heer. Als we trouw blijven, komen we daar sterker uit.

Romeinen 5 : 3, 4

- 3 En niet alleenlijk *dit*, maar wij roemen ook in de verdrukkingen, wetende, dat de verdrukking lijdzaamheid werkt;
- 4 En de lijdzaamheid bevinding, en de bevinding hoop;

Jakobus zegt het nog sterker:

Jakobus 1 : 2-4

- 2 Acht het voor grote vreugde, mijn broeders, wanneer gij in velerlei verzoeken valt;
- 3 Wetende, dat de beproeving uws geloofs lijdzaamheid werkt.
- 4 Doch de lijdzaamheid hebbe een volmaakt werk, opdat gij moogt volmaakt zijn en geheel oprecht, in geen ding gebrekkelijk.

Jakobus vervangt het woord “verzoeking” meteen door “beproeving”. En Petrus zegt:

1 Petrus 1 : 7

- 7 Opdat de beproeving uws geloofs, die veel kostelijker is dan van het goud, hetwelk vergaat en door het vuur beproefd wordt, bevonden worde te zijn tot lof, en eer, en heerlijkheid, in de openbaring van Jezus Christus;

In Thessalonica worden ze kennelijk vervolgd, maar dat draagt bij tot de opbouw van hun geloof. Die beproeving is in de eerste plaats

verzoeking en verzoeking komt van de duivel. Maar de aardigheid is dat dit gebruikt wordt tot opbouw van ons geloof en dus tot Heerlijkheid Gods. Het is in het kader van “dat alle dingen zouden medewerken ten goede voor degene die Hem liefhebben”. (Romeinen 8 : 28)

2 Thessalonicenzen 1 : 5-8

- 5 Een bewijs van Gods rechtvaardig oordeel, opdat gij waardig geacht wordt het Koninkrijk Gods, voor hetwelk gij ook lijdt;
- 6 Alzo het recht is bij God verdrukking te vergelden degenen, die u verdrukken;
- 7 En u, die verdrukt wordt, verkwikking met ons, in de openbaring van den Heere Jezus van den hemel met de engelen Zijner kracht;
- 8 Met vlammend vuur wraak doende over degenen, die God niet kennen, en over degenen, die het Evangelie van onzen Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn.

“Bewijs” is “een vaste grond”. Er komt namelijk een rechtvaardig oordeel van God. Hier wordt uiteengezet dat er een oordeel komt over degenen die de verdrukking brengen en heerlijkheid (loon) over degenen die de verdrukking verdragen. Dat is een bewijs van “*Gods rechtvaardig oordeel*”. “Verkwikking” is een ander woord voor “herleving” en “opleven”. Het wordt soms vertaald met “verkoeling”. Dan is de hitte van de verdrukking weg. Handelingen 3 : 19: “*de tijden der verkoeling*” is een term die voor heel de nieuwtestamentische periode gebruikt wordt. Ter onderscheiding van de wet en dus de heerschappij van het Oude Verbond. Hier wordt het speciaal gebruikt in verband met het loon en de heerlijkheid, die we zullen ontvangen in de Dag van Christus.

Het gaat om degenen die het Evangelie van “*onze Here Jezus Christus*” niet gehoorzaam zijn. Dat impliceert dat ze het wel gehoord hebben. In de Schrift staat dat het Evangelie over de gehele wereld gepredikt (aan alle mensen) zou worden, eer dat het oordeel komt. Bijvoorbeeld in Mattheüs 24, de lange redevoering van de Heer over de toekomstige dingen, waarin Hij spreekt over de dagen van vóór de vloed van Noach. Toen hadden de mensen niet in de gaten, ze wilden het niet weten, dat er binnen afzienbare tijd een oordeel zou komen.

Mattheüs 24 : 39

- 39 En bekenden het niet, totdat de zondvloed kwam, en hen allen wegnam; alzo zal ook zijn de toekomst van den Zoon des mensen.

De ongelovigen werden in de dagen van Noach weggenomen en dat zal weer gebeuren in de toekomst, kort vóóordat "de duizend jaren" aanbreken. Zo wordt het ook gezegd in vers 40 en 41:

Mattheüs 24 : 40, 41

- 40 Alsdan zullen er twee op den akker zijn, de een zal aangenomen, (= **weggenomen**) en de ander zal verlaten (= **gelaten**) worden.
- 41 Er zullen twee vrouwen malen in den molen, de ene zal aangenomen, (= **weggenomen**) en de andere zal verlaten (= **gelaten**) worden.

Dit is in de Statenvertaling niet goed vertaald. De gedachte is namelijk dat degene die weggenomen wordt, slecht af is en dat degene die gelaten wordt, op aarde blijft en daarmee het beloofde Koninkrijk van Christus op aarde binnengaat. Zij zullen het "*aangezicht des Heeren*" zien, en de "*heerlijkheid Zijner sterkte*", zegt vers 9.

2 Thessalonicenzen 1 : 9

- 9 Dewelken zullen *tot* straf lijden het eeuwig verderf, van het aangezicht des Heeren, en van de heerlijkheid Zijner sterkte,

Deze lieden, waarover het hier gaat, worden daarna in "*het eeuwig verderf*" geworpen, zoals dat hier heet, zodat ze wel degelijk zullen weten wat ze missen. Niet alleen zal "alle oog Hem zien", (Openbaring 1 : 7) maar ook zal "alle knie zich voor Hem buigen". (Jesaja 45 : 23; Romeinen 14 : 11; Filippenzen 2 : 10) Dat betekent dat ze aldaar uiteindelijk toch moeten erkennen hoe het werkelijk in elkaar steekt. Opdat men alsnog de Heer heerlijkheid zou geven en zou erkennen, maar dan is het te laat. Het recht moet toegepast worden en men moet beseffen dat iemand die de Heer en Zijn levenbrengend Woord, afwijst, het recht op leven verspeeld heeft. Per slot van rekening hebben wij het leven dat wij hebben, zomaar ineens gekregen. We hadden er geen recht op. Ons werd ook niet gevraagd of we het hebben wilden. Als men het daarna weer kwijtraakt, kan men er dus geen rechten op laten gelden.

2 Thessalonicenzen 1 : 10

- 10 Wanneer Hij zal gekomen zijn, om verheerlijkt te worden in Zijn heiligen, en wonderbaar te worden in allen, die geloven (overmits onze getuigenis onder u is geloofd geworden) in dien dag.

Waartoe komt Hij? "*Om verheerlijkt te worden in Zijn heiligen.*" Dat is eerder nog niet gebeurd, hoewel er discipelen zijn die zeggen: "*we hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd*". (Johannes 1 : 14) De Heer is weliswaar in heerlijkheid verschenen aan gelovigen, bij gelegenheid aan vijfhonderd tegelijk, volgens 1 Korinthe 15, maar daar is het bij gebleven. Hij is nooit als de Opgewekte verschenen aan de wereld, noch aan Israël, of het Joodse volk, of Jeruzalem, of iets dergelijks. Dat wacht officieel 2000 jaar, zover ik dat in de Bijbel lees, totdat Hij een begin daarmee zal maken. Heel de wereld wacht nog steeds op de openbaring van Zijn heerlijkheid. De Heer verbergt Zijn heerlijkheid voor de wereld, omdat ze de zegeningen daarvan ook niet zouden ontvangen. De bedoeling is dat men in Hem zou geloven. Voor dat doel wordt het Evangelie gepredikt en dat "*getuigenis zou geloofd geworden*". Degenen die geloven zullen aan die heerlijkheid rechtstreeks deel hebben, maar de openbaring daarvan wacht tot "*in dien dag*", tot in "*in dat oordeel*".

Zijn heerlijkheid drukt Hij uit in ons, was de bedoeling, en dus zouden wij delen in zijn Heerlijkheid. Dát is Zijn doel en dat wist de Here Jezus in de nacht dat Hij verraden werd, toen Hij zei:

Johannes 17 : 4, 5

- 4 Ik heb U verheerlijkt op de aarde; Ik heb voleindigd het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen;
- 5 En nu verheerlijk Mij, Gij Vader, bij Uzelfen, met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was.

In Hebréeën 12 lees je precies hetzelfde, maar met andere woorden: "*... voor de vreugde, die Hem voorgesteld was ...*" Onderweg daar naartoe werd de zonde veroordeeld in Zijn vlees. Romeinen 8 : 3, want het gaat toch met oordeel gepaard. Oordeel over de oude mens, opdat de nieuwe mens openbaar zou worden. Oordeel over de oude schepping, opdat de Nieuwe Schepping openbaar zou worden.

2 Thessalonicenzen 1 : 11

- 11 Waarom wij ook altijd bidden voor u, dat onze God u waardig achte der roeping, en vervulle al het welbehagen Zijner goedigheid, en het werk des geloofs met kracht.

Het gaat om "*het werk des geloofs*". Niet de werken des geloofs van ons, maar "*het werk des geloofs*" van de Here Jezus Christus. Het is Zijn werk, het komt voort uit Zijn trouw. "Roeping", maar het gaat over geroepen zijn tot "zoonstelling". Helaas vaak vertaald met "*aanneming*"

tot kinderen". Efeze 4 : 1 zegt: "wandelt waardiglijk der roeping, met welke gij geroepen zijt". Als God ons deze roeping tot zoonstelling waardig acht, vervult Hij "al het welbehagen Zijner goedigheid". Die uitdrukking is misschien niet duidelijk, maar daarom staat erachter wat het concreet inhoudt. Hij vervult "het werk des geloofs met kracht". "Het werk des geloofs" komt voort uit "het welbehagen van Zijn goedigheid". D.w.z. komt voort uit Gods "goedigheid", en daarmee uit Zijn genade, (Vers 12) uit Zijn barmhartigheid, maar ook uit Zijn welbehagen. Dat heet in Efeze 1 : 5: "naar het welbehagen van Zijn wil". "Werk des geloofs" is werk dat voortkomt uit geloof (trouw; gehoorzaamheid). Wiens geloof? Het stellen van de vraag geeft meteen het antwoord, want het gaat om Zijn geloof hier. Uit Zijn geloof heeft Hij een werk gedaan waardoor wij gerechtvaardigd zijn geworden. (Romeinen 1 : 17) Als de Here Jezus Zelf niet vastgehouden had aan het Woord en de beloften Gods, niet de weg gegaan was, de loopbaan gelopen had, die Hem was voorgesteld, (Hebreeën 12 : 1) dan zou de zaligheid van vandaag niet tot stand gekomen zijn. Het lijden aan het kruis, wat wij gewoonlijk Zijn verzoeningswerk noemen, al omvat het meer dan dat, was bijvoorbeeld "werk des geloofs".

2 Thessalonicenzen 1 : 12

12 Opdat de Naam van onzen Heere Jezus Christus verheerlijkt worde in u, en gij in Hem, naar de genade van onzen God en den Heere Jezus Christus.

Het doel is de verheerlijking van de Heer. Die wordt in essentie veroorzaakt doordat wij mensen, levend op aarde "met zwakheid omvangen", in een wereld die beheerst wordt door de wet, zonde, de dood en door degene die het "geweld des doods heeft, dat is de duivel," (Hebreeën 2 : 14) niettemin trouw zijn aan het Woord Gods en de dienst aan Hem. Dat is tot eer van God, waarmee een lange neus getrokken wordt naar de duivel. De Naam van onze Here Jezus Christus zou verheerlijkt worden, "in u"; dat kan net zo goed betekenen "door u". D.w.z. vanwege onze gemeenschap met Hem, en dat ook andersom ("gij in Hem"), vanwege Zijn gemeenschap met ons, want dat is de betekenis van het woord "in" in het Grieks, en daarmee ook in de Bijbel. Het drukt nauwe verbondenheid uit. ^{Zie zijlijn 21}

7. 2 Thessalonicenzen 2

2 Thessalonicenzen 2 : 1-17

- 1 En wij bidden u, broeders, door de toekomst van onzen Heere Jezus Christus, en onze toevergadering tot Hem,
- 2 Dat gij niet haastelijk bewogen wordt van verstand, of verschrikt, noch door geest, noch door woord, noch door zendbrief, als van ons *geschreven*, alsof de dag van Christus aanstaande ware.
- 3 Dat u niemand verleide op enigerlei wijze; want *die komt niet*, tenzij dat eerst de afval gekomen zij, en dat geopenbaard zij de mens der zonde, de zoon des verderfs;
- 4 Die zich tegenstelt, en verheft boven al wat God genaamd, of als God geëerd wordt, also dat hij in den tempel Gods als een God zal zitten, zichzelf vertonende, dat hij God is.
- 5 Gedenkt gij niet, dat ik, nog bij u zijnde, u deze dingen gezegd heb?
- 6 En nu, wat *hem* wederhoudt, weet gij, opdat hij geopenbaard worde te zijner eigen tijd.
- 7 Want de verborgenheid der ongerechtigheid wordt alrede gewrocht; alleenlijk, die hem nu wederhoudt, *die zal hem wederhouden*, totdat hij uit het midden zal *weggedaan* worden.
- 8 En alsdan zal de ongerechte geopenbaard worden, denwelken de Heere verdoen zal door den Geest Zijnsmonds, en te niet maken door de verschijning Zijner toekomst;
- 9 *Hem, zeg ik*, wiens toekomst is naar de werking des satans, in alle kracht, en tekenen, en wonderen der leugen;
- 10 En in alle verleiding der onrechtvaardigheid in degenen, die verloren gaan; daarvoor dat zij de liefde der waarheid niet aangenomen hebben, om zalig te worden.
- 11 En daarom zal God hun zenden een kracht der dwaling, dat zij de leugen zouden geloven;
- 12 Opdat zij allen veroordeeld worden, die de waarheid niet geloofd hebben, maar een welbehagen hebben gehad in de ongerechtigheid.
- 13 Maar wij zijn schuldig altijd God te danken over u, broeders, die van den Heere bemind zijt, dat u God van den beginne verkoren heeft tot zaligheid, in heiligmaking des Geestes, en geloof der waarheid;
- 14 Waartoe Hij u geroepen heeft door ons Evangelie, tot verkrijging der heerlijkheid van onzen Heere Jezus Christus.

Zijlijn 21

Ons woord "doop", in de Bijbelse zin, betekent: "doping in", "dopen in Christus" en "doop in water". Dat woord bestaat uit drie woorden achter elkaar. Het tweede woord betekent "onderdompeling". De derde, "baptizo", is het woord voor "doop", dat betekent "doordrenking". Het is erin gaan en doordrenkt worden met ..., zoals verklaard wordt in 1 Korinthe 12: "... wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt ..." Aan het einde van het vers: "... wij zijn allen tot één Geest gedrenkt." D.w.z. tot één geheel gemaakt, net zoals de spons onder water doordrenkt wordt van water.

Zijlijn 22

Het is onmogelijk om Openbaring te bestuderen of te verstaan zonder de profetie van het Oude Testament in het algemeen, en die van Daniël in het bijzonder. Hetzelfde geldt voor de andere profetische Schriftgedeelten in het Nieuwe Testament, waaronder Mattheüs 24 en zeker ook 2 Thessalonicenzen 2, maar ook 1 Thessalonicenzen 4 en 5.

- 15 Zo dan, broeders, staat *vast* en houdt de inzetten, die u geleerd zijn, hetzij door *ons* woord, hetzij door onze zendbrief.
- 16 En onze Heere Jezus Christus Zelf, en onze God en Vader, Die ons heeft liefgehad, en gegeven heeft een eeuwige vertroosting en goede hoop in genade,
- 17 Vertrouste uw harten, en versterke u in alle goed woord en werk.

De Apostel gebruikt twee verschillende uitdrukkingen in verband met de wederkomst van Christus. De eerste is "de toekomst van onze Heere Jezus Christus". De andere staat in vers 2: "de dag van Christus". Maar dat is een misverstand, want daar staat "de dag des Heeren". In de NBG'51, en ook in andere vertalingen, is dat gecorrigeerd. "Onze toevergadering tot Hem" is niet "de toekomst van de Heere Jezus Christus", we zouden dat beseffen. Onze toevergadering komt eerst en daarna volgt Zijn toekomst, die ook de onze is.

De uitdrukking "de toekomst van onze Heere Jezus Christus", wordt vaak opgevat als Zijn wederkomst, als eenmalige gebeurtenis, omdat men het woord niet echt meer kent. Bij "toekomst" denkt men aan de toekomstige tijd. Aan de dingen die hierna geschieden zullen. Maar "toekomst" is letterlijk "aankomst". De Griekse term is "aanwezigheid", "presentie". Wij herkennen het woord meteen. Het Griekse "parousia" is ons Nederlandse "presentie" en "presence" in het Engels. Alleen misschien met wat nadruk op niet alleen maar het aanwezig zijn, maar het aanwezig worden. Als we het hebben over de "eerste komst van de Here Jezus" bedoelen we de héle periode vanaf Zijn geboorte tot en met Zijn hemelvaart. Op dezelfde wijze is Zijn tweede - en dus wederkomst - een periode waarin Hij een werk zou doen.

Mattheüs 24 : 3

- 3 En als Hij op den Olijfberg gezeten was, gingen de discipelen tot Hem alleen, zeggende: Zeg ons, wanneer zullen deze dingen zijn, en welk *zal* het teken *zijn* van **Uw toekomst**, en van de voleinding der wereld (= *eeuw*)?

Het gaat hier om de gebeurtenissen in de periode voorafgaande aan "de duizend jaren". Dat is ten tijde dat de satan nog steeds "de god dezer eeuw" is, (2 Korinthe 4 : 4) maar nedergeworpen is vanuit de hemel naar de aarde en er zo plaats gemaakt is voor de Gemeente. (Openbaring 12) In dat verband wordt "de term "uw toekomst", "uw parousia", "uw aanwezigheid" genoemd.

2 Thessalonicenzen 2 : 2

- 2 Dat gij niet haastelijk bewogen wordt van verstand, of verschrikt, noch door geest, noch door woord, noch door zendbrief, als van ons *geschreven*, alsof de dag van Christus aanstaande ware.

"Alsof de dag des Heeren aanstaande ware", zet ons op het verkeerde been. Dat komt door de veranderingen in onze Nederlandse taal, in de loop van 350 jaar. "Aanstaande ware" wil niet zeggen dat die dag binnenkort komt, maar dat die dag "a n staat", in de betekenis van "al begonnen". Het is dus "alsof de dag des Heeren al begonnen is".

De gelovigen in Thessalonica werden verdrukt. Zij werden "plotseling", dat is wat "haastelijk" betekent, "bewogen", d.w.z. "van hun stuk gebracht", door "verstand". Of "verschrikt", dat is door emotie. Of "door geest", dat is door boze geesten. Of "door woord" (prediking) of "door zendbrief", dat is zwart op witte prediking, want er werden brieven met leugens en verleiding rondgestuurd, alsof ze van Paulus waren. Van schrik dachten ze dat de Dag des Heeren al begonnen was. Wat de Apostel hier uiteenzet is eigenlijk heel simpel. Hij verwijst naar de uitspraken in het Oude Testament, die allemaal verband houden met de toekomstige gebeurtenissen, en dus met "de toekomst van onze Here Jezus Christus" uit vers 1. Zo zit nieuwtestamentische profetie in elkaar. Van Mattheüs t/m Openbaring is niets anders dan een nadere uitleg van hetgeen in het Oude Testament al uitgebreid uiteengezet is, maar nog niet uitgebreid genoeg. In het Oude Testament is een deel van de profetieën "verhuld", oftewel "verborgen", en in het Nieuwe Testament wordt die verhulling weggenomen. In het Oude Testament staan de dingen op tamelijk onbegrijpelijke wijze beschreven. Het Nieuwe Testament haalt diezelfde Schriftplaatsen aan en verklaart ons wat de werkelijk volle betekenis ervan is. Het hele Nieuwe Testament houdt zich bezig met het openbaren van verborgenheden Gods. **Zie zijlijn 22**

Kolossenzen 1 : 25-27

- 25 Welker dienaar ik geworden ben, naar de bedeling van God, die mij gegeven is aan u, om te vervullen het Woord Gods;
- 26 Namelijk de verborgenheid, die verborgen is geweest van alle eeuwen en van alle geslachten, maar nu geopenbaard is aan Zijn heiligen;
- 27 Aan wie God heeft willen bekend maken, welke zij de rijkdom der heerlijkheid dezer verborgenheid onder de heidenen, welke is Christus onder u, de Hoop der heerlijkheid;

Paulus' bediening bestaat niet uit het vervullen van de profetieën. Maar "profetieën" zijn "Woord Gods". "Vervullen" heeft de betekenis dat een deel van het Woord Gods niet vol is. Dat betekent dat er hele stukken zijn waarvan wij de betekenis niet begrijpen, een soort "leeg" zijn dus. De bediening van de Apostel is daarom "het vervullen van het Woord Gods", namelijk het openbaren van "de verborgenheid", "die nu geopenbaard is, of wordt, aan Zijn heiligen". In het bijzonder door apostelen en profeten, en meer in het bijzonder door Paulus.

De Gemeente, u en ik, en onze tegenwoordige positie in Christus, is in het Oude Testament per definitie verborgen. Als je het weet, omdat je het licht hebt van het Nieuwe Testament, kun je het in het Oude Testament terugvinden, maar anders niet. Wij hebben niet profetische woorden, maar "het profetische woord". (2 Petrus 1 : 19-21) Dit betekent dat je de profetische woorden bij elkaar zou moeten leggen en met elkaar vergelijken. Het een verklaart het ander.

2 Korinthe 2 : 7-10

- 7 Maar wij spreken de wijsheid Gods, *bestaande in verborgenheid, die bedekt was, welke God te voren verordineerd heeft tot heerlijkheid van ons, eer de wereld was;*
- 8 Welke niemand van de oversten dezer wereld gekend heeft; want indien zij ze gekend hadden, zo zouden zij den Heere der heerlijkheid niet gekruist hebben.
- 9 Maar gelijk geschreven is: Hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgeklimmen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben.
- 10 Doch God heeft *het* ons geopenbaard door Zijn Geest; want de Geest onderzoekt alle dingen, ook de diepten Gods.

"De wijsheid Gods", vers 7, is de "verborgenheid, die bedekt was". Er ligt een bedekking, een sluier, overheen. Die verborgenheid heeft rechtstreeks van doen met uw en mijn heerlijkheid, staat hier. Uiteraard in eerste plaats die van Christus, maar inclusief Zijn Lichaam. De "oversten dezer wereld" wisten die dingen niet. Ze stonden wel in het Oude Testament, maar onherkenbaar voor hen. Er was een goede reden waarom heeft God het op onherkenbare wijze heeft opgeschreven. Opdat wij achteraf niet deel zouden hebben aan het een en ander dat geen basis zou hebben in het Oude Testament. En ook omdat het nu eenmaal niet verstandig is om het volledige plan aan je tegenstanders bekend te maken, zo blijkt ook uit vers 8.

2 Thessalonicenzen 2 : 3

- 3 Dat u niemand verleide op enigerlei wijze; want *die komt niet, tenzij dat eerst de afval gekomen zij, en dat geopenbaard zij de mens der zonde, de zoon des verderfs;*

"Dat u niemand verleide" is dezelfde uitspraak als uit Mattheüs 24. Wanneer zullen deze dingen zijn? De uiteenzetting begint met: "dat u niemand verleide".

Mattheüs 24 : 4, 5, 11, 24, 25

- 4 En Jezus, antwoordende, zeide tot hen: Ziet toe, dat u niemand verleide.
- 5 Want velen zullen komen onder Mijn Naam, zeggende: Ik ben de Christus; en zij zullen velen verleiden.
- 11 En vele valse profeten zullen opstaan, en zullen er velen verleiden.
- 24 Want er zullen valse christussen en valse profeten opstaan, en zullen grote tekenen en wonderheden doen, also dat zij (indien het mogelijk ware) ook de uitverkorenen zouden verleiden.
- 25 Ziet, Ik heb het u voorzegt!

De kans dat wij verleid worden is blijkbaar vrij groot en dus worden we gewaarschuwd. De tegenstander heeft er belang bij dat wij verleid worden en dus niet de opname van de Gemeente verwachten.

Die "afval" staat in verband met Jeruzalem. Daarna begint pas de Dag des Heeren. De "afval" is die van Daniël 9 : 27. In de tweede helft van de 70-ste week van Daniël zal degene, met wie het verbond gesloten is, "het slachtoffer en het spijsoffer doen ophouden". Hier wordt ook gezegd dat "de Dag des Heeren" niet komt, "tenzij dat eerst mens der zonden, de zoon des verderfs, geopenbaard zij". Er worden twee dingen in één genoemd, omdat ze rechtstreeks met elkaar te maken hebben. De uitdrukking is niet de verwijzing naar "de vorst die komen zal", maar naar de openbaring van de satan zelf op aarde, nadat hij uit de hemel geworpen is. (Openbaring 12)

In Daniël 8 wordt "de afval" tamelijk uitgebreid beschreven in een profetie die al een toepassing gehad heeft in de dagen van Antiochus Epifanes. (ca. 215-164 v.Chr.) In Daniël 8 wordt simpelweg gezegd dat het gaat om Israël, dan wel een Joodse staat, die wordt overgegeven aan, of geworpen in, een bepaalde vorm van afgoderij, in plaats van hun eigen traditionele religie. Die wordt daar wat onderkoeld aan-

Zijlijn 23

Antichristen zijn er velen, zegt Johannes. Dat was in die dagen al zo, maar het is de hele samenvatting van de kerkgeschiedenis. Het optreden continu van allemaal antichristen achter elkaar. Mensen die probeerden Christenen onder hun macht te brengen. Heerschappij uit te oefenen en dat in plaats van Christus. Dit is feitelijk de toepassing van de gelijkenis van het mosterdzaad, dat uitgroeit tot een boom. Het gaat over het koninkrijk in Mattheüs 13. Laat die boom nou volstrekt identiek zijn aan de boom uit Daniël 4. Daar heet hij Babel. De toehoorders van de Here Jezus moeten die profetie van Daniël gekend hebben. De Heer zei: het begint als Koninkrijk Gods, maar in de praktijk wordt het een monster, namelijk Babel. De koning van Babel is de duivel en daar heeft die antichrist dus alles mee van doen. Ik denk dat het officiële christendom, als wereldgodsdienst, in hoge mate een satanisch bouwwerk is. Het is Babel en streeft ook hetzelfde na in de praktijk. Eerst erkenning en dan streeft het naar macht.

geduid als "het gedurige [offer]", (Vers 12, 13) want Jehovah had daar niet zoveel mee te maken. Die "afval" in Daniël 8 vinden we al in Daniël 7, waar een overzicht gegeven wordt van de wereldrijken die sinds de dagen van Daniël zouden passeren tot aan het Messiaanse Rijk. Zoals dat ook staat in Daniël 2: het beeld van Nebukadnezar. "De afval" wordt van Godswege vergezeld met grote verdrukking over het volk. Het brengt "een zeer haastig verderf". (1 Thessalonicenzen 5 : 3)

De openbaring van "de mens der zonde" ("de mens der wetteloosheid") betekent dat er een mens aan de macht komt, maar die krijgt zijn macht van "de draak". In de praktijk krijgt hij zijn macht van [het tweede beest uit Openbaring 13](#). Dat "tweede beest uit de aarde" wordt in Openbaring 19 : 20 "de valse profeet" genoemd. Dat is de antichrist. Dat is de duivel, die op aarde geworpen is, in een zichtbare gedaante, en volgens Openbaring 13 : 5 "grote dingen" en "[gods]-lasteringen" spreekt. [Het is de komende "wereldleraar"](#).

2 Thessalonicenzen 2 : 4

4 Die zich tegenstelt, en verheft boven al wat God genaamd, of als God geëerd wordt, also dat hij in den tempel Gods als een God zal zitten, zichzelf vertonende, dat hij God is.

Waar het hier werkelijk om gaat is niet zomaar een mens. Het is de figuur die, alleen in twee Johannes-brieven, "de antichrist" heet. Die wordt niet beschouwd als iemand met directe politieke macht. Johannes schrijft over een valse profeet en valse leringen, leugens die verspreid worden, en hij schrijft dat toe aan "de antichrist", aan "antichristen" (1 Johannes 2 : 18) ^{Zie zijlijn 23} en aan "de geest van de antichrist". (1 Johannes 4 : 3) "Antichrist" betekent: "Christus in plaats van dé Christus". Niet iemand die de Christus bestrijdt, maar iemand die zich in de plaats van Christus stelt en zo ontkent dat Jezus dé Christus is. In Daniël 11, en Openbaring 12 en 13, komt ook aan de orde dat deze antichrist zich in de praktijk uitgeeft alsof hij God is. Hij is een "verleidende geest", zoals vermeld in 1 Timótheüs 4 : 1: "... dat in de laatste tijden sommigen zullen afvallen van het geloof, zich begevende tot verleidende geesten, en leringen der duivelen." In 1 Johannes 2 : 22 is "antichrist" vervangen door "leugenaar": "Wie is de leugenaar, dan die loochent, dat Jezus is de Christus? Deze is de antichrist, die den Vader en den Zoon loochent."

2 Thessalonicenzen 2 : 5

5 Gedenkt gij niet, dat ik, nog bij u zijnde, u deze dingen gezegd heb?

Dit verwijst naar vroegere woorden van Paulus en naar oudtestamentische profetieën. De Apostel heeft al over deze dingen met hen gesproken en schrijft: Hou ze vast, laat je dat niet op een of andere wijze ontnemen. Gelovigen moeten nu eenmaal weten dat God beloften gedaan heeft met betrekking tot de toekomst. Als wij dat niet weten, dan onderscheiden wij ons in de praktijk in niks van de ongelovige mens. Die weet niet waar hij naartoe gaat. God is herkenbaar als God, omdat Hij per definitie spreekt over de toekomst en over waarheen de heilshistorie onderweg is.

2 Thessalonicenzen 2 : 6, 7

- 6 En nu, wat hem wederhoudt, weet gij, opdat hij geopenbaard worde te zijner eigen tijd.
- 7 Want de verborgenheid der ongerechtigheid wordt alrede gewrocht; alleenlijk, die hem nu wederhoudt, die zal hem wederhouden, totdat hij uit het midden zal weggedaan worden.

Het gevolg van dat kommaatje, en ook van de plaatsing van het woordje "nu", is dat het geheel geen betekenis meer heeft. Je kunt het weglaten. Dan wordt het: "En wat hem wederhoudt weet gij". Het schijnt dat mensen het vers zo lezen, maar er staat "en nu" en dan wordt het: "En wat hem nú wederhoudt weet gij". Die "wederhouder" was al aan het werk in de dagen van de Thessalonicenzen. Dezelfde uitdrukking staat ook in het volgende vers, dus je kunt 'm uiteindelijk toch niet missen. Dat twee keer "nu", in vers 6 en 7, staat tegenover het "als dan" van vers 8. Dat gaat om een toekomstig tijdstip.

Dus vóór "de Dag des Heeren", moet de "mens der zonde, de zoon des verderfs" zich openbaren. Maar die kan niet komen, omdat daar nog wat aan vooraf moet gaan. Er is iets wat hem tegenhoudt, namelijk de aanwezigheid van een "wederhouder". Dat is de Gemeente, die dan nog op aarde is. Zolang die situatie zo is, kan hij niet komen. De Bijbel leert nu eenmaal dat hij niet komt, zolang wij hier zijn. De Bijbel zegt dat de satan uit de hemel geworpen wordt als de Gemeente wordt opgenomen. Dat is ook volkomen logisch. Als wij in de hemel moeten zijn om de wereld te regeren, dan moet hij eruit. Dit is een Bijbelse leerstelling, die geen andere mogelijkheid open laat. Het kan niet, anders gaan, omdat dit door God Zelf zo in de Bijbel vastgelegd is.

Waarom wordt hij "wederhouden"? Wat is het doel? "Opdat hij geopenbaard wordt te zijner eigen tijd". Er staat een tijdstip voor. In 1 Thessalonicenzen 5 : 1 zijn dat "de tijden en gelegenheden". De data zijn vastgesteld van Godswege. Daarom vind ik het een beetje vermake-

lijk dat wij ze niet kunnen uitrekenen. Totdat die tijd is aangebroken, wordt deze figuur, wat betreft zijn openbaring, wederhouden.

"De verborgenheid der ongerechtigheid", de ongerechtigde, is diezelfde "mens der zonde" uit vers 3. "Verborgenheid" is altijd de verberging van dingen, die anders openbaar zouden zijn. Zelfs van heel onze bedeling. In Efeze 3 wordt gesproken over "de bedeling der verborgenheid", zodat verberging kenmerkend is voor onze bedeling. Even als genade dat is, maar je kunt die twee begrippen bij elkaar voegen. Want als genade heerst, dan verbergt de Koning zich. Men neemt het God kwalijk dat Hij Zich verbergt. Maar God heeft er een goede reden voor. De wereld zou juist blij moeten zijn, want als Hij wel wat doet, en gaat spreken, dan is het niet best. Dan komen de oordelen over de wereld.

"Wordt alrede gewrocht" wil zeggen: die werkt al in de wereld. De antichrist, de duivel, die is al actief, alleen in de toekomst zal hij in menselijke gedaante, als man, op aarde openbaar worden en zich zichtbaar manifesteren. Dat geldt ook voor Babel, dat eveneens de naam "verborgenheid" heeft. Dat is nu al wel actief, maar is nog niet geopenbaard. Je vindt Babel uiteindelijk overal. Het werkt in het verborgene.

Openbaring 17 : 5

5 En op haar voorhoofd was een naam geschreven, *namelijk* Verborgenheid; het grote Babylon, de moeder der hoererijen en der gruwelen der aarde.

Dit is een visioen over het laatste wereldrijk, waarvan Babel de hoofdstad is. De macht van Babel, en van die antichrist, is de eeuwen door actief geweest in het verborgene. Pas in de toekomst zal die macht zichtbaar tot uitdrukking komen en zich letterlijk manifesteren op aarde, en wel in die stad Babel, zoals ook in de oudheid. Dat rijk van de satan in het verborgene blijft zo gedurende onze tegenwoordige bedeling, tot aan de nederwerping van de satan, en zijn personeel, op aarde.

Met name in vers 7 van 2 Thessalonicenzen 2 zijn nogal wat woorden ingevuld door de vertalers. Wellicht dachten ze dat we er anders niks van zouden begrijpen. Als je die woorden weghaalt, staat er ineens heel wat anders en daar is niets moeilijks aan: "Die hem nu wederhoudt, totdat hij uit het midden ^{Zie zijlijn 24} zal worden" is toch duidelijk? Het betekent: "Iemand wederhoudt hem nu". Zo hadden ze het ook kunnen vertalen. Dat woord "weggedaan" is echt overcompleet. Het

is wel zo netjes om het erbij te zetten, maar Paulus is hier niet zo netjes. Die is gewoon nurks en die doet het af met een paar woorden, in telegramstijl. Woorden die er niet toe doen, die niks meer bijdragen aan de gedachte, laat je dan weg. Het woord "worden" (in het Engels "to be" = "zijn") aan het eind van de zin, is dan vreemd, omdat de betekenis voor ons anders is dan wat er bedoeld wordt. In Engelse naslagwerken staat: "to become" en niet "to be", zoals het vaak vertaald is. Wij hebben daarvoor geen passend Nederlands woord op deze plaats. De vertalers hebben daarom "worden" gebruikt, als hulpwoord, volgend op het ingevoegde "weggedaan".

De "de mens der zonde, de zoon des verderfs" zou graag openbaar worden en willen dat iedereen hem bij name kent en dat hij de eer krijgt die hij zelf claimt. Daarvoor moet hij zich bekend maken, maar die kans krijgt hij niet van Godswege. Niet zolang de Gemeente op aarde is en de Heer Zelf nog een werk doet, waarbij Hij gelovigen, zij die de waarheid liefhebben, verzamelt uit deze wereld. Pas als de Heer Zijn Koninkrijk gaat openbaren, mag de satan het ook en dan wordt in het openbaar de strijd uitgevochten.

De apostel kondigt in vers 1 aan dat hij het hier in dit hoofdstuk het over "de toekomst van onze Here Jezus Christus" heeft. D.w.z. "de wederkomst van Christus", in de brede betekenis van de term en daartoe hoort "onze toevergadering tot Hem". Dat is de opname van de Gemeente. De uitdrukking "toddit hij uit het midden zal weggedaan worden", is de enige uitdrukking in dit Schriftgedeelte waarin ik die "toevergadering tot Hem" ook inderdaad lees. Als het in die uitdrukking van vers 7 niet over de opname van de Gemeente gaat, dan blijf je zitten met vers 1, waar de apostel zei dat hij het er wel over zou hebben. Dit is ook de werkelijke inhoud. Het ging immers niet alleen maar om een uiteenzetting van wat er in de toekomst zal gebeuren. Integendeel. Essentieel is dat die "Dag des Heeren" niet komt zolang wij hier zijn. Sterker nog, vóóordat die Dag komt, krijg je eerst de afval en dáárvóór krijg je de openbaring van de mens der wetteloosheid en dáárvóór vindt de opname van de Gemeente plaats. Dus zolang wij hier zijn hoeft je je nooit bang te laten maken van dat de Dag des Heeren, of de grote verdrukking, aangebroken zou zijn.

Er is misschien nog een reden waarom men denkt dat de "hij" uit vers 7 niet de Gemeente is. "Hij" is een mannelijk zelfstandig naamwoord en aangezien het grootste deel van de gelovigen de Gemeente ziet als een vrouw, dan denkt men bij "hij" niet aan de Gemeente. Die gedachten komen niet eens op, want de Gemeente is immers de bruid,

Zijlijn 24

In het Griekse Nieuwe Testament blijkt dat "midden" normaal gesproken de betekenis heeft van "onder", d.w.z. "te midden van". Het midden is lang niet altijd het centrum. "Is er iemand in ons midden die...," dan bedoel ik niet precies in het midden van de zaal, maar "onder ons". Die wederhouder bevindt "zich te midden van", of "onder" de volkeren.

en we gaan straks toch de Bruidegom tegemoet. Maar dan had het toch moeten zijn totdat "zij uit het midden zal weggedaan worden". Wij zouden echter juist in verband met de opname van de Gemeente niet aan de Gemeente denken als een vrouw, laat staan een bruid, maar juist als Man, als de Zoon, omdat de opname van de Gemeente de aanstelling van de Gemeente als erfgenaam inhoudt. Dat is tevens de verklaring waarom de opname zo weinig in de Bijbel genoemd wordt. Twee keer in Thessalonicenzen en één keer in 1 Korinthe 15. Deze Schriftplaatsen gaan weliswaar over de opname van de Gemeente, maar dan wat betreft de lichamelijke opstanding van de gelovigen die levend overblijven. De essentie van de opname van de Gemeente is echter dat wij, de gelovigen die nu op aarde zijn, definitief een verheerlijkt, bij voorkeur bekleed, en zelfs overkleed, lichaam ontvangen. (2 Korinthe 5 : 4) Op die ene dag wachten de gelovigen uit onze bedeling, die vóór ons zijn overleden, net zo goed.

2 Thessalonicenzen 2 : 8

8 En alsdan zal de ongerechte geopenbaard worden, denwelken de Heere verdoen zal door den Geest Zijnsmonds, en te niet maken door de verschijning Zijner toekomst;

Als er in vers 7 staat "totdat hij uit het midden zal weggedaan worden, wat in feite is: "totdat hij uit het midden zal opstaan" (verrijzen; "arise" in het Engels) en in vers 8 "alsdan zal de ongerechte geopenbaard worden", gaat het logischerwijs om twee gebeurtenissen. Het eerstkomende punt op Gods agenda is de opname van de Gemeente. Daarna pas gaat het werk met betrekking tot de aarde verder. Christus en de Gemeente zullen een werk beginnen in de wereld; aan de wereld. De Heer neemt dan, eist dan, (Psalm 2) de heerschappij op en dat betekent dat degene die tot dan toe de heerschappij uitoefende, uit zijn positie zal gezet worden. (Openbaring 12) Dan verdwijnt hij dus uit de hemel. Waar de Gemeente in de toekomst een functie gaat vervullen, in diezelfde tijd doet de satan, in de figuur van de antichrist, een werk op aarde.

Het traditionele misverstand rondom dit vers is, dat men denkt dat het "kerkelijk systeem", inclusief het "kerkelijke recht" en de "kerkelijke tucht", er is er om de ongerechtigheid in de wereld tegen te houden en te bestrijden. Dat is uiteraard niet zo. Dat is niet de functie van de Gemeente. Wij lezen nergens dat de Gemeente de duivel, of zijn werk, zou moeten bestrijden of tegenhouden. Het gaat niet over het wederhouden van de ongerechtigheid als zodanig, maar om het weder-

houden van de openbaring van de ongerechte, van de antichrist dus. Dat staat er uitdrukkelijk bij. Als die openbaring van de ongerechte daar is, en hij zich manifesteert, zal de Heere hem uiteindelijk "verdoen door de adem ("pneuma") Zijnsmonds". De parallelle uitspraak: "En te niet maken door de verschijning Zijner toekomst" wil zeggen dat in die dagen de Heer hem zal "verdoen" doordat Hij spreekt, (Psalm 2) in tegenstelling tot de dagen waarin wij nu leven. We hebben nu te maken met het grote zwijgen van God, "[The silence of God](#)", zei [Sir Robert Anderson](#). God zwijgt in onze bedeling. Hij verbergt Zich, maar in de toekomst zal Hij Zich openbaren. De "toekomst van de Zoon des mensen", in Mattheüs 24, betreft een betrekkelijk lange periode. Het gaat om 40 jaar. De term is in het algemeen van toepassing op de dagen vanaf de opname van de Gemeente tot aan de duizend jaren. De "toekomst van de Zoon des mensen" eindigt, volgens de Bijbel, met een oordeel van Godswege over alles wat op aarde leeft. En dat is dus inclusief deze "mens der zonde", de "zoon des verderfs".

2 Thessalonicenzen 2 : 9

9 Hem, zeg ik, wiens toekomst is naar de werking des satans, in alle kracht, en tekenen, en wonderen der leugen;

Het woord "toekomst", (Grieks: "parousia") dat letterlijk "aanwezigheid", "presentie" betekent, wordt in vers 8 gebruikt in verband met de Here Jezus en in vers 9 met de antichrist. Beiden manifesteren zich zichtbaar op aarde, maar ook in geestelijke zin. Aan de ene kant de opbouw van dat laatste wereldrijk, met Babel als hoofdstad. Aan de andere kant de opbouw van het definitieve rijk van Christus, met Jeruzalem als hoofdstad. De aanwezigheid van satan gaat gepaard met "alle kracht en tekenen en wonderen der leugen". De profetie in Deuteronomium spreekt daarover en zal dan weer actueel zijn, net als in onze dagen overigens.

Deuteronomium 13 : 1-5

- 1 Wanneer een profeet, of dromen-dromer, in het midden van u zal opstaan, en u geven een teken of wonder;
- 2 En dat teken of dat wonder komt, dat hij tot u gesproken had, zeggende: Laat ons andere goden, die gij niet gekend hebt, navolgen en hen dienen;
- 3 Gij zult naar de woorden van dien profeet, of naar dien dromen-dromer niet horen; want de HEERE, uw God, verzoekt ulieden, om te weten, of gij den HEERE, uw God, liefhebt met uw ganse hart en met uw ganse ziel.

- 4 Den HEERE, uw God, zult gij navolgen, en Hem vrezen, en Zijn geboden zult gij houden, en Zijn stem gehoorzaam zijn, en Hem dienen, en Hem aanhangen.
- 5 En diezelfde profeet, of dromen-dromer, zal gedood worden; want hij heeft *tot* een afval gesproken tegen den HEERE, uw God, Die ulieden uit Egypteland heeft uitgevoerd, en u uit het diensthuis verlost; om u af te drijven van den weg, dien u de HEERE, uw God, geboden heeft, om daarin te wandelen. Zo zult gij het boze uit het midden van u wegdoen.

Het kan gebeuren dat mensen met een of andere prediking komen en een of andere god, die men zou dienen. Daarbij laten ze hun boodschap gepaard gaan met een teken of een wonder. Dit betekent dat tekenen en wonderen niet noodzakelijk van Godswege komen. Dat lijkt me toch een redelijk ernstige waarschuwing. Er wordt hier aangekondigd dat iemand anders, een antichrist, gebruik maakt van tekenen en wonderen om daarmee zijn boodschap ingang te laten vinden. Wat hier via Mozes tot Israël gezegd wordt, is dat ze niet op die tekenen en wonderen moeten letten, maar op de boodschap.

Openbaring 13 : 13, 14

- 13 En het doet grote tekenen, zodat het ook vuur uit den hemel doet afkomen op de aarde, voor de mensen.
- 14 En verleidt degenen, die op de aarde wonen, door de tekenen, die aan hetzelfde te doen gegeven zijn in de tegenwoordigheid van het beest; zeggende tot degenen, die op de aarde wonen, dat zij het beest, dat de wond des zwaards had, en *weder* leefde, een beeld zouden maken.

Hier wordt letterlijk over die antichrist gesproken. Het "tweede beest", de "valse profeet", gaat dit soort wonderen doen en daarmee valt dit dus precies in de omschrijving van Deuteronomium 13. Die wonderen en tekenen worden ook voorafgaand aan de opname van de Gemeente gedaan. Legendarisch is de figuur van [Simon de tovenaer](#), die we in Handelingen 8 tegenkomen, en in de kerkgeschiedenis nog veel uitgebreider. Hij deed tekenen en wonderen, maar dat betekent niet dat de boodschap die hij predikte het Woord van God was. In geval van de Here Jezus was dat uiteraard anders. Dat heeft van doen met de aard van de tekenen die Hij deed en ook de wijze waarop. Men zou niet uit tekenen, maar uit de boodschap zelf concluderen dat die Bijbels is. Het gaat om de boodschap en niet om de entourage. Niettemin mensen zijn er gevoelig voor; helaas ook in Christelijke kring. Ze hebben liever tekenen en wonderen, dan het Woord van God.

2 Thessalonicenzen 2 : 10

- 10 En in alle verleiding der onrechtvaardigheid in degenen, die verloren gaan; daarvoor dat zij de liefde der waarheid niet aangenomen hebben, om zalig te worden.

In de praktijk is het zo dat waar men liefde heeft voor de waarheid, zal men die waarheid vinden en dat is waarschijnlijk waardoor u en ik behouden geworden zijn, omdat we waarheid zochten. Toen vonden wij Hem die de Waarheid is, de "Waarachtige". (1 Johannes 5 : 20) Het gaat dus om liefde voor de waarheid. U weet, er is niemand die God zoekt, (Romeinen 3 : 11) maar er zijn er wel die de waarheid zoeken. En wat vinden ze dan? God. Maar men gaat verloren, omdat "*zij de liefde der waarheid niet aangenomen hebben*". En dat terwijl in de dagen van "Zijn toekomst" de Waarheid, het Evangelie, ook daadwerkelijk gepredikt wordt in heel de wereld.

Mattheüs 24 : 14

- 24 En dit Evangelie des Koninkrijks zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volken; en dan zal het einde komen.

Wellicht dat er in onze dagen mensen zijn die er nooit van gehoord hebben, in die dagen is het blijkbaar zo dat iedereen er van zal horen. Over de hele wereld, onder alle volken, zal opnieuw het Evangelie gepredikt gaan worden. Als men het dan afwijst, ja, goed, dan zijn zij niet "zalig geworden" en zijn zij "*degenen, die verloren gaan*".

2 Thessalonicenzen 2 : 11

- 11 En daarom zal God hun zenden een kracht der dwaling, dat zij de leugen zouden geloven;

Ik ben geneigd het woord "*kracht*" als "iemand". Die figuur, die "*mens der zonde*" uit vers 3, is dezelfde als "*de ongerechte*" uit vers 8, en dezelfde als "*de kracht der dwaling*". Dit woord "*kracht*", "*energie*", "*energie*", wordt in de Bijbel uitsluitend gebruikt ter aanduiding van bovennatuurlijke, bovenmenselijke, kracht; een hogere kracht of macht dus. Dat kan zijn "*kracht Gods*", zoals die gemanifesteerd wordt in Christus. En dus kom je bij iemand terecht, en niet bij iets. Ik denk ook dat het van belang is dat de mens rechtstreeks kennis maakt met de duivel, waarin men nauwelijks geloofd. Dat de wereld geconfronteerd wordt met die figuur die al sinds mensenheugenis "*de overste dezer wereld*" is; "*de god dezer wereld*". Dan blijkt dat hij degene is die altijd de gang van zaken in de wereld geregeld heeft, en toch niet de mens.

Zijlijn 25

Eén van de bijbelschool-leraren zei eens: wat weten onze jongelui van het Mohammedanisme, van het Hindoeïsme, van het Boeddhisme, van het Confucianisme, van het noem nog eens wat. En toen stond mijn oom Joop op en zei: gelukkig niets. Men wilde dat als vakken invoeren op bijbelscholen. Dat was "onderwijs in vreemde godsdiensten". Mijn oom was er tegen en ook ik zie er niks in. Het is zonde van je tijd. Je moet de waarheid kennen en dan kun je de leugen onderscheiden.

Zijlijn 26

Men zegt namelijk dat God individueel mensen van den beginne heeft aangewezen, zo van die neem ik en die neem ik later, als ze groot zijn, of als ze geboren worden, of als ze volwassen worden. Dat is een populaire theorie, zeker in Nederland. Dat wordt geacht volstrekt orthodox te zijn, d.w.z. "trouw aan de leer". Maar dan toch niet aan de Bijbelse leer, want de Bijbel leert dat niet zo. Wel dat God van den beginne bepaald heeft dat gelovigen eeuwig leven zouden ontvangen. Als je tot geloof komt, hoor je bij die gelovigen. Men zou dus tot geloof komen om op die grond deel te krijgen aan Gods verkiezing.

God Zelf zal hun "de kracht der dwaling" zenden, zodat zij de leugen zullen geloven, want zo werkt dat. Als men de Heer afwijst, dan zal men de leugen geloven, omdat "zij de liefde der waarheid niet aangenomen hebben", zegt vers 10. Het punt is: men wijst de waarheid af en dan volgt men de leugen.

Eén van de misverstanden is dat men leugen zou bestrijden. Dat zou men niet doen! De Gemeente is "pilaar en vastigheid der waarheid". (1 Timótheüs 3 : 15) Dat is fundamenteel iets anders. Wij zijn niet ergens tegen, alleen ergens voor. Het gaat om het leren van de Waarheid en dan zijn we immuun voor de leugen. De Waarheid kennen is voldoende om de leugen te kunnen onderkennen. Als we er dan mee te maken hebben, schuiven we het meteen van ons af. **Zie zijlijn 25** Ik geloof dat mensen in de toekomstige dagen allemaal geconfronteerd worden met het Evangelie en dat wij er als Gemeente in betrokken zijn. Dan moet men kiezen. Een directe keuze maken, net zoals wij dat in onze dagen ook moeten doen. In deze dagen zijn deze dingen nog onzichtbaar en kunnen mensen de schouders ophalen en er van weg lopen. Ze denken dat ze geen keuze hoeven te maken, maar ook dan geldt wat de Here Jezus zei: "Wie met Mij niet is, die is tegen Mij ..." (Lukas 11 : 23) Maar in de hier beschreven dagen worden de dingen zichtbaar gemaakt en kan men het hoofd niet afwenden. Men móet een keuze maken.

2 Thessalonicenzen 2 : 12

12 Opdat zij allen veroordeeld worden, die de waarheid niet geloofd hebben, maar een welbehagen hebben gehad in de ongerechtigheid.

Natuurlijk komt de leugen met verleiding, d.w.z. komt geraffineerd. Ook wij in onze dagen worden makkelijk meegesleept door allerlei leringen. Al dat getheoretiseer en gefilosofeer van mensen, dat wat de mens bedenkt, het brengt hem nergens, leert de Bijbel. Het kan interessant zijn, maar dat was het dan.

Kolossenzen 2 : 8

8 Ziet toe, dat niemand u als een roof vervoere door de filosofie, en ijdele verleiding, naar de overlevering der mensen, naar de eerste beginselen der wereld, en niet naar Christus;

Het heet "filosofie" als God er geen rol in speelt en als het Woord Gods wel in het verhaal een rol speelt, dan heet het "religie". Of eventueel "theologie", maar in de praktijk is dat hetzelfde. Het komt voort uit wat de mens zelf uitdenkt. Al dat gefilosofeer is in wezen

ijdel, leeg namelijk, omdat het geen nut heeft. Het is verleiding, omdat het je wel meesleept, maar niet naar Christus brengt.

2 Thessalonicenzen 2 : 13

13 Maar wij zijn schuldig altijd God te danken over u, broeders, die van den Heere bemind zijt, dat u God van den beginne verkoren heeft tot zaligheid, in heiligmaking des Geestes, en geloof der waarheid;

De Apostel is in het algemeen dankbaar voor het resultaat van zijn persoonlijke arbeid. Het is voor iedereen reden om dankbaar te zijn, als men ziet dat het werk dat men doet ook resultaat heeft. Beter nog, dat het werk van de Heer voortgang vindt. Paulus stelt in elk geval vast dat deze Thessalonicenzen "van de Heere bemind" zijn. Dat kan natuurlijk niet missen, zij zijn Gemeente van God, of "in God, onze Vader", zoals in 1 : 1 staat. Zij zijn gelovigen; kinderen Gods, en "vanaf het begin verkoren tot zaligheid". God is degene die verkoos. De vraag is: wie verkoos Hij dan? Het antwoord is: u. Dat is wat de zin werkelijk zegt, namelijk dat "God u van den beginne verkoren heeft tot zaligheid in heiligmaking des geestes en geloof der waarheid".

Deze tekst wordt gebruikt om de traditionele "leer van de uitverkiezing" te onderbouwen. **Zie zijlijn 26** "Uitverkoren" staat er nog net niet, maar "verkoren" toch wel. Maar het heeft met die leer als zodanig zelfs helemaal niks te maken. Het punt is namelijk dat "die van de heren bemind zijn", op grond van dat ze kinderen Gods zijn, verkoren zijn tot zaligheid en dat niet in de beperkte betekenis van de term, maar in de brede betekenis. Zaligheid, niet alleen in de zin dat men wedergeboren is want dat zijn ze al. De term "zaligheid" is altijd van toepassing op alles wat God ons geeft, met name aan gelovigen en dat is niet alleen eeuwig leven. Het is veel meer dan dat. Die zaligheid wordt meteen toegelicht: "in heiligmaking des Geestes", dan wel "geloof der waarheid". Hier staan drie van die termen op een rijtje.

2 Petrus 1 : 3, 4

- 3 Gelijk ons Zijn Goddelijke kracht alles, wat tot het leven en de godzaligheid behoort, geschonken heeft, door de kennis Desgenen, Die ons geroepen heeft tot heerlijkheid en deugd;
- 4 Door welke ons de grootste en dierbare beloften geschonken zijn, opdat gij door dezelve der Goddelijke natuur deelachtig zoudt worden, nadat gij ontvloten zijt het verderf, dat in de wereld is door de begeerlijkheid.

Petrus zegt precies hetzelfde als Paulus, namelijk dat wij, nadat wij zijn wedergeboren en kinderen Gods geworden zijn, geroepen zijn.

2 Thessalonicenzen 2 : 14

14 Waartoe Hij u geroepen heeft door ons Evangelie, tot verkrijging der heerlijkheid van onzen Heere Jezus Christus.

God heeft ons - gelovigen - niet alleen maar geroepen tot eeuwig leven, maar meer dan dat, tot heerlijkheid namelijk, en tot verkrijging van "*de grootste en dierbare beloften*". Aan ons als kinderen Gods, levend onder het Nieuwe Verbond, zijn opnieuw beloften gedaan. Beloften met betrekking tot heerlijkheid, eerstgeboorterecht, erfrecht, aanstelling tot zonen Gods. (Romeinen 8)

Men komt tot geloof. Maar je kunt moeilijk verwachten dat iemand die tot geloof komt, op dat moment de hele waarheid kent. Dat is niet zo en dat blijkt ook wel, want veel gelovigen hebben in de praktijk weinig belangstelling voor de verdere waarheid. Ze hebben iets uit de Bijbel geleerd. Dan mag je blij zijn, maar als het daarbij blijft, dan heb je daarna niet veel reden meer om blij te zijn. Men zou namelijk toenemen daarin, zoals de Here Jezus zei tot Zijn tijdgenoten.

Johannes 8 : 31, 32

31 Jezus dan zeide tot de Joden, die *in* Hem geloofden: Indien gijlieden in Mijn woord blijft, zo zijt gij waarlijk Mijn discipelen;
32 En zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken.

De Waarheid zou kennelijk een volkomen werk doen in de gelovigen, daar komt het in de praktijk op neer. Wij zouden toenemen in kennis naar de Waarheid. Er zou sprake moeten zijn van geestelijke groei. Wij leven in een bevoorrechte positie, in nieuwtestamentische tijd, waarin eeuwig leven tot stand gekomen is in de opstanding van Christus.

De strekking van vers 13 en 14 is dat wij, die kinderen Gods zijn, ook verkoren zijn tot zaligheid naar de ziel, d.w.z. naar de wandel. Wij zouden de waarheid leren geloven, niet alleen in de zin van eenmalig aanvaarden, maar in de zin van vertrouwen op de Waarheid. Niet op de mens, of "prinsen", zoals Psalm 118 zegt, maar op de Heer, op Zijn Woord en zijn beloften, en daarmee op het werk dat Hij tegenwoordig doet. Want daartoe - vers 14 - heeft Hij geroepen.

2 Thessalonicenzen 2 : 15

15 Zo dan, broeders, staat *vast* en houdt de inzettingen, die u geleerd zijn, hetzij door *ons* woord, hetzij door onzen zendbrief.

"Zo dan" wil zeggen dat het gaat om een gevolgtrekking uit het voorgaande. Het wordt gezegd tot "*broeders*" en dat zijn degenen die in andere zin al zalig zijn, die al "*geheiligd zijn in Christus Jezus*"; wedergeboren mensen dus. "*Zo dan, broeders, staat*". De vertalers vonden dat niet genoeg en hebben erbij gezet "*vast*". Het verandert niks, want de gedachte is dat men zou staan, en dus zou staan blijven. Het is dezelfde gedachte als in Efeze 6, en dat is ook een conclusie uit wat er aan voorafgaat.

Efeze 6 : 10, 11, 14

10 Voorts, mijn broeders, wordt krachtig in den Heere, en in de sterkte Zijner macht

11 Doet aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt staan tegen de listige omleidingen des duivels.

14 Staat dan, uw lenden omgord hebbende met de waarheid, en aangedaan hebbende het borstwapen der gerechtigheid;

Het woord "*broeders*" heeft in essentie de betekenis van "*mede-erfgenamen*". Een zoon is een erfgenaam en een broer is daarmee een mede-erfgenaam. In die specifieke betekenis gebruikt de Apostel de term bij gelegenheid. Het leven van Christus zou in ons geleefd worden. We zouden zo krachtig worden en in verband daarmee zouden wij aandoen "*de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt staan*". Op die manier staan we "*tegen de listige omleidingen des duivels*". De duivel wil ons altijd op zijwegen brengen. Soms heb ik het idee, dat al die stromingen, al die nieuwe richtingen, die wij Christenen geacht worden in te slaan, alleen maar "*listige omleidingen des duivels*" zijn om ons van de Waarheid af te leiden. Maar we zouden ons er niets van aantrekken. Wij zouden "*de gehele wapenrusting Gods*" aandoen en dan kunnen wij standhouden. Want dat is de betekenis van staan. Alleen "*standhouden*" is iets sterker. In 1 Korinthe 15 wordt dat "*standvastig*" genoemd en ook daar wordt dat tegen "*broeders*" gezegd, tot mede-erfgenamen dus.

1 Korinthe 15 : 58

58 Zo dan, mijn geliefde broeders! Zijt standvastig, onbewegelijk, altijd overvloedig zijnde in het werk des Heeren, als die weet, dat uw arbeid niet ijdel is in den Heere.

“Onbewegelijk” is feitelijk hetzelfde als “standvastig” en dat zijn we door “overvloedig te zijn in het werk des Heeren”.

Vers 15 zegt ook: “houdt de inzettingen, die u geleerd zijn”. Als Nederlanders met een calvinistische achtergrond, hoewel ik mezelf daar niet in herken, denken we dan meteen aan wetten. Maar dit woord “inzettingen” betekent “dat wat doorgegeven wordt”. Letterlijk dus. In het Nederlands gaat het min of meer om tradities. Traditie is dat wat van hand tot hand gaat. “Trade” is immers handel; iets gaat van de ene hand in de andere. Tradities gaan van de ene generatie op de andere over. Het gaat dus niet om vast opgelegde wet, maar om een wijze van leven of doen, die ons nou eenmaal overgeleverd is. De volgende generatie neemt het voorbeeld aan van de vorige. De “inzettingen” worden doorgegeven, niet omdat het zo opgelegd is via de wet, maar omdat het zo gebruikelijk is en altijd omdat het ontleend is aan de Schrift en voortkomt uit het Woord dat in ons woont. Ze hebben van doen met de heerschappij van de genade. Wij zijn niet door die inzettingen gevangen, maar die inzettingen zijn van ons, ze zijn ons “overhandigd” en vervolgens is de oproep: “Staat dan in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft ...”. (Galaten 5 : 1)

Wat zijn “de inzettingen”, die ons overgeleverd zijn? Vergelijken we het met 1 Korinthe 15, dan zien we dat het gaat over hóe we de Heer zouden dienen. Dat we betrokken zouden zijn in “het werk des Heeren” en dat is het opbouwen van het Lichaam van Christus.

Efeze 5 : 25-27

- 25 Gij mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, gelijk ook Christus de Gemeente liefgehad heeft, en Zichzelven voor haar heeft overgegeven;
- 26 Opdat Hij haar heiligen zou, haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord;
- 27 Opdat Hij haar Zichzelven heerlijk zou voorstellen, een Gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk.

Het opbouwen van de Gemeente is Zijn werk, waaraan Hij begonnen is “nádat Hij de reinigmaking onzer zonden door Zichzelven te weeg gebracht heeft”. (Hebreeën 1 : 3) Dat werk doet Hij nog steeds, namelijk de opbouw, reiniging, verzameling, de opvoeding van de Gemeente en dus van u en mij als gelovigen individueel. Vervolgens is het de bedoeling dat wij elkander dienen door de liefde. Mede omdat “een dienstknecht niet meerder is dan zijn Heer”. (Johannes 13 : 16) De

Heer Zelf dient de Gemeente en dan kan de dienstknecht, de gelovige, niet achterblijven natuurlijk. Wij dienen elkaar. Of zoals Johannes leert: wij zouden elkaar liefhebben. “Liefhebben” betekent in de praktijk “dienen”. Er zit iets meer aan vast; het is namelijk “dienen op grond van verbondenheid”. Dat is de echte definitie van dat begrip “liefhebben”. Het Grieks woord “agapè”, dat wij kennen als “liefde” betekent “dienen op grond van gemeenschap”, want men is met elkaar verbonden. “Liefhebben” wil zeggen “gemeenschap hebben” en van daaruit elkanders lasten dragen. Dat is dienstwerk tot opbouw van het Lichaam van Christus. Dat is de Gemeente dienen. Vanuit ons “staan in de genade”, het aanvaarden van, én leven in, de aan ons betoonde genade, leren wij genade te geven. Daarin zijn we dan “navolgers van Christus”.

Met “Houdt de inzettingen, die u geleerd zijn” is kennelijk bedoeld de prediking van dat wat gesproken is. “Onze zendbrief” is in ieder geval de verwijzing naar 1 Thessalonicenzen, waar o.a. wordt gezegd wat de wil van God is, namelijk “uw heiligmaking”. (4 : 3) De inhoud van de prediking van Paulus is vanzelfsprekend dezelfde als de inhoud van zijn zendbrieven. Het is ongetwijfeld de terugverwijzing naar vers 2 van dit hoofdstuk: “Dat gij niet haastelijk bewogen wordt”. In vers 15 komt de Apostel daarop terug. Hij zegt in feite: Laat je niet van de wijs brengen. Wij leven in de bedeling van de genade en wij verwachten niet de openbaring van de mens der wetteloosheid, maar de opname van de Gemeente. Wij verwachten dus heerlijkheid. Dat staat vast.

2 Thessalonicenzen 2 : 16, 17

- 16 En onze Heere Jezus Christus Zelf, en onze God en Vader, Die ons heeft liefgehad, en gegeven heeft een eeuwige vertroosting en goede hoop in genade,
- 17 Vertrouste uw harten, en versterke u in alle goed woord en werk.

Nadrukkelijker kun je dat denk ik niet zeggen. Het is een drievoudige uitdrukking. Hij Zelf, onze Heer, namelijk onze God en Vader, want in de praktijk is daar geen verschil tussen. Wat God ook doet, doet hij namelijk door Zijn Zoon, die hier genoemd wordt “onze Heere Jezus Christus”. Dat is dezelfde constructie als die van Titus 2 : 13, 14. Daar gaat het ook om De “verschijning der heerlijkheid van de grote God en onze Zaligmaker”. Dat zijn er geen twee. Het is Eén. Die heerlijkheid komt van God en komt tot ons in de Persoon van onze Zaligmaker Christus Jezus (in die volgorde hoort het te staan). Daar staat achter: “Die Zichzelven voor ons gegeven heeft ...”. Ook in Titus 2 wordt

gesproken over het werk dat Hij aan ons doet, namelijk "ons verlossen van alle ongerechtigheid en voor Zichzelf een eigen volk reinigen." Die "reiniging" is hetzelfde als "heiliging" in 2 Thessalonicenzen 2 : 13. Er staat bovendien "ijverig in goede werken" en daar draait het ook op uit in vers 17. Het zijn de goede werken uit Efeze 2.

Efeze 2 : 10

10 Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen.

Het zijn de goede werken opdat men God verheerlijken zou. Het zijn werken die voortkomen uit geloof en die vervolgens te zien zijn in onze praktische levenswandel. Dat strekt tot Zijn eer. Het is de "broeders liefhebben", aldus Johannes.

"Een goede hoop" is "een levende hoop" in 1 Petrus 1 : 3 en "een zalige hoop" in Titus 2 : 13. Dat is een onvergankelijke, onverderfelijke en onverwelkelijke erfenis, die in de hemel voor ons bewaard wordt. De "goede hoop" is de hoop op de voltooiing van "de heiligmaking des Geestes" uit vers 13. (1 Petrus 1 : 4)

"Vertrouwing en goede hoop" wijzen op de toekomst. "Vertrouwing" betekent "bemoediging" of "bekrachtiging". De "trooster" is volgens de Bijbelse betekenis "degene die hulp verleent". Bemoediging en moed heb je nodig, niet eens voor het heden, maar voor de toekomst.

Waar een gelovige de moed verliest, is dat vermoedelijk (ik trek die conclusie) omdat zo iemand niet werkelijk in de genade staat. Als men in die genade vasthoudt, ontvangt men van Godswegen vertrouwing, goede hoop, bemoediging, bekrachtiging. Het gaat uiteindelijk allemaal om "Hulp ter bekwamer tijd". (Hebreeën 4 : 16)

8. 2 Thessalonicenzen 3

2 Thessalonicenzen 3 : 1-18

- 1 Voorts, broeders, bidt voor ons, opdat het Woord des Heeren *zijn* loop hebbe, en verheerlijkt worde, gelijk ook bij u;
- 2 En opdat wij mogen verlost worden van de ongeschikte en boze mensen; want het geloof is niet aller.
- 3 Maar de Heere is getrouw, Die u zal versterken en bewaren van den boze.
- 4 En wij vertrouwen van u in den Heere, dat gij, hetgeen wij u bevelen, ook doet, en doen zult.
- 5 Doch de Heere richte uw harten tot de liefde van God, en tot de lijdzaamheid van Christus.
- 6 En wij bevelen u, broeders, in den Naam van onzen Heere Jezus Christus, dat gij u onttrekt van een iedere broeder, die ongeregeld wandelt, en niet naar de inzetting, die hij van ons ontvangen heeft.
- 7 Want gijzelfen weet, hoe men ons behoort na te volgen; want wij hebben ons niet ongeregeld gedragen onder u;
- 8 En wij hebben geen brood bij iemand gegeten voor niet, maar in arbeid en moeite, nacht en dag werkende, opdat wij niet iemand van u zouden lastig zijn;
- 9 Niet, dat wij de macht niet hebben, maar opdat wij onszelven u geven zouden tot een voorbeeld, om ons na te volgen.
- 10 Want ook toen wij bij u waren, hebben wij u dit bevolen, dat, zo iemand niet wil werken, hij ook niet ete.
- 11 Want wij horen, dat sommigen onder u ongeregeld wandelen, niet werkende, maar ijdele dingen doende.
- 12 Doch de zodanigen bevelen en vermanen wij door onzen Heere Jezus Christus, dat zij met stilheid werkende, hun eigen brood eten.
- 13 En gij, broeders, vertraagt niet in goed te doen.
- 14 Maar indien iemand ons woord, door dezen brief *geschreven*, niet gehoorzaam is, tekent dien; en vermengt u niet met hem, opdat hij beschaamd worde;
- 15 En houdt *hem* niet als een vijand, maar vermaant *hem* als een broeder.
- 16 De Heere nu des vredes Zelf geve u vrede te allen tijd, in allerlei wijze. De Heere zij met u allen.
- 17 De groetenis met mijn hand, van Paulus; hetwelk is een teken in iederen zendbrief; also schrijf ik.
- 18 De genade van onzen Heere Jezus Christus zij met u allen.
Amen

2 Thessalonicenzen 3 : 1, 2

- 1 Voorts, broeders, bidt voor ons, opdat het Woord des Heeren *zijn* loop hebbe, en verheerlijkt worde, gelijk ook bij u;
- 2 En opdat wij mogen verlost worden van de ongeschikte en boze mensen; want het geloof is niet aller.

Het Woord zou voortgang hebben, zou verspreid worden, maar dat is zeker niet alleen de bedoeling. *"Het woord des Heeren zou zijn loop hebben"* in uw en mijn persoonlijke leven. Het begint met de oren, komt in de hoofd en in het hart en schiet daar wortel. Het wordt daar geplant. Het maakt onze "zielen", namelijk "onze levenswandel", zalig en waar men leeft uit dat geloof, heeft het Woord ook "zijn loop". Het gaat dus wel degelijk om de uitwerking van het Woord in de gelovigen zelf. Daarvoor zou men bidden, staat hier. Zodat hiermee het gebed in de eerste plaats dient om onszelf bewust te maken van deze dingen. De functie van het gebed is in elk geval dat wij onze eigen positie kennen, dat realiseren en onder woorden brengen naar Hem toe. Op zich is het een bemoedigende gedachte te weten dat er mensen zijn die voor je willen bidden. Dat geeft steun, omdat je dan weet dat je er toch niet werkelijk alleen voor staat.

Het is bovendien de bedoeling dat *"wij mogen verlost worden van ongeschikte en boze mensen"*. Dit gaat over mensen die niet op hun plaats zijn. Als je geschikt bent, bevindt je je in de goede positie, en bij ongeschikt, bevindt men zich op een verkeerde plaats. In de praktijk worden wij hiervan niet werkelijk verlost, maar wij leren stand te houden, óndanks *"de ongeschikte en boze mensen"*. Dat valt soms niet mee, geef ik eerlijk toe. De vraag is in hoeverre ze ons gevangen houden en hoe we ons daaraan dan kunnen onttrekken. Er zijn nu eenmaal gelovigen met wie wij geestelijk weliswaar verbonden zijn, maar in de praktijk eigenlijk helemaal niet, omdat men kennelijk dan toch geen of een andere toekomstverwachting heeft. Vers 2 zegt: *"want het geloof is niet aller"*, in de zin van "niet iedereen is trouw". Gelovig zijn ze wellicht, in ieder geval tot op zekere hoogte, maar in de praktijk van het leven ziet het er blijkbaar anders uit. Gegeven de omstandigheden is het dan beter dat de wegen zich scheiden. Daartegenover staat dat de Heer wel trouw is aan Zijn Woord.

2 Thessalonicenzen 3 : 3, 4

- 3 Maar de Heere is getrouw, Die u zal versterken en bewaren van den boze.
- 4 En wij vertrouwen van u in den Heere, dat gij, hetgeen wij u bevelen, ook doet, en doen zult.

Wij hebben de belofte van de Heer, dat Hij ons de kracht zou geven, om te kunnen standhouden, opdat "die boze" ons niks kan maken, want de Heere zal ons *"bewaren van de boze"*. Hij geeft ons kracht, die boven onze eigen krachten, of het gebrek daaraan, uitsteekt. Wij kiezen er daarom voor om trouw te zijn aan de Heer (Vers 4), en indien dat onze krachten te boven gaat, wel nu, Hij geeft ons wat wij daartoe nodig hebben. Dat is het geheim eigenlijk van het Christelijk leven. Wij leven het leven van Christus, is de bedoeling, en in die situatie geeft de Heer ons wat we nodig hebben. Dat betreft ook zaken met betrekking tot het vlees, stoffelijke zaken namelijk. Maar het is niet zo dat men, omdat men gelovig is, aanspraak kan maken op stoffelijke zegeningen. Wanneer wij Hem echter erkennen als Heer, dan ontvangen wij van Hem dat wat voor onze dienst noodzakelijk is. Ontvangen wij dat wat nodig is om te kunnen standhouden, of gewoon, wij ontvangen van Hem sterkte. We zullen trouw zijn aan het Woord en daarna aan de inzettingen die overgeleverd zijn. (Hoofdstuk 2 : 15) De apostel zegt: Ik vertrouw dat u dit doet, en voegt eraan toe in vers 5:

2 Thessalonicenzen 3 : 5

- 5 Doch de Heere richte uw harten tot de liefde van God, en tot de lijdzaamheid van Christus.

De Apostel doet een stap achteruit. Eerst zegt hij: ik vraag het u en ik vertrouw er op dat u dat doet en daarna zegt hij: maar (doch) de Heer zou het doen. Het is de Heer, die *"uw harten tot de liefde van God en tot de lijdzaamheid (passie) van Christus"* leidt. Naarmate Zijn Woord in onze harten een plaats vindt, d.w.z. in ons leven, naar die mate zal het onze gezindheid bepalen en zal het onze inwendige mens richten op de liefde van God, op de gemeenschap met God. We zouden ons dat bewust zijn; ons daaraan onderwerpen en daarin van onze kant trouw zijn. Hij is het in elk geval en Hij wil dat werk voortzetten.

2 Thessalonicenzen 3 : 6

- 6 En wij bevelen u, broeders, in den Naam van onzen Heere Jezus Christus, dat gij u onttrekt van een iedere broeder, die ongeregeld wandelt, en niet naar de inzetting, die hij van ons ontvangen heeft.

"Bevelen" heeft de betekenis van "onderrichten". Het is "sterk aanbevelen, omdat dit *"in de Naam van onze Heere Jezus Christus"*, gedaan wordt. De aanbeveling is *"dat gij u onttrekt van een iedere broeder die ongeregeld wandelt"*. De term "ongeregeld" komt overeen met "ongeschikt" uit vers 2. Dat heeft in de praktijk dezelfde

betekenis. Er staat niet dat wij ongeregelde zouden excommuniceren. Dat zou wellicht kunnen, maar het is niet de algemene regel in onze plaatselijke gemeenschap van gelovige mensen. De normale gang van zaken is dat wij mensen die zwak zijn in het geloof tot ons trekken. (Romeinen 14; Galaten 6) Maar je hebt er ook die zwak willen zijn en dat ook propageren. Dan vallen ze in deze categorie. Dan "wandelt men ongeregeld" en wij zouden ons aan hen onttrekken, om te voorkomen dat ook wij ongeregeld gaan wandelen. Soms zit er niks anders op. Het is bovendien zo dat we dat zouden doen op persoonlijke titel. Niet meteen met elkaar overleggen. Dit is een persoonlijke keuze in ons persoonlijke leven. Als je met een bepaalde levenswijze of beschouwing van Bijbelse dingen niet van doen wilt hebben, dan moet je je daar aan onttrekken, want wij zouden trouw zijn aan de Heer. Voor zover wij zwakken in het geloof tot ons trekken, doen wij dat opdat zij ook geregeld zouden wandelen en niet langer ongeschikt zouden zijn.

Deze aanbeveling betekent in ieder geval dat we niet koste wat kost de uitwendige eenheid naar buiten toe zouden bewaren. "Het geloof is nou eenmaal niet aller". (Vers 2) Wij worden geacht trouw te zijn en ons door niets daarvan te laten weerhouden. "Dat gij u onttrekt", dat heeft voor alle duidelijkheid niks van doen met iemand toelaten aan het Avondmaal. Het gaat om de praktische omgang met elkaar, of nog sterker, met wie we samenwerken. Men zou dat in acht nemen en zich onttrekken aan iedere broeder die niet wandelt "naar de inzetting die hij van ons ontvangen heeft".

2 Thessalonicenzen 3 : 7

7 Want gijzelf weet, hoe men ons behoort na te volgen; want wij hebben ons niet ongeregeld gedragen onder u;

Dit principe wordt verderop nog een paar keer genoemd. Daarna wordt toch beschreven hoe dat er dan ongeveer uitziet.

2 Thessalonicenzen 3 : 8

8 En wij hebben geen brood bij iemand gegeten voor niet, maar in arbeid en moeite, nacht en dag werkende, opdat wij niet iemand van u zouden lastig zijn;

"Lastig" is "tot last zijn". D.w.z. dat men iemand anders voor de kosten laat opdraaien. Omdat de Bijbel het ook zegt, zeg ik dat we voor elkaar wat zouden doen, dus in beginsel heb ik er geen moeite mee. Maar er zijn altijd die tot last zijn. Iedereen moet altijd van alles voor ze regelen en verzorgen. Zulke mensen zijn daarmee geen navolgers van

Paulus. Duidelijk zou moeten zijn, dat degenen die "ongeregeld wandelen", bijvoorbeeld degenen zijn die wél van "bij iemand brood eten voor niet" en dus wel degelijk anderen "lastig zijn". Hoe we met deze dingen omgaan is eveneens een persoonlijke zaak en niet meteen een collectieve. We zijn ook immers allemaal anders. Het is echter wel een belangrijke aangelegenheid, om de eenvoudige reden dat zulke mensen een groot deel van onze tijd, van ons leven zelfs, in beslag kunnen nemen. Onder alle omstandigheden zouden wij onszelf afvragen, in hoeverre iets ons ontrouw maakt aan de bediening, of aan de loopbaan die wij zouden lopen. **Zie zijlijn 27**

Paulus' voorbeeld om na te volgen is, dat hij in zijn eigen levensonderhoud voorzorg. Hij gebruikt dergelijke termen, ook in andere Brieven, waaruit in ieder geval blijkt dat hij het bij voorkeur zo deed, omdat dit de norm is voor elke gelovige. Men zou in zijn eigen onderhoud voorzien. Bij een andere gelegenheid staat dat men zou voorzien in het onderhoud van anderen, die het zelf niet kunnen. Efeze 4 : 28: "... maar arbeide liever, werkende dat goed is met de handen, opdat hij hebbe mede te delen dengene, die nood heeft." Dat is onze eerste verantwoordelijkheid als gelovigen.

2 Thessalonicenzen 3 : 9

9 Niet, dat wij de macht niet hebben, maar opdat wij onszelven u geven zouden tot een voorbeeld, om ons na te volgen.

Paulus zegt, er is juridisch niks mee mis mee dat men van de prediking van het Evangelie, of hoe je dat maar noemt, zou leven. Daar heb ik ook wel het recht toe, maar het is niet de plicht uiteraard. En dus, zegt hij, heb ik het zo niet gedaan, "opdat wij onszelf aan u zouden geven tot voorbeeld om na te volgen." De eerste verantwoordelijkheid van gelovigen is dat ze hun eigen leven op orde hebben en daarin niemand anders tot last zijn. De eigen huishouding runnen en problemen uit hun privéleven niet tot last van hun broeders, of zusters laten worden. Soms wordt het dat toch en kan het niet anders, maar het zou het niet op voorhand zo moeten zijn.

2 Thessalonicenzen 3 : 10

10 Want ook toen wij bij u waren, hebben wij u dit bevolen, dat, zo iemand niet wil werken, hij ook niet etc.

Paulus schrijft deze dingen nu, maar hij heeft het toen hij bij hen was kennelijk ook al zo gezegd. Het valt dus in de categorie "inzettingen, die u geleerd zijn", van vers 15 in hoofdstuk 2. Het gaat om het beginsel

Zijlijn 27

Ik weet wel dat er dingen op mijn weg komen waarvan ik absoluut zeg, dat doe ik niet, in de overtuiging dat ik dat niet moet doen. Eenvoudig omdat ik er niet een goede man voor ben, en omdat ik nuttigere dingen te doen heb. Ik ga bijvoorbeeld niet op huisbezoek. Het kost me te veel van mijn tijd, van mijn denken, en het gaat ten koste van bijbelstudie en spreekbeurten. Dat moeten anderen dus maar doen. Waarmee ik meteen gezegd heb, dat het voor een ieder van ons toch heel verschillend ligt.

voor gelovigen dat als “zo iemand niet wil werken, hij ook niet eten zal”. Hoe weet je of iemand niet wil werken? Dat weet je als je hem werk aanbiedt en hij doet het niet. Het gaat niet om maatschappelijke verhoudingen, maar om hoe het onder de geloven onderling zou gaan. Het is nou eenmaal slecht voor een mens dat hij niks te doen heeft. Een mens is per definitie een dienstknecht en zou dienstwerk doen. Als je dat niet doet, dan is dat heel slecht voor de gezondheid, zowel lichamenlijk als geestelijk.

2 Thessalonicenzen 3 : 11

11 Want wij horen, dat sommigen onder u ongeregeld wandelen, niet werkende, maar ijdele dingen doende.

Dat “*wij horen*” was dus een aanleiding tot dit schrijven. “Werken”, in de Bijbel althans, en waarschijnlijk ook in het oud-Nederlands, heeft altijd de betekenis gehad van “werken tegen een vergoeding”. Er staat wat tegenover. “Arbeiden” heeft de betekenis van “zwaar werk doen” en daarmee is lijden gemeid. “*Ijdele dingen doende*” betekent dat zij druk zijn met van alles en nog wat en waar dan ook. Dat is de betekenis van de Griekse term. De Engelse uitdrukking is “to work all around”, d.w.z. overal maar mee bezig zijn en altijd maar druk zijn met van alles en nog wat, met zinloze dingen. “They are busy bodies”. Als je het letterlijk vertaalt: “een bezig lichaam”. Ook in het zogenaamde christelijk werk gebeurt dat. Men is met van alles en nog wat bezig. Nuttig dit en nuttig dat. We moeten toch zus, we moeten toch zo. Het kost enorm veel tijd, energie, inzet en waar het allemaal toe dient?

2 Thessalonicenzen 3 : 12

12 Doch de zodanigen bevelen en vermanen wij door onzen Heere Jezus Christus, dat zij met stilheid werkende, hun eigen brood eten.

Het idee van “*ijdele dingen doende*” is dat men zich daarmee belangrijk maakt. Maar men zou in stilheid werken; dat werk onopvallend doen. Werken is niet bedoeld als demonstratie. Het gaat erom dat er redelijk nuttige dingen gedaan worden en dat men, [volgens de Prediker](#), daarin zijn bevrediging, zijn blijdschap, zou vinden. Maar daarmee hoeft het werk niet demonstratief te gebeuren, in de zin van, kijk ons maar eens bezig zijn, wij zijn tenminste druk. Een broeder tegen mij: jullie weten wel veel van de Bijbel, maar wij doen tenminste iets. Als resultaat van dat “*met stilheid werkende*” zouden een ieder zijn “*eigen brood eten*”. De Prediker leert dat we ons brood zouden eten en onze wijn zouden drinken met blijdschap en verheuging. (o.a. Prediker 8 : 15)

Prediker 9 : 7

7 Ga *dan* heen, eet uw brood met vreugde, en drink uw wijn van goeder harte; want God heeft alrede een behagen aan uw werken.

Dit betekent dat men met blijdschap en vrede door het leven zou gaan. Ik denk altijd dat gelovigen de enigen zijn die het zou kunnen lukken. Die vinden werkelijk vrede in hun leven, in hun dienst, in hun bestaan. Het is allemaal bedoeld opdat de mens een gebalanceerd leven zou hebben. Rijkdom, zonder dat men er iets voor hoeft te doen, maakt de mens alleen maar decadent. Hard werken, zonder dat men er wat voor verdient, is ook heel slecht voor de mens. Men zou de balans daarin vinden.

Het zijn idealen die misschien niet echt 100% bereikbaar zijn, maar gelooft u mij, men kan een heel eind komen in die richting. Gewoon zijn werk doen, zijn loopbaan lopen. Ik maak niet het onderscheid tussen de oude mens en de Nieuwe Mens. Het is hetzelfde beginsel en blijft hetzelfde beginsel. Men zou zijn loopbaan lopen, zijn werk doen, zijn leven inrichten en zorgen dat men zich kan onderhouden. Men zou daar zijn blijdschap in vinden. Men zou er zelfs van genieten in deze tegenwoordige eeuw, schrijft Paulus aan Timótheüs. Pas als we ons eigen leven op orde hebben, kunnen we van daaruit eventueel ook voor anderen wat betekenen.

2 Thessalonicenzen 3 : 13

13 En gij, broeders, vertraagt niet in goed te doen.

Dit is het begin van de laatste woorden van deze Brief. Wij zouden niet “bezwijken”, dat is een andere vertaling van “vertragen”. Het komt voor in Hebréeën 12 : 3: “... opdat gij niet verflauwt en bezwijkt in uw zielen”. Daar gaat het om de praktijk van het Christelijk leven, waarin wij trouw zouden zijn aan de Heer en daadwerkelijk “... met lijdzaamheid lopen de loopbaan, die ons voorgesteld is”. (Hebréeën 12 : 1) Dat zouden we, volgens vers 2, doen “*ziende op den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus ...*”. Dan denk ik altijd aan dat tegeltje met de spreuk: “*God heeft ons geen kalme reis beloofd, maar wel een behouden aankomst*”. Maar hier staat “*vertraagt niet in goed te doen*”, want daartoe zijn wij immers wedergeboren. Wij zouden “wandelen in de goede werken welke God voorbereid heeft”, zegt Efeze 2 : 10. Eerder stonden we er al bij stil, omdat het gezegd werd in 2 : 16, 17: “*En onze Heere Jezus Christus Zelf, ... vertrooste uw harten, en versterke u in alle goed woord en werk.*”

1 Korinthe 15 : 58

58 Zo dan, mijn geliefde broeders! Zijt standvastig, onbewegelijk, altijd overvloedig zijnde in het werk des Heeren, als die weet, dat uw arbeid niet ijdel is in den Heere.

Hiermee zijn we terug bij ons onderwerp, want deze uitspraak volgt op de uiteenzetting over de opname van de Gemeente.

2 Thessalonicenzen 3 : 14

14 Maar indien iemand ons woord, door dezen brief *geschreven*, niet gehoorzaam is, tekent dien; en vermengt u niet met hem, opdat hij beschaamd worde;

Nu wordt Paulus dus helemaal "scherp", d.w.z. het loopt namelijk uit op een punt, en die is scherp, was de bedoeling. Dat is hier zo. Het woord "geschreven" staat er niet eens bij en dat maakt het nog sterker, want de Apostel wijst niet op algemene richtlijnen of onderwijzingen, maar beperkt zich tot deze Brief. "Tekent dien" wil zeggen "een merkteken geven", opdat wij ons met zo iemand niet zouden vermengen, staat er. Niet om lelijk te doen tegen die ander, maar opdat wij zelf trouw zouden blijven. We komen iemand tegen die niet trouw is, dat weten we en daar houden we rekening mee, daar blijven we bij uit de buurt. Soms letterlijk, soms alleen overdrachtelijk, maar niettemin staat het er zo. "Opdat hij beschaamd worde", is de bedoeling, maar de eerste gedachte is natuurlijk "opdat hij bewaard zou worden". Wij zouden niet alles tot ons nemen, omdat dit slecht voor je geestelijke gezondheid kan zijn. Daar gaat het hier ook over. Wij zouden van bepaalde dingen verre blijven, daarom staat het hier zo sterk. In verband met de inhoud van deze Brief, gaat het om straf voor de ongelovigen en aan de andere kant beloning voor de gelovigen. "Beschaamd worde" wil zeggen dat men tot een keer komt; de realiteit onder ogen ziet.

2 Thessalonicenzen 3 : 15

15 En houdt *hem* niet als een vijand, maar vermaant *hem* als een broeder.

Hij is wel een "vijand", want hij gedraagt zich in ieder geval zo, maar het wil niet zeggen dat wij hem zo moeten behandelen. In de praktijk zal het andersom wel zo zijn. Degenen waarover het gaat, beschouwen ons dikwijls als vijanden. Kinderen Gods worden door de vijand, de boze, gebruikt om het werk van de Heer tegen te houden. Paulus schrijft daarover in:

Galaten 2 : 4

4 En *dat* om der ingekropen valse broederen wil, die van bezijden ingekomen waren, om te verspieden onze vrijheid, die wij in Christus Jezus hebben, opdat zij ons zouden tot dienstbaarheid brengen.

Het zijn broeders, en wij zouden ze ook als zodanig beschouwen, maar niettemin zouden we ze voor onszelf "tekenen", met "pas op blijf uit de buurt". Laat je niet beïnvloeden, vermeng je niet met hen". Dat wil dus niet zeggen dat je niet samen aan het Avondmaal kunt, want dat kan wel, juist omdat we hen beschouwen als broeders en niet als vijanden van onze kant. Maar we zijn gewaarschuwd.

Titus 3 : 9-11

- 9 Maar wedersta de dwaze vragen en geslachtsrekeningen, en twistingen, en strijdningen over de wet; want zij zijn onnut en ijdel.
- 10 Verwerp een kettersen mens na de eerste en tweede vermaning;
- 11 Wetende, dat de zodanige verkeerd is, en zondigt, zijnde bij zichzelf veroordeeld.

Dat hoort waarschijnlijk bij "*ijdele dingen doende*" (Vers 11) Als mensen bepaalde leringen brengen, die volgens ons beste weten en naar eer en geweten volgens ons in strijd zijn met de Bijbel, staat er niet alleen "verwerp die leer", maar ook "verwerp zo'n mens". Allerlei onbijbelse leringen komen tot ons door mensen die zich wel Christen noemen, maar die dat waarschijnlijk helemaal niet zijn, in de Bijbelse zin van het woord. Die zijn niet wedergeboren. Het gaat dus om de persoon in kwestie. Zo belangrijk is dat blijkbaar, om de eenvoudige reden dat wij anders toch beïnvloed worden. Misschien niet eens doordat we zo'n "ketterse leer" overnemen, maar misschien dan toch doordat we altijd maar die ketterse leer moeten bestrijden. Dat is ook niet bepaald zinnig. Dan legt de duivel ook op die wijze beslag op ons. En dus: "verwerp die mens".

2 Thessalonicenzen 3 : 16

16 De Heere nu des vredes Zelf geve u vrede te allen tijd, in allerlei wijze. De Heere zij met u allen.

"Des vredes" slaat op "gemeenschap" en dat is weer "éénheid". Die wordt beleefd daar waar wij afgezonderd zijn van degene die per definitie verdeeldheid teweegbrengen. Gelovigen zouden één zijn,

maar dan wel op de juiste basis, op de juiste grondslag, op hun trouw aan de Heer en daarmee hun trouw aan het Woord des Heeren.

Om die eenheid te bewerkstelligen, zouden wij niet dus ons ook maar van de Bijbel of van het Woord van de Heer afkeren. Wij zouden ons daarentegen voegen bij hen (vermengen) die trouw zijn aan de Heer, die het Woord en de broeders liefhebben. Dat liefhebben kan op verschillende manieren gebeuren, zegt dit vers: *"in allerlei wijze"*. Dat is per persoon verschillend en ook van de omstandigheden afhankelijk, maar de Heer zou die vrede geven.

Er gaan wel enkele verzen aan vooraf, die ons wijzen op onze eigen persoonlijke verantwoordelijkheden. We kunnen van de Heer wat verwachten, maar niet onvoorwaardelijk. Hij verwacht eerst wat van ons en op grond daarvan geeft Hij ons.

2 Thessalonicenzen 3 : 17

17 De groetenis met mijn hand, van Paulus; hetwelk is een teken in iederen zendbrief; alzo schrijf ik.

Deze keer schrijft Paulus eigenhandig; het is zijn eigen handschrift. Dat betekent dat de rest van de Brief dus gedictieerd werd. De apostel Paulus had kennelijk iemand nodig die hem voorlas en iemand die voor hem schreef. Om zijn Brief te waarmaken, doet hij dat nu met zijn eigen handschrift, want van oudsher wordt dat als een persoonlijk kenmerk beschouwd.

Er waren brieven in omloop, die niet toegeschreven waren door de apostel Paulus, waarvan hij zegt: ik heb ze niet geschreven. Dat was in hoofdstuk 2 : 2. Daarom *"De groetenis met mijn hand, van Paulus"*. Die persoonlijke ondertekening wordt in al zijn Brieven zo gedaan, zodat ze weten dat het schrijven echt van Paulus afkomstig is.

2 Thessalonicenzen 3 : 18

18 De genade van onzen Heere Jezus Christus zij met u allen.
Amen

Ik ben altijd blij met zo'n onderschrift, omdat het altijd weer dezelfde, grote nieuwtestamentische, waarheid onder woorden brengt. Namelijk dat wij niet leven onder de wet, dat wij geen gevangenen zijn, maar in tegendeel dat wij in de vrijheid geplaatst zijn, in de genade staan en daar ook in zouden blijven staan.

Zowel de eerste als de tweede Thessalonicenzen-brief begon met identieke zegenbeden voor vrede en genade.

1 Thessalonicenzen 1 : 1 en 2 Thessalonicenzen 2 : 2

- 1 ... genade zij u en vrede van God, onzen Vader, en den Heere Jezus Christus.
- 2 Genade zij u, en vrede, van God, onzen Vader, en den Heere Jezus Christus.

Het van Godswege ontvangen van *"vrede"* en (of namelijk) *"genade"*, zijn de wezenskenmerken van het Nieuwe Verbond en daarmee van het Christelijke leven.

Als we bereid zijn de loopbaan te lopen, die de Heer ons voorgesteld heeft, als we bereid zijn te wandelen in de *"goede werken welke God voorbereid heeft"*, (Efeze 2 : 10) wat uiteraard hetzelfde is, dan leven wij uit Zijn genade. Dan roemen wij *"in de hoop der heerlijkheid Gods"*.

Romeinen 5 : 1, 2

- 1 Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God, door onzen Heere Jezus Christus;
- 2 Door Welken wij ook de toeleiding hebben door het geloof tot deze genade, in welke wij staan, en roemen in de hoop der heerlijkheid Gods.

Amen

